

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1672

Бока му
как' сам створио
добре србождере!

ОН
И ЊЕГОВА
ДЕЦА

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног уредника:
Марина Рагуш

Помоћници главног
и одговорног уредника:

Елена Божић-Галијан,
Огњен Михајловић и Вук Фатић

Издање припремили:

Ксенија Вучић и Владимир Ђукановић

Техничко уређење, компјутерски прелом:

Северин Поповић

Унос текста:

Весна Марић

Фоторепортер:

Марко Поплашен

Лектура:

Весна Арсић

Секретар редакције:

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета:

др Бранко Надовеза

Издавачки савет:

др Војислав Шешел, Томислав Николић,

др Никола Поплашен, Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

За штампарiju:

Мирослав Драмљић

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Ре-

гистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у 100.000 примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

КОЦКА ЈЕ БАЧЕНА!

Тито је са својим разбојницима тридесет пет година уништавао Србију. Након његове смрти, тај посао наставили су његови сарадници, који су касније директно кумовали распаду бивше СФРЈ. Цех који су Срби платили, и данас плаћају, је више него катастрофалан. Српски народ остао је без вековних огњишта и без већег дела своје земље, а озбиљно му прети опстанак и осталог дела територије који тренутно поседује. Поново је српски народ суочен са титоистима. Његови пионирчићи, они који су поражени на осмој седници, вратили су се на власт, овога пута уз директну помоћ западног фактора, и свесно завршавају тата Брозов посао.

Српски народ, захваљујући тим Титовим пионирима, сваким даном, све више и више, губи свој национални идентитет. Некадашњи истакнути комунистички омладинци, а данашњи мондијалисти (обе идеологије се заснивају на уништењу националне свести под изговором - "сви смо на овом свету исти") провлаче кроз медије опасне тезе о наводним српским злочинима, о пролазу кроз "моралну катарзу"... Сваки дан слушамо нове бљувотине о себи (замислите који смо мазохисти), сваки дан слушамо о "невиђеном и савршеном достигнућу" у међународном правосудју, или боље речено о "лепотама" Хашког трибунала, сваки дан у нашу свест се усађује да смо гори од најгорих. Све је то исто, само морамо признати много блаже, радио и Јосип Броз. Зато је и насловна страна посвећена њему и његовој децици.

Српска радикална странка је спремна за борбу са данашњом немани. Политички противник, који је игром случаја данас на власти, није нимало наиван. Једноставно, они имају подршку са Запада, и није их много брига да ли ће им народ поново указати поверење. Уосталом покушаће они, у складу са масонском демократијом, да забране и спомињање имена националних организација, а изборе ће дозволити тамо негде лимбурга месеца. Зато морамо бити на све спремни. Притисака ће бити, јер ми смо једини који имамо храбрости да им се на достојан начин супротставимо. Ми као подршку, за разлику од њих, имамо само тебе, српски народе. Ти си тај који нам је најпречи и увек ћемо поштовати твоју вољу. Зато, заједничким снагама, морамо их срушити. Морамо, јер немамо другог избора. Избор је, или победа Српства, или пропаст. Уверени смо српски народе да не желиш пропаст. Зато, супротстављајмо им се на све начине. До коначне победе!

Владимир Ђукановић

МОНТГОМЕРИ НА СЕДНИЦИ ВЛАДЕ

Доживесмо и да нам страни амбасадор присуствује седници Владе. Дошао човек да види шта се догађа, да тресне његовим марионетама пар шамара зато што нису натерали народ да званично жали настрадале у нападу на Светски трговински центар, и да подели пар лекција министрима везаним за њихово будуће понашање, како би Запад ценио њихову кооперативност. Нормалном човеку дође да заплаче

онда би то требало искористити до краја. Кад је бал нек' је на води.

Страни амбасадор на седници Републичке владе

Најновије понижење за нашу државу је недавно присуство америчког амбасадора Вилијама Монтгомерија на седници Републичке владе. Замислите рецимо, да је Влада на тој седници расправљала о стању у нашој Државној безбедности (мада су је досовци довели до катастрофе). Замислите само ту ситуацију. Влада расправља о питањима за националну безбедност земље, а таквој седници присуствује страни амбасадор. Какве су то будале у нашој Влади када тако нешто допуштају?

Било како било, Монтгомери је до-

шао, и уместо да је Влада расправљала о животном стандарду грађана, или барем о нечему што је од виталног интереса за нашу земљу, морала је да слуша морално-политички говор њеног духовног оца. Монтгомери је био веома љут, и одмах на почетку седнице поделио је укорје свим министрима. Они су се дрзнули да не прогласе „дан сећања“ (дан када су авиони у Њујорку и Вашингтону уместо на аеродроме слетили на зграде Светског трговинског центра и Пентагона) за националну жалост у Србији. Нису успели (иако су се својски трудили преко свих могућих медија) да натерају Србе да жале страдале у Њујорку и Вашингтону. Зато је Монтгомери поделио укорје министрама, мушки се извикао на њих, а они су потом прихватили, како би се оправда-

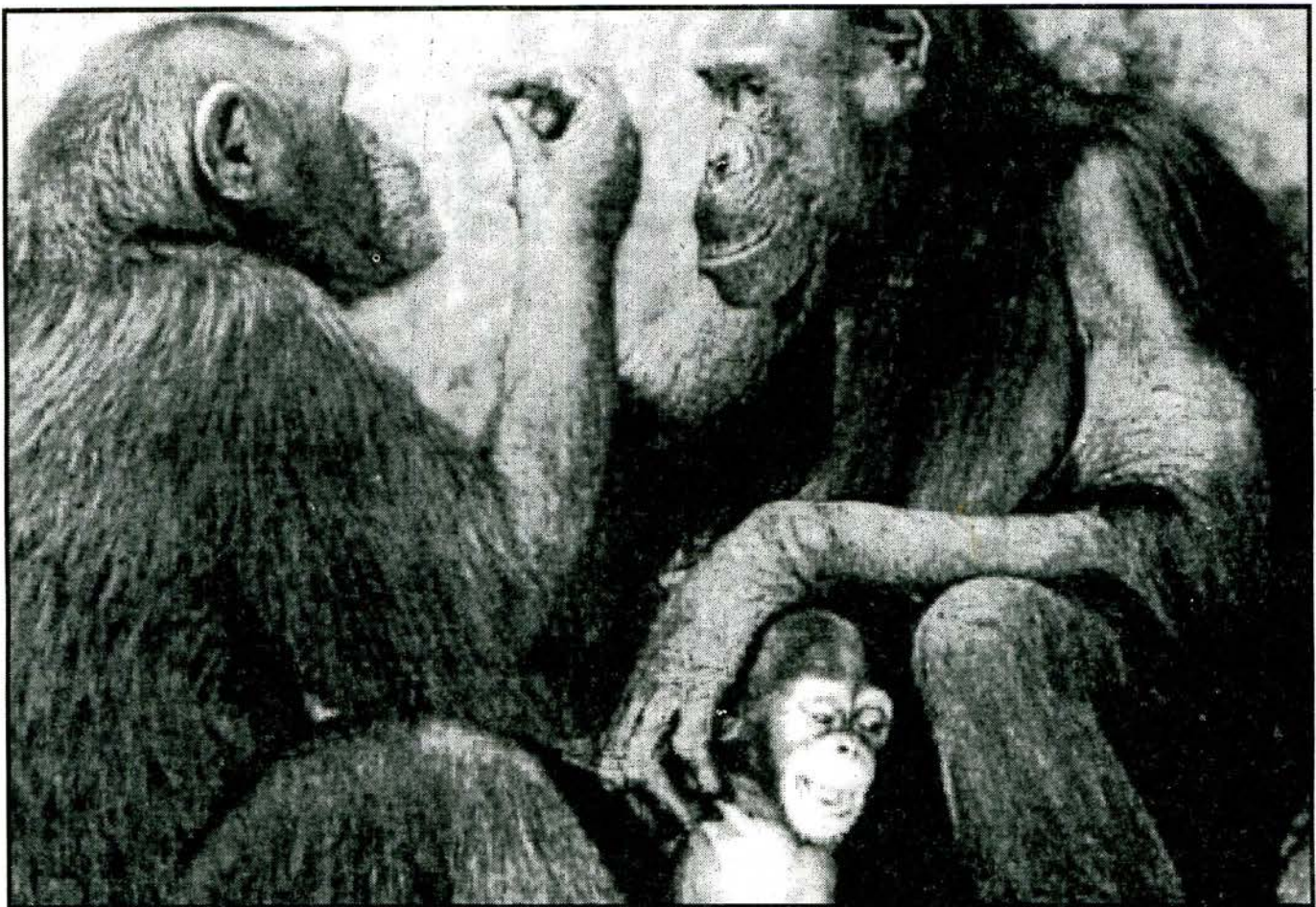
Ма није наша влада квислиншка. Она сарађује са светом.

Она се неком потчињава? 'Ајде, молим вас. Зар Ђинђић и његови министри? То су глупости. То ови радикали не схватају кооперативност Владе са светом. Зар није Ђинђић устео у намери да нас свет цени?

Ово су фразе слепог досовца.

Реалност је сасвим другачија. У очима тог света, захваљујући управо том истом Ђинђићу, ми смо нико и ништа. Не цени Запад онога ко се њему потчињава, и ко испуњава све његове налоге. Издајника нико не цени. Издајника непријатељ до краја понижава. Тако се данас тај дични, и веома „демократски“ запад, опходи према нашој држави и нашој влади. Дели јој шамаре, лупа услове и не намерава да престане. Зашто би? Актуелни режим нема своје ја, па кад већ дозвољава да га понижавају,

Досовска посла

ли за своје недолично понашање, све могуће његове захтеве.

Шта се десило сутрадан?

Шта је Монтгомери захтевао од Ђинђића и његових министара можемо само да нагађамо. Међутим, једно је сигурно - већ сутрадан, након те фамозне седнице, Ђинђић је српском народу саопштио како у наредних месец или два дана можемо очекивати нове испоруке Срба Хашком трибуналу. Рече човек не трепнувши. Уз то је додао да се те испоруке пре свега односе на оне Србе који су „страни држављани“ (замислите Србин странац у Србији).

Иначе, истог дана дотични портпарол Хашког трибунала упутио је захтев нашем руководству да што хитније испоручи четворицу некадашњих високих државних функционера, алудирајући на Шаиновића, Ојданића, Стојиљковића и Милутиновића, који је, узгред, и данас председник Србије. Наравно није заборављено ни спомињање чувене „вуковарске тројке“.

Такође, истог дана, издајничко руководство данашњег СДС-а у Републици Српској донело је одлуку да из партије искључе све оне који су на Хашкој потерници. Тако је српски херој Радован Караџић доживео да га они које је створио искључе из рођене партије. Веома морално, зар не?

Мало о изборима

Предизборно обећање ДОС-а било је да ће се годину дана након њихове победе расписати први, како су они волели да лажу народ, „демократски избори“. Годину дана је прошло, али од избора, по свему судећи, нема ништа. Одмах након седнице Владе (мисли се на ову којој је Монтгомери присуствовао) по медијима су кренуле приче како Влада у Скупштини има веома стабилну већину (са Странком српског јединства нпр.) и да нема потребе изборима кочити започете „реформе“.

СТИШАО се и наводни сукоб између ДСС-а и преосталог дела ДОС-а (шта мислите ко је то наредио?) и опет је све по старом. Избори не би требало да буду у наредне три године. То је теза која се, сада већ отворено, провлачи кроз медије. Да се народ не би случајно дрзнуо да протестује због отвореног увођења диктатуре, преко медија нам је ту исту тезу саопштио и Запад. Наиме, цитирамо: „Запад је изразио задовољство започетим реформама у Србији и препоручио је актуелној власти да у најмање наредне три године не би требало расписивати никакве изборе“.

Тако је српски народ, по старом добром масонском принципу, дебело преварен. На грбачу су му, са тог „демократског“ Запада, кроз лепе причиче у предизборној кампањи о демократији, људским правима и веома успешном

сарадњом са светом, натоварени најгори могући диктатори. Преведено на прост језик, овај режим ће нам јахати по леђима све до оног момента кад Запад не одлучи да га промени, и уместо њега постави неке друге марионете. Већ их је донекле нашао у СПС-у (крилу Бранислава Ивковића), а богами и у овој Странци српског јединства.

Шта ми да радимо?

Српска радикална странка бориће се свим средствима против оваквих појава на нашој политичкој сцени. Никада нам неће пасти на памет да нам на седници Владе присуствује страни амбасадор. Са нама не могу да се играју, нити ћемо ми икада пристати да будемо њихове марионете. Борба предстоји. Уосталом, зашто једино за српске радикале важи апсолутни медијски мрак? Свуда можете да видите и представнике СПС-а, и представнике ССЈ-а, али српске радикале нигде. Они превише убијају у појам масонску власт ДОС-а.

Једино Српска радикална странка има аргументе, једино Српска радикална странка иза себе нема криминалних афера и једино су њени чланови до краја дисциплиновани. Зато Српска радикална странка својом снагом једина може да порази данашње мондијалисте у Србији. А да ће победа бити српска, а не Монтгомеријева, у то будите сигурни.

Владимир Букановић

СЕВОНА ПОВА НА СРБЕ

Да се подсетимо како то Хаг ради. Прво те ухапсе, па ти напишу оптужницу. Овај текст представља хронологију дивљаштва и правног насиља, која је до сада незапамћена у историји светског правосуђа

У свим досадашњим агресивним и србомрзачким покушајима мешања у унутрашње ствари једне суверене државе, бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, тзв. међународна заједница учинила је више преседана у односу на постојеће међународно право. Сигурно највећи од свих учињених је установљавање ад хок Међународног трибунала за гоњење лица, наводно одговорних за озбиљне повреде међународног права почињене на територији бивше Југославије, од 1991. године.

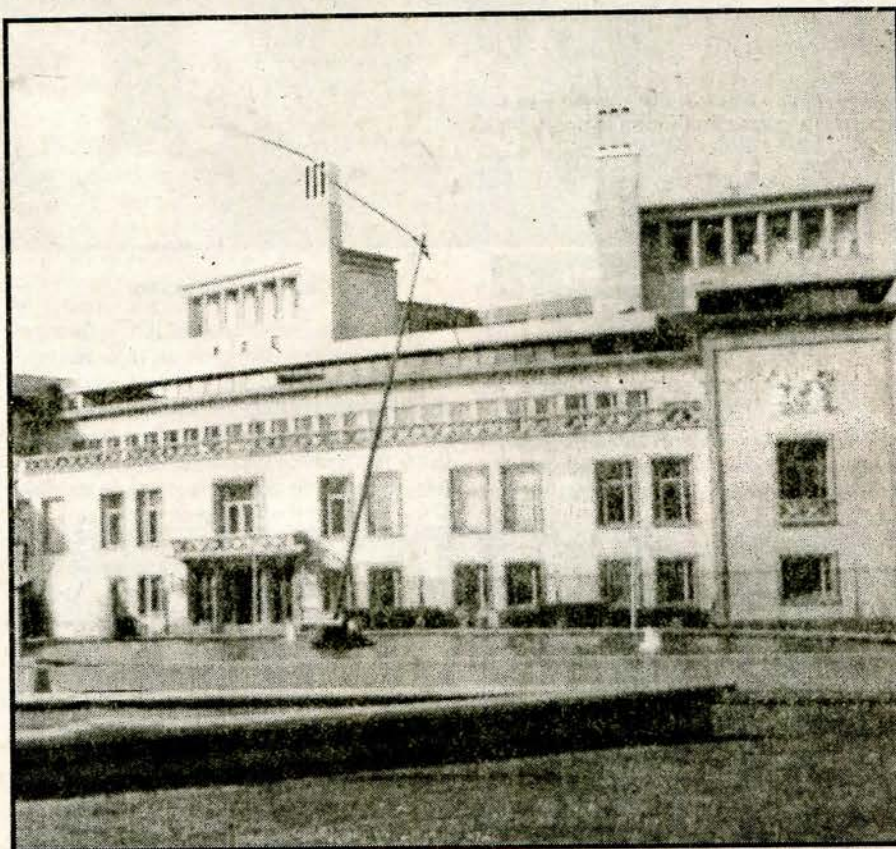
Међународна заједница већ скоро један век покушава да оснује сталан међународни кривични суд, пред којим би одговарали појединци, починиоци међународно прописаних кривичних дела.

Комисија Уједињених нација за међународно право већ више од три деценије ради на нацрту статута једног таквог суда и још није дошло до консензуса, управо захваљујући жестоком отпору истих држава које су се тако здушно заложиле за хитно формирање ад хок трибунала за Југославију.

Оснивање једног оваквог суда, од почетка је представљало озбиљну повреду Повеље Уједињених нација и постојећег међународног права и јединствен пример угрожавања суверенитета на појединих држава коришћењем једне овакве институције.

Главни заговорници установљења овог несуда од почетка су наглашавали да је он намењен првенствено Србима, тако да је Трибунал и пре оснивања попримио карактер антисрпског суда.

Окупатори Републике Српске, тзв. снаге СФОР, понашају се као подивљали ловци којима је дозвољен лов без тренутка ловостаја. Само овога пу-

та они не прогањају звери, они су звери које прогањају људе.

Приликом оснивања несуда у Хагу Савет безбедности УН није нашао за потребно да наведе ниједан **правни основ** за оснивање ове институције. Разлог је једноставан, таквог правног основа нема, нити га у постојећем правном поретку Уједињених нација може бити. Од оснивања Организације уједињених нација прошло је пола века, а да никада до сада Савет безбедности, као њен главни политички и извршни

орган, није узео себи за право да образује судове, будући да у међународној заједници, због одсуства универзалног законодавног органа, извор судске власти почива у међународним уговорима.

На списковима правих злочинаца, оних који седе у кабинетима у Вашингтону, Лондону, Бону или Паризу, налазе се готово искључиво Срби, они који су по трећи пут, само у овом веку, били приморани да бране животе својих најближих, своје, као и своја вековна огњишта.

Ти спискови мислимо притом на оне јавне, јер злочинци поседују и некакве тајне спискове, не служе ничему другом него да се сваки Србин у неком тренутку може наћи на списку оних које треба осудити и утамничити.

Одмах након оснивања правничке бруке у Хагу, ту су се нашли председници обе западне српске државе. Милан Мартић тада председник Републике Српске Крајине и др Радован Караџић, у то време председник Републике Српске.

Тог 24. јуна 1995. када је подигнута оптужница против др Радована Караџића, тадашњи председник Међународног кривичног суда у Хагу Антонио Касезе обелоданио је и оптужницу против генерала ВРС Ратка Младића, и том приликом, говорећи о др Караџићу, дао је до тада нечувену изјаву и историји међународног права, цитирамо:

"Изражавам уверење да ће подизање оптужнице против др Радована Караџића онемогућити мировне преговоре Запада са лидером босанских Срба. Да видимо ко ће сада сести за преговарачки сто са неким ко је оптужен за геноцид."

Овом изјавом тадашњи председник овог несуда признао је да је ова оптужница послужила за постизање политичког резултата са значајним дипломатским последицама, и на најбољи начин демантовао све тврдње судија и својих наследника да се овај несуд не бави политиком, већ га занима само и искључиво задовољење правде.

Све ове чињенице о несумњивом антисрпском карактеру, ове назови-правне институције нису биле довољне неким у Србији да увиде о каквој се заправо машини за уништење Срба ради. Они не само да то нису могли или, још вероватније, нису хтели то да виде,

већ су непуну годину дана по оснивању Трибунала предочили пуну сарадњу наше савезне државе са несудом у Хагу.

Први Предлог закона о сарадњи СРЈ са Хашким трибуналом је савезном парламенту 1994. поднела посланичка група Српског покрета обнове у Савезној скупштини, а потписао тадашњи шеф посланичке групе СПО у Већу грађана Скупштине СРЈ Милан Комненић. Досовци сада играју знатно отворенијим картама, не скривајући више своје слугањство према западним туторима и отворену издају, која је нарочито дошла до изражаја у данима агресије НАТО на нашу земљу, као и сада у периоду продужене агресије на нашу земљу, другим, перфиднијим средствима, која подразумевају тзв. независне медије, невладине организације и ко зна кога све не.

Ситуација готово идентична оној када је подигнута оптужница против др Радована Караџића поновила се током бруталне НАТО агресије на СР Југославију, када је, сада већ бивши гласни тужилац Трибунала Луиз Арбур подигла оптужнице против бившег председника СР Југославије Слободана Милошевића и још четворице високих државних функционера.

Они који су, спроводећи једанаестонедељну агресију на нашу земљу починили све злочине предвиђене Статутом трибунала, САД, Велика Британија, Немачка, Француска, Холандија, Италија, Канада и остале земље из злочиначке алијансе, као и сви они који се налазе на челу тих земаља, усудили су се да за злочине оптуже оне који су бранили своју земљу, своју отаџбину. И да није трагично, можда би се неко и насмејао.

У Хаг је одведен и Драгољуб Прџаћ, нажалост, вероватно само као један у српском низу путника до несуда у једном правцу. Опет, нажалост. Приједор је град који предњачи по броју ухашених или, што је још језивије, Срба убијених при хапшењу.

Симо Дрљача био је, почетком рата, шеф полиције у Приједору. Није знао да се налазио на озлоглашеном тајном, још једној монструозној правничкој новотарији из Хага, списку оптужених. Десетог јула 1997. храбри британски командоси кренули су да ухапсе Дрљачу са чак пет борбених хеликоптера и неколико оклопних транспортера. Портпарол југоисточног сектора СФОР, британски потпуковник Мајк Рајт дао је сутрадан монструозно циничну изјаву да је оптужени ратни злочинац Симо Дрљача отворио ватру на војнике СФОР када су му пришли да га лише слободе и како није било друге могућности, британски командоси су га у "самоодбрани" убили.

Симо Дрљача је тога дана пецао са сином и шураком на језеру Градина.

Симо Дрљача, Србин, јунак, убијен је као звер. Његов син Синиша и брат његове супруге Шпиро Милановић су без налога за хапшење киднаповани и одведени у Хаг. У Приједор су враћени сутрадан, без речи објашњења или, не дај боже, извињења.

Али, то није све. Истог дана, тог црног десетог јула 1997, готово у исто време када је у околини Приједора мучки убијен Симо Дрљача, тадашњи управник приједорске болнице др Милан Ковачевић, такође Србин са тајног хашког списка, одведен је у Хаг из своје канцеларије.

Одмах по довођењу у хашки затвор др Милан Ковачевић доживео је лакши мождани удар, а неколико дана касније и други који је произвео трагичне последице.

У хашком казамату др Милан Ковачевић доживео је и неколико срчаних удара. Последњи у низу био је заражајући, др Ковачевић је умро првог августа 1998. Умро је лишен спасоносне болничке неге и праве лекарске помоћи. Убили су га исти они који су га као дете утамничили у злогласном усташком логору за децу у оквиру Јасеновца.

У Приједору су, двадесет другог јула 1998. ухапшени близанци Мирослав и Милан Вучковић, за које су окупатори из СФОР-а веровали да су близанци Предраг и Ненад Бановић, који су се налазили на једној од хашких оптужница. Тешко претучени близанци Вучковић пребачени су у Хаг где је коначно на видело изашао још један од трагичних скандала - ухапшени близанци нису били прави близанци.

Али, тада нико још није ни слутио да ће се на овим просторима појавити један Владан Батић, да исправи грешку својих савезника, прљавим и подмуклим хашшењем правих близанаца Бановић, на обреновачкој пијаци, усред бела дана и њиховим хитним слањем у Хаг. Дакле, што започе, а не уради СФОР, ту је да доврши Батић.

Говорили смо до сада о догађајима у западним српским земљама. Део територије Републике Србије такође је

под окупацијом. По светом српском Косову и Метохији шета се окупаторски војник. Помаже српским непријатељима и, нажалост, чека тренутак када ће кренути и на север.

И поново се намеће питање, да ли је могуће да у српском народу заиста постоје они којима је кичма толико савитљива, ако тај део коштане масе уопште и поседују, да могу толико да се савију пред својим господарима и финансијерима.

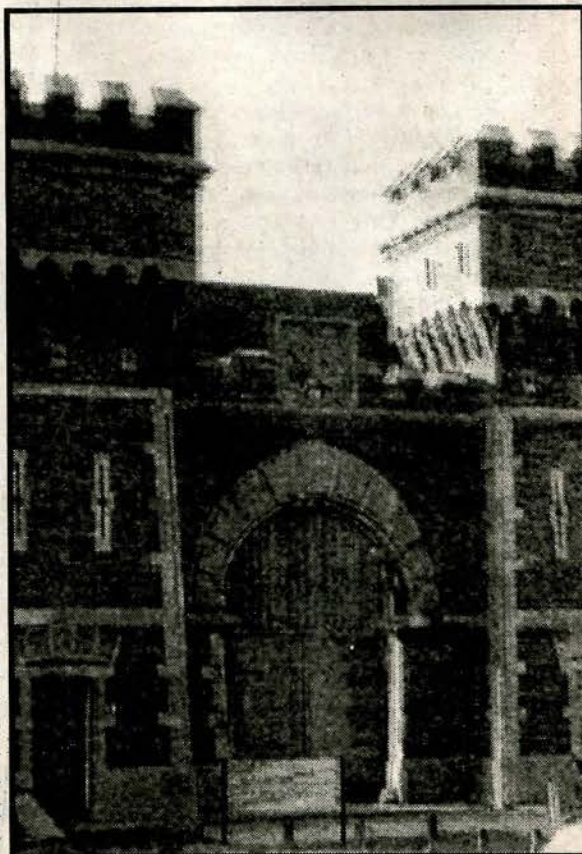
Вратимо се, на крају, нечасном хашком суду. Ако само за тренутак поверујемо да Сатут ове србомрзачке институције заиста служи правди, они који су смислили и спровели агресију на СРЈ морају се замислити над својом будућношћу.

Јер, резултати сваке војне агресије на СРЈ од неке стране силе, без дозволе и одговарајуће одлуке Савета безбедности Организације уједињених нација, свакако подлежу одговорности за ратне злочине, прописане Статутом трибунала у Хагу.

А, за оне који су се од доласка на власт, до данас, а прошло је већ више од годину дана од те несреће по Србе, бавили само и искључиво својим најпрофитабилнијим извозним послом - испоручивањем Срба Ха-

гу и оној пред којом дрхте и колена им се тресу када она најави посету нашој несрећној земљи, Карли Дел Понте, нису потребни страни судови. Њих ће, када дође време, сачекати српски народ и судити им онако како су заслужили.

Ксенија Вучић

ХАШКЕ ЛУДОРИЈЕ

Она је у агонији. Она је убијена у појам. Један искрени родољуб и националиста у лице [о] је скресао како је спреман да дође у Хаг и да [о]ј разбуца институцију у којој она врши своју нечасну делатност. Војислав Шешељ је спреман да разбије Хашки трибунал

Има ли данас веће части за Србина но да се нађе на хашкој оптужници? Вероватно нема. Ако се икада нађете у таквој ситуацији будите поносни и срећни, јер онда можете у потпуности да будете сигурни да сте чинили праву ствар за свој народ. Морам признати да завидим Војиславу Шешељу. Шта бих дао да се и ја нађем на некој од оптужница Карле дел Понте. Баба приписа, ничим изазвана, онолике заслуге Војиславу Шешељу које је учинио за Српство. А сетите се само колико су српски радикали, то што је баба написала као оптужницу, мислећи при том да нам наноси неку штету, покушавали да угуве у главу неписмених досоваца. Све што су досовци годинама лагали за Воју Шешеља (а било је свакаких лудости) у једном дану пало је у воду. Бабина оптужница садржи да се Воја борио за Велику Србију, да је слао добровољце, да је националиста, и још много часних ствари које је највећи српски родољуб чинио у својој политичкој борби за Српство. На тај начин и ова швајцарска лујка је макар једном у животу помогла неком српском националисти да у свом народу стекне још веће симпатије. 'Ајде баба, још мало нас оптужуј, молимо те.

Баба Карла у лудилу

Можете ли само да замислите Карлину реакцију када је Војислав Шешељ, онако у свом стилу неустрашивог политичара, одсечно рекао: "Идем у Хаг чим добијем визу!" А потом она чувена реченица за немирне снове дел Понтеове: "Идем у Хаг да победим Хашки трибунал!" Било је баби оно што народ каже "вуна Кићо". Одмах је наредила да се Воји не изда виза. Зна она да би их Воја расформирао у Хагу као бугарску скупштину. Не би остало ни Х од Хашког трибунала.

А досовци? Паника, страх, катастрофа! Воја остао у земљи! Не могу чудом да се начуде. Шта сада да раде? Како да га се отарасе? Додуше, њихова исфрустрирана бабетина из Хага више виси овде у Београду и теши своје досовско стадо, него што је код куће. Они са њом праве комбинације, дају јој некакве доказе за погибије храбрих келтских и римских војника око Београда, она их похвали, додуше, понекад се и наљути на њих па каже - слабо сарађују, нису довољно кооперативни колико се од њих очекује... Њено омиљено чељаде, Владан Батић, да не би изневерио своју бабускару често зна и да се наљути на коалиционе партнере па каже: "Па у праву је Карла дел Понте. Заиста, слабо сарађујемо". К'о вели, нисмо депортовали сво становништво из државе у Хаг, па зато има право да се љути.

Но оставимо ми њих по страни. Нека своје интимне односе са Карлом дел Понте препричавају на састанцима њиховог централног комитета. Окремно се ми озбиљнијим стварима.

Бесмисленост хашких оптужби

Петнаесторо људи је на проширеној бабиној оптужници против Слободана Милошевића. Наступ Слободана Милошевића пред квазисудијама квазисуда, је заиста више него фантастичан. Он до те мере иритира оне фол судије (међу којима је и швајцарска бабускара), који су уједно и тужиоци (што је преседан у светском правосуђу), да они једноставно у неким ситуацијама долазе до лудила. У том лудилу они ви-

ше не знају ни шта причају. Додуше, какве су им оне оптужнице које се читају три до четири сата, онда нису чудна њихова лупетања. По својој форми оптужница више личи на писмени састав детета у првом разреду које похађа школу "Петар Лековић" у Београду (за неупућене, то је школа за ретардиране). Наравно, извињавам се ретардираној деци што их поредим са Карлом дел Понте. У том памфлету, који се назива оптужница (мајко моја колико су само папира цабе бацили), иде се чак дотле да се Милошевић терети, можете мислити, цитирам: ... зато што су се српски сељани, ругали албанским сељанима! Каква будалаштина! И то би онда неко требало да узме за озбиљно? Најлуђи су када наводе време дешавања неког измишљеног злочина, па кажу, поново цитирам: "Дана 25. марта, или приближно тог дана..." Е, то је тек да умреш од смеха. Цифра наводно убијених Шитгара се креће увек између 104 и 105. Замислите у сваком месту наша војска је наводно убила око 104-105 Шитгара. Био то засеок, село или град. Свуда исти број. А тек што смо нападали места на Косову и Метохији. Замислите који смо ми безобразници када нападамо места на сопственој територији. Како смо само грозни, оружаном нападамо сопствену земљу и терористе на њој. Толико о озбиљности оптужнице коју су сачинили идиоти око Карле дел Понте.

Е сад, замислите како би се проф. др Војислав Шешел поигравао са овим неписмењацима и имбецилима из Хашког трибунала. Направио би од њих такве будале, да би сигурно холандска краљица захтевала хитно укидање трибунала. Ионако их је Ми-

лошевић већ добро начео.

Суштина проширења оптужнице

Шта је поента ове проширене оптужнице? Нема сумње да Дел Понтеова жели да нађе квислинге који ће сведочити против Милошевића. Сада је ставила на листу петнаест људи, па ће још петнаест и тако редом док не дође до неког попут Биљане Плавшић. Међутим, није нам јасно откуда јој помисао да би такав неко могао бити Војислав Шешел или било ко од српских радикала? Да ли јој је Милошевић у Хагу толико пореметио памет својим наступом, да је толико одлепила, па јурца српске радикале да јој сведоче у оној дивљачкој институцији? Мора да је Карла, приликом посете Београду, купила од Чедо Јовановића неку лошу траву, па је почела да будаласа. Нема тог српског радикала који би пристао да сведочи против било ког Србина у оном клозету који се зове Хашки трибунал. То што је баба Карла изразила жељу да се састане са Војиславом Шешелом је такође добар пример да она није нормална.

Нити је Војислав Шешел њој, не дај боже, нудио љубавне услуге, нити признаје Хашки трибунал, па да се са њом састаје и било шта прича са њом. Шта је та институција? Кога она то представља? Шта је, уосталом, та Карла дел Понте? Војислав Шешел је председник једне велике и моћне политичке партије у Србији и некадашњи потпредседник Владе Републике Србије. А ко је Карла дел Понте? Неспешни швајцарски правник, склон миту и корупцији (зато је и склоњена из швајцарског правосуђа), који је себе пронашао у једној нелегитимној целатској институцији. И са таквом да се састаје један еминентни доктор правних наука? Још она има дрскости да од Војислава Шешела захтева сведочење против Милошевића? Из овога се види да она није нормална, а да су још веће будале они који се са њом састају и који је уважавају: Обично је за такве резервисана душевна болница.

Рат са Хашким трибуналом сигурно ће још потрајати. Српски радикали и њихов неустрашиви председник спремни су да победе ту жгадију, управо онако како убијају у појам досовце у Србији. Излудеће они од нас, јер ми се њих не плашимо. То је оно што необразовани целати Хашког трибунала не могу да схвате. Први пут када им је неко у лице рекао да долази како би их победио, одмах су се ућугали и показали да се плаше истине. Е, тако ће бити убудуће - они ће се плашити нас, а не ми њих!

Владимир Ђукановић

РАМБУЈЕ ЈЕ БИО ФАРСА

Док су САД зверски бомбардовале нашу државу, Владислав Јовановић је водио битку у Уједињеним нацијама за интересе своје отаџбине. Свестан ситуације у којој се СРЈ у том тренутку налазила цедио је из себе последње атоме своје дипломатске способности, како би свету пренео истину о страдању српског народа под НАТО бомбама

• Господине Јовановићу, можете ли нам кратко изнети ваш став о међународним односима који данас преовладавају у свету?

Владислав Јовановић: Међународно право је у великој осеци, односно у потпуном повлачењу пред надирањем једне силе. Ми данас можемо потпуно мирне савести рећи да у свету влада закон силе, а не сила права. То је резултат распадања биполарног света и успостављања униполарног света који се ослања на доминацију једине преостале силе и њених савезника над свим структурама међународних односа. То је, разуме се, лоше и веома опасно.

То доводи до избијања криза и дестабилизације укупног светског поретка, као и хегемоније једне државе над остатком света. Имали смо пуно примера у последњих неколико година који то потврђују. Можда је и све ово што се дешава у вези са Авганистаном један од тих примера, иако је тај терористички удар на Америку био јединствен у историји и заслужује свакако најжешћу осуду.

Начин на који се реагује на тај терористички акт је начин који нема ограничења, и који може да води даљој ескалацији без коначног излаза из тунела у који смо ушли.

• У периоду док је трајала агресија на нашу земљу ви сте били амбасадор у УН. Дали је бомбардовање могло бити спречено?

Владислав Јовановић: Бомбардовање је било испланирано много раније него што су разговори у Рамбујеу започети. Одлука о томе је била донета у центру НАТО-а вероватно годину дана раније. Оно што је следило од тада па надаље било је само тражење изговора да би бомбардовање отпочело, и натеривање тадашње власти у СРЈ да у борби против тероризма и заштите наших територија изгуби такт и меру, те да на тај начин да повода Америци и другима да заоштре однос тзв. међународне заједнице према нама.

Према томе, тај рат је био у функцији, не толико ради заштите Шингара од наводне репресије Милошевићевог режима према њима, већ стратегијске потребе Америке да тај режим уклони, и да на власт у СРЈ и Србији доведе политичаре који ће се апсолутно уклопити у америчко виђење ситуације на Балкану, и извршавати све што је потребно ради задовољења америчких потреба.

Све док је тај претходни режим промовисао политику независности земље, и њене одбране од тероризма, као и дестабилизације од стране спољног фактора, он је био на мети за одстрел. Ако се то није могло постићи унутрашњим мерама дестабилизације, немирима и другим облицима обарања, онда је преостало да се то учини из ваздуха, директном агресијом. То бомбардовање СРЈ ипак није било успешно за НАТО, јер тадашњи основни циљ НАТО-а, а то је обарање режима, није био постигнут.

• Значи, по вама, Рамбује је био само једна фарса?

Владислав Јовановић: То је госпођа Мадлен Олбрајт отворено рекла када је пре Рамбујеа поверила своје мисли јавности. Тада је изјавила дословце: „Поставићемо лествицу тако високо, да је Милошевић и југословенска страна не могу прескочити”. Другим речима, они су поставили такве захтеве да ми то никако нисмо могли да прихватимо и то је био довољан изговор за рат. Она је ушла са тим да произведе рат, а не да произведе мир. То је јавно изјавила, ту не би требало ништа ново додати.

• Како је ваше мишљење поводом изручења Слободана Милошевића Хашким трибуналу, о самој тој институцији, и о проширењу оптужнице према Слободану Милошевићу, у којој се наводе имена још 15 људи, међу којима и председник Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља?

Владислав Јовановић: Изручење Слободана Милошевића је један апсолутно срамни акт ове власти, и ја немам ника-

кве дилеме о томе да ће они, који су непосредно одговорни за то, једног дана одговорати пред судом. Они неће моћи да избегну одговорност, и пред судом, и пред народом, за то што су урадили. Још тежа ће бити њихова историјска одговорност, јер су бившег председника ове земље изручили за шаку долара које нису ни добили. То је толико низак и сраман људски и политички чин да је човеку тешко да то и изговори, а не да изврши тако нешто.

Што се тиче проширења листе могућих саучесника, ја у томе видим пре свега слабости главног тужиоца, јер он нема никакве доказе против Слободана Милошевића. Друго, видим ту један маневар, да се људи који су на тој оптужници сукобе сами са собом, и учине подложним за разне притиске и уцене ради придобијања за сведочење против Милошевића.

Ако међу тих 15 не буде некога ко ће подлећи њиховим уценама да сведочи против Милошевића, онда ме не би изненадило да Хашки трибунал прошири ту листу за још 15, па за још 15, и све тако док се неко не упеца и прихвати да сведочи против Слободана Милошевића.

Владимир Ђукановић

СРАМ ТЕ БИЛО МИНИСТРЕ!

Отворено писмо министру спољних послова Горану Свилановићу

**Поштовани господине
Свилановићу (овако вам се
обраћам учтивости ради),**

Не верујем да вам није познато колике су злочине Хрвати чинили према српском народу. Веома сте добро упознати са том чињеницом, и у то нико не би требало да сумња. Ако вам није познато, а опет напомињем да не верујем да није, процена убијених Срба у двадесетом веку, од стране оних којима сте се недавно извинили, креће се чак и до четири милиона.

Сигуран сам да знате да је само у Јасеновцу (да вас подсетим, то је место највећег српског страдања, које сте ви, када сте се извињавали Хрватима, тек онако узред, готово са иронијом, споменули) убијено преко седамсто хиљада српских душа. Да не помињем Јадовно, Корићанку јаму, Миљевачки плато, Херцеговачке јаме... Зашто вам наводим ове податке, што би ви досовци рекли, у свом злочиначком схватању историје, одавно прежвакане? Наводим вам их, из простог разлога, зато што се Хрвати никада, ни у једном случају, нису сетили ни да спомену извињење нама. То им није падало на памет.

А ви сте то учинили њима. Извинили сте се злочинцима, зато што су нас убијали као бесне псе, и зато што су нас 1995. године, у својој веома „хуманој“ акцији „Олуја“ (тако је барем ту акцију ословљавао Б92 – медијска кућа која пропагира ваше квазиграђанске и анти-српске ставове) протерали са вековних огњишта. Нека вам је на част.

Не брините се, знам ја да ово писмо вас неће ганути. Ви се, као и ваша партија (која се са целим чланством може сместити у аутомобил марке „Застава 101“), и цео досовски конгломерат, не осећате Србима. То сте, уосталом, у ових последњих десет година, а богами и пре (када сте као истакнути титоисти и стамболићевци жарили и палили Србијом), безброј пута показали. Уоста-

лом, зар вам нису на истакнутим местима у странци људи попут Војина Димитријевића, Гаше Кнежевића, Драгора Хиберера...? Баш се тај Војин Димитријевић посебно истицао у последњих десет година кооперацијом са „хрватским колегама“ из хрватских невладиних организација.

Тако барем пише на интернет-сајту ваше минорне странке. Док је наш народ гинуо, и покушавао да спаси сопствену главу, ваш Војин се шеткао од Београда до Загреб и вероватно вас

припремао како да учините то, само за вас досовце, „историјско извињење“.

Господине Свилановићу (опет овакво обраћање учтивости ради), мајке погинуле српске деце, чије кости леже од Славоније до Далмације, ово вам, верујем, никада неће заборавити. Искрено се надам да ће вам оне, можда, једног дана судити. Судиће вам, ако Бог да, и сви Крајшници који данас осећају „напредну хрватску демократију“ потуцајући се далеко од свог огњишта, овде, у својој матици Србији.

Нисте се, министре, удостојили да захтевате од усташке Владе у Загребу да се извини тим људима. То вас није било брига. Само, знајте, министре (надам се да нећете још дуго упропаштавати нашу дипломатију својим незнањем), има нас Срба још увек у Србији (иако би ви највише волели да смо сви ми, онако сорошевски, само грађани, а не Срби). Има нас, и то велики број. И оних преварених, који данас осећају сву

горчину и горко се кају што вам дадоше на превару глас, и нас који смо знали шта нас чека ако ви зајашитѐ фотелју. Знате ви добро, министре Свилано-вићу, да ниједан нормалан Србин (а на вашу жалост таквих је већина у Србији) никада не би гласао за садашњу власт да је знао да ћете се извињавати усташама. Шта ако сада Хрватска објави захтев за наплату ратне штете? Хоћете ли нам и онда на вашим медијима

(управо тако, „вашим медијима“, јер у Србији нема другачијих) исплату према Хрватској приказати као „пружање руке помирења“, или можда као „пролаз кроз моралну катарзу“?

Отворено вам постављам питање, хоћете ли злочинцима исплатити ту „ратну штету“, и тиме их наградити за њихова злодела? Како сте се до сада понашали, убеђен сам да хоћете. Хоћете, јер сте, као и Хрвати, најобичнији зло-

**Војвода Живојин Мишић
– Александру Карађорђевићу
(део писма након посете Хрватској)**

... Из свега што сам видео и чуо, и ја сам дубоко зажалио што смо се на силу Бога обмањивали некаквом идејом братства и заједништва... Сви они једнако мисле, то је свет за себе, ма са каквим предлогом да се појаве... ствар је пропала. Ништа се неће моћи учинити. То нису људи на чију се реч може ослонити. То је најодвратнија фукара на свету, која се не може зајакити ничим што би јој се понудило...

... Потпуно се отцепити од њих, дати им независну државу, па нека леме главу како знају, а друго је управо прво: да у земљу uvedemo војну управу за двадесет година и да се земља сва баца на привредно и економско уздизање...

... Границе ће бити тамо где их ми повучемо, а ми ћемо их повући, не онде где наше амбиције избијају на површину, него онде где историја и етнографија кажу, где кажу језик и обичај традиције, и најзад где се сав народ по слободној вољи определи, па ће то бити право и Богу драго...

... Ја сам дубоко уверен да се ми са њима (Хрватима) нећемо усрећити...

... Ти су људи, сви од реда, прозирни као чаша, незајажљиви, и у толикој мери лажни и дволични, да сумњам да на кугли земаљској има већих подлаца, превараната и саможивих људи."

Војвода Живојин Мишић, 1919 године

чинац. То себи могу да дозволим да вам кажем. Уосталом, зар није ваш идеолошки отац Карл Маркс, рекао за Хрвате да су они „измет европских народа“? Морам признати да се у томе, као искрени десничар по убеђењу, замислите, слажем са Марксом. А ви сте се таквима извинили.

Уз извињење постигли сте споразум да вратите „опљачкано хрватско културно благо“ (иако и сами знате да није било опљачкано, него само склоњено из Вуковара у Нови Сад да не би стра-

дало, и да уопште није хрватско, него је српско). Писале су неке новине да сте са Хрватима договорили и предају једног дела Војводине Хрватској. Не желим у то да верујем, али од вас се свашта може очекивати. Надам се да у себи још увек поседујете барем мало здравог разума.

Све у свему када се сабере, заиста морате да се стидите, иако сам свестан да вас све ово што сам написао уопште не дотиче. Међутим, нека прочита народ и нека види кога имамо за мини-

стра спољних послова. Реда ради прочитајте шта је легендарни српски војвода из Првог светског рата Живојин Мишић рекао краљу Александру када је овај намеравао да направи Краљевину СХС. Такође прочитајте и „извињење“ Срба, мојих пријатеља, искрених националиста, онима којима сте се недавно понизно извинили ни за шта у Загребу. Можда ћете се тада барем мало дозвати памети.

Владимир Ђукановић

„Извињење“ Хрватима

Драга наша „браћо“ Хрвати,

Ево мину већ десетогодишњица како гадно заратисмо. Ми знамо зашто смо морали да ратујемо, и зато вам се „извињавамо“. Надамо се да и ви знате зашто сте морали да ратујете?! Наша се нејач уплашила усташа и усташтва, јер једних година, када смо вам веровали као браћи својој, и без отпора полазили са вама, ви нас покласте, маљем загуцасте, у јаме побацисте, постреласте, обесисте, испекосте, спалисте, исекосте, погушисте, подависте, а оне срећније, који вам допадоше шака, покатоличисте. И ни речи кајања о томе не изустисте, али зато заташкавасте и умањивасте, чиме показасте да ћуд нисте променили. Овога пута нам опростите што вас, код куће, писмо голоруки чекали. Иако смо по језику слични (иако нећете да признате, али ви говорите српски), данас већ имамо два огромна разлога да не верујемо вашој држави и вашем односу према нама. И тако ће бити све док не буде Воља Божија да заиста схватите шта сте урадили и да се искрено покајете. Зато нам опростите, што ћемо, све време док наш Кини, наша Далмација, наше Крајине и наша десна обала Дунава буду под вашом управом, ми бити без мира и спокоја, забринуте због ваших ранијих, и могућих будућих, дела. Зато нам опростите, што ћемо наш Кини, нашу Далмацију, наше Крајине и нашу десну обалу Дунава, желети, првенствено ради очувања духовног и телесног живота своје браће и себе, да ставимо под своју управу. Опростите нам, али није наша жеља била да нам ви будете конкуренција у борби за опстанак наше нације – ми смо желели и пружали руку сарадње за заједнички опстанак обеју нација. Међутим, ви сте нашу руку одбацили и изабрали одвојеност од нас. Наша драга „браћо“ Хрвати, ако сте изабрали да будете наши противници, морате и сносити све последице свога избора; а једна од њих је и та што нам морате опростити што ћемо ми, као и увек до сада, уз Божију помоћ своје бранити; а онда, ако то буде по вољи Његовој, у Његово име и тријумфално победити, ма колико то дуго трајало и страшно тешко било!

Ваша „браћа“ Срби (текст „извињења“ преузет из часописа „Бели Анђео“)

Ово им нећемо заборавити!

РАЗБОЈНИШТВУ НИКАД КРАЈА

Буџет од 234 милијарде динара, који је актуелни режим предвидео за 2002 годину, представља нову пљачку и намете за народ у Србији. Наравно, то изабљивање у медијима биће представљено као "сјајан потез" актуелног режима, јер боже мој, то је напредак у "реформама". Шта је заправо истина?

Недавно је у једним дневним новинама изашао податак да је за потрошачку корпу у Србији потребно издвојити минимум 400 немачких марака, а да је просечна плата у Србији око 233 истих. Значи, само да се прехранимо потребно нам је још неких 167 немачких марака. А где су рачуни за струју, телефон, комуналије? То ову власт уопште не занима. Поред тога, зар не, плаћамо и бензин (нормално је ваљда да возимо кола), маркицу за превоз (ако немамо аутомобил ваљда је нормално да се возимо аутобусом), и још много што-шта. А све то кошта, а пара ни од куда. И онда се, на све то, „генијални“ министар финансија Божидар Ђелић (прави „експерт“), досетио да буџет за следећу годину подигне, брат брату, за још 105 милијарди динара!

Пљачка тек предстоји

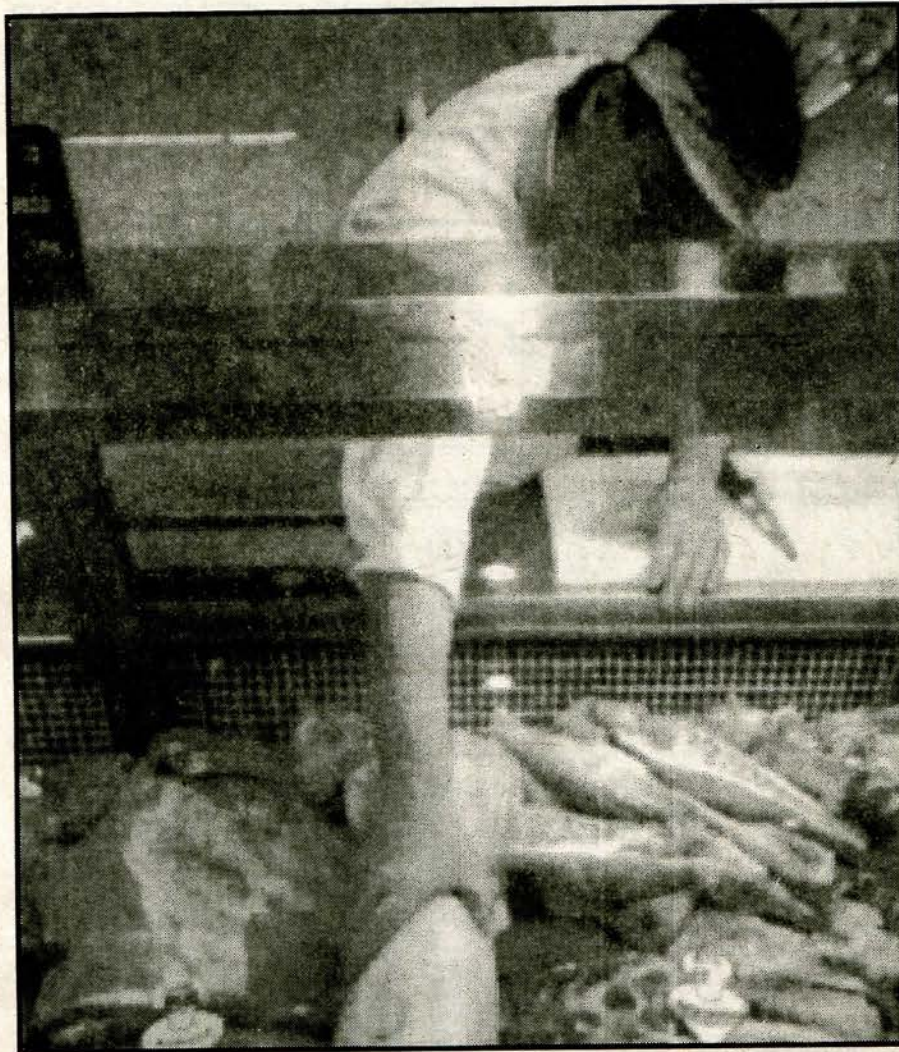
Неколико дана пре него што су народу објавили колики су буџет планирали за следећу годину, досовци су дан-ноћ, на свим могућим медијима, причали како укидају порез на промет на поједине врсте намирница. Народ сав срећан, помислио како ће онолике пљачкашке цене мало пасти, кад оно шипак. Тај порез на промет који они укидају обухвата само оне намирнице које је народ, када се све сабере, углавном куповао код сељака на пијаци. Логично је да ту није плаћао порез на промет.

„Великодушност“ режима исказала се у томе што су укинули порез на промет за смрзнуту рибу, свеже месо, свежа јаја, воће и поврће. А ви се сами запитајте зашто нису укинули порез на месне прерађевине, или млечне производе? Па нису јер то сељак не може да

произведе и да донесе на пијаци како би продавао, па сте принуђени да такву врсту робе купујете у продавници. Тако су они лепо замазали очи народу, а све то искористили су како би до бесвести подигли цене бензина (најавили су да ће још да их подигну), цигарета, телефонских услуга, струје, грејања...

Списак нема краја. Наводно укидање пореза на промет за лекове је такође најобичнија обмана, јер је укинут порез на промет за лекове које је и до сада плаћао Фонд за здравствено осигурање, а не народ. Наравно, све ове обмане служе за, мало пре наведено, увођење нових пљачкашких намета. Српски речено, да из шућљег преспу у празно. Оволики буџет, који су предвидели, морају некако да напуне.

Мало о буџету

Прошлогодишњи буџет, који је такође представљао праву пљачку, донео нам је низ нових пореза. Она, како су је они звали, „Шешелева такса“ за мобилни телефон (уведена 1998. године, јер је тада мобилни телефон још увек представљао релативни луксуз), претворена је, онако демократски, у порез, који је, разуме се, два пута већи од ондашње таксе. Уведен је и порез за корито у реци (они то зову чамцем). У суштини уведено је низ нових дажбина како би се напунио прошлогодишњи буџет, који је за скоро 105 милијарди динара био мањи него овај који се предвиђа за 2002. годину. Шта мислите, како ли ће тек овај да напуне?

У старту је предвиђен дефицит од 39 милијарди динара, који досовци замисљају да покрију од некаквих страних „донација“. Међутим, предвиђања су таква да се од страних „донација“ може очекивати једва 9 милијарди динара (300 милиона марака). Наравно, не би требало сметнути са ума да су то кредити, а не никакве донације како нам режим замаскује очи.

Једног дана мораћемо све то дебело да вратимо. Значи, странци ће нам у сле-

дећој години „од срца“ понудити само 300 милиона марака, а не 6 милијарди долара, како нам је ДОС својевремено обећавао. Како намакнути оних 30 милијарди динара које још остају као дефицит?

Режим тврди да ће то учинити приватизацијом, али нас баш живо интересује шта ће то продати да би намакао милијарду марака. Зато, народе, не наседај на превару, него буди свестан да ће дефицит морати да покрију новим наметима. Биће ту још неких нових пореза, дизања цена у бесконачност... Све ће то они урадити, а при том ће бесомучно отпуштати раднике, затварати фабрике, уништавати нашу привреду и задуживати се до бескраја у иностранству.

Зашта је предвиђен буџет?

Великим делом оволики буџет је предвиђен како бисмо враћали дугове иностранству. Иако је Запад нама жељше дужан због бомбардовања и нанете штете која износи око 30 милијарди долара, режим се обавезао на Париском клубу да ми њима вратимо оно што нисмо дужни. Сасвим једна паметна и логична политика, која је изнад свега

транспарентна и демократска. Тако ће наш народ плаћати порезе, не нашој држави како би се она развијала, него иностранству.

Оно што је изазвало невиђени шок код људи, то је издвајање 420 милиона динара за финансирање невладиних организација. Док се радници отпуштају, фабрике затварају, привреда стагнира, наша „паметна“ власт се досетила да финансира невладине организације (читај стране обавештајне службе). Веома „интелигентан“ потез.

Наравно, нећемо сметнути са ума што ће се из тог буџета финансирати досови лидери и лидерчићи и њихове странке и странкичице. Па глупо је да Чедомир Јовановић не слупа још који ауто, или да се не дозволи сурчинској мафији да има концесије за изградњу путева. Иначе, све што је у буџету предвиђено за путеве у Србији биће дато сурчинском гангу како би они, уз своју несумњиву стручност, градили путеве по Србији. Чак им је Влада Србије и машине купила.

Такође, Ђинђић је прокламовао свој план о борби против корупције и криминала. И то се мора финансирати. Само, поставља се питање, каква ће то борба против корупције и криминала бити, када се премијер дичи познанством са Станком Суботићем Цанетом (летео је његовим авионом у посету Москви), када му је Душан Михајловић министар полиције, и када је ушао у коалицију са Станком српског јединства у којој седи плејада људи из српског подземља.

Можда ће ускоро Ђинђић из буџета финансирати пројекте Драгана Марковића Палме, или „професора“ кок бокса Борислава Пелевића, о борби против криминала и корупције. Та двојица су изванредни познаваоци прилика у подземљу, и сигурно да као такви „еминентни“ стручњаци из области криминала, могу значајно допринети тој Ђинђићевој борби. Уосталом, безброј пута су имали праксу.

Устаће кука и мотика

Имали смо прилику да видимо шта се пре неки дан десило у Аргентини. Народ „сав срећан“ од америчке демократије, гладан и бедан, устао је и кренуо да пљачка пордавнице. За два дана пало је комплетно државно руководство. Ако режим у Србији настави са својом „демократијом“ бојимо се да ће ускоро осванути наслов у новинама: „Гладни народ опљачкао Радуловићев Ц-маркет“. Ово све више постаје неиздрживо, а они нека се замисле, да не би прошли онако како је власт у Аргентини прошла.

Владимир Ђукановић

ОТАЏБИНА НА НИШАЊУ

Злочинци су довели своје марионете на власт. Народ Србије је насео на слаткоречиву причу о бољем животу. Но, не кривимо ми народ, јер из текста који следи видећете којим су се све методама служиле западне владе како би на власт у Србији довеле ову пошаст. Отрежњење следи, али последице западне демократије никада нећемо успети да поправимо

Агресија на Србију, агресија на Савезну Републику Југославију, налази се у непосредној вези са стратегијама тзв. **новог светског поретка** чији су циљеви и интереси глобалног карактера и далеко превазилазе подручје Југославије и југоисточне европске територије.

Чак и са дистанце од више од две године тешко је разумети сву бруталност агресије највеће и намоћније међународне војне и политичко-пропагандне машинерије на једну малу, суверену, поносну и мирољубиву земљу, која у својој историји никада није водила освајачке ратове, нити је икада представљала опасност за своје окружење и за мир у Европи или свету.

У току 1998. и посебно у првој половини 1999. године, Косово и Метохија су се нашли у епицентру светских збивања. Наравно, јужна српска покрајина се у оваквом положају нашла не вољом и потребом становништва која овде живи, него вољом и хтењем креатора новог светског поретка.

Америчка империјална стратегија изазвала је кризу на Косову и Метохији, управљала њоме и направила не само прворазредни проблем Србије и СР Југославије, већ и прворазредни светски проблем.

У америчкој стратегији освајања целокупне југословенске територије, задатак да војном силом спроведе овај циљ добио је НАТО. Југославија је изабрана као експеримент за испробавање нове стратегије и новог модела интервенционизма западне војне алијансе, експеримент спајања војне моћи са наводним и само њима знаним моралним циљем, а ван граница и подручја њених досадашњих интересних сфера.

Необјављени рат, отворена агресија, монструозно-циничног назива **Милосрдни анђео**, почела је 24. марта 1999. Прве бомбе и ракете пале су на територију јужне српске покрајине око 20 часова по нашем времену. За то вече, у 23 часа, такође по нашем времену, била је заказана седница Савета безбедности ОУН.

САД и њихови западноевропски савезници, заобилазећи и игноришући све постојеће међународно-правне акте и институције, понизиле су не само ову организацију, већ и све државе чланице, а посебно Русију, Кину и Индију.

У зверском бомбардовању наше земље, које је започело шифрованом наредбом коју може да смисли само дија-

болични, злочиначки западњачки ум, а која је гласила **рок-енд-рол**, учествовале су удружене ваздухопловне и ракетне снаге 19 земаља чланица НАТО, са преко 1.200 бомбардера и других авиона различитих типова и намене, а у току 78 дана и ноћи непрекидног бомбардовања било је ангажовано 44 одсто укупног броја борбених авиона којима НАТО располаже, односно које поседују земље чланице. Они су извршили 26.289 авио-полета, обавили 2.300 удара на 959 објеката, бацили 21.700 тона најразорнијег експлозива међу којима и тзв. осиромашени уранијум, чије ће последице осетити следеће генерације, бачено је 2.900 бомби, међу којима је било и међународним конвенци-

јама забрањених касетних бомби, и лансирано је 1.000 крстарећих ракета.

У исто време њихова убилачка агресија, називана у западним круговима готово нежним именом - **ваздушна кампања**, као да се ради о некаквом лековитом карактеру овог злочина, била је на копну, тачније на територији Косова и Метохије, здушно потпомогнута оружаном подршком од стране шиптарских терориста, а на целој нашој територији и свим познатим видовима психолошко-пропагандног рата.

Ове кукавице, које све време свог злочина нису смеле да сиђу на висину мању од осам, девет, понекад и десет хиљада метара, које су попут вампира долазиле ноћу, а нестајале са нашег поносног неба са првим зрацима сунца (да не бисмо били сведоци њиховог претварања у следе мишевеве?), нису ни пре тог злочина, ни тада, а ни сада не разумеју српски народ, нашу душу, нашу реакцију на њихово дивљање, нашу одбрану, зато што сами душе немају, зато што им сила лежи, тачније лети, у крстарећим ракетама, зато што се ради о моралним, а неретко и буквално-дакле-физичким патуљцима, зато што свет никада у својој историји није, на челу држава које се сматрају водећим светским силама, имао јаднији и тужнији скуп медиокритета, у сваком погледу.

Иако су нама и светској јавности, на почетку агресије, великодушно саопштили како ће се њихови злочини ограничити на Војску Југославије и њено онеспособљавање, НАТО бомбардери имали су највише успеха у уништавању цивилних објеката, који су им, заправо, од почетка и били примарни, ако не и једини циљ. Разорили су или тешко оштетили 190 школа и универзитетских установа, 20 болница и клиника, порушили 60 мостова, за употребу је онеспособљено 5 аеродрома, уништени су производни погони у преко

300 фабрика, рафинерије нафте у Панчеву и Новом Саду, разорени велики резервоари нафтних деривата у Београду, Нишу, Смедереву и другим градовима у Србији. У току агресије на удару су се нашли готово сви објекти од великог значаја за опстанак становништва као што су производња хране, воде, електричне енергије, лекова.

Гађани су и уништени и прави архитектонски и историјски бисери као што су зграда Владе Србије, зграда Савезног министарства унутрашњих послова, зграда Извршног већа Војводине, потпуно је уништен Пословни центар Ушће, а делимично и хотел Југославија. Гранатирана је и зграда кинеске амбасаде, а приликом бестијалног напада на болницу др Драгиша Мишовић, и амбасаде још неколико земаља делимично су општењене.

Наравно, најстрашније и најтужни-

је од свега, а није се нашло у овом низу, јер ту и не спада, јер се не може обновити, поправити или поново саградити су - заувек изгубљени људски животи.

Трогодишња Милица Ракић, невини дечији ањео, коме су НАТО звери као последња сећања поклонили завијање сирена и страшне звуке детонација. Никада не сме бити заборављена.

Мост у Варварину. Бомбама пресечени кораци изнад реке. Пресечени животи. Никада не смеју бити заборављени.

Алексинач, Куће-гробнице. Људи затрпани као у рударским несрећама. Символ страха. Никада не смеју бити заборављени.

Воз у Грделичкој клисури. Ракетом прекинуто путовање, страшна смрт у усијаним лименим вагонима. Угљенисани лешеве недужних. Никада не смеју бити заборављени.

Сурдулица, Ниш, Избегличко насеље у Куршумлији, Ђуприја, Лесковац, Врање, Призрен, Приштина.

Зграда Радио телевизије Србије. Нико не сме бити заборављен.

Ништа не сме бити заборављено.

А све то су урадиле звери које су о Србима и српском народу говориле следеће:

"Режим у Београду је тврдоглав. Он изазива и наставља своју ужасну политику етничког чишћења. Масакри, силовања, пљачке, паљење села, развојене породице бачене на друмове. Ето акције српских власти. Ето шта мора да престане. Ми морамо, дакле, још да интензивирамо ове ударе, да успоставимо додатне начине и нападамо све различитије циљеве чије ће разарање тешко пасти на акцију снага и функционисање српског режима... Драги моји земљаци, оно што ми живимо, то знате, јесте сукоб између варваризма и демократије. То је истинска

борба за мир и људска права на нашем континенту. То је борба за част. Ми је морамо водити до њеног окончања, и ми је морамо добити."

Жак Ширак, председник Француске, обраћање француском народу, поводом агресије на Србију, 21. април 1999.

"Срби спроводе терор и силују ал-

банску децу...Наше снаге испоручују склониште и наду расељенима..."

Вилијем Клинтон, бивши председник САД, говор током прославе 50 година НАТО, Вашингтон, 23-25. април 1999.

"Ми морамо у овоме да победимо.

Срби ће изгубити своју идеју о Великој Србији у мору крви и жалости."

Јошка Фишер, немачки министар иностраних послова, интервју за Newswеек, април 1999.

"Срби сами симулирају нападе на

куће, да изгледа као да је то учинио НАТО."

Весли Кларк, главнокомандујући НАТО, прес-конференција у седишту НАТО у Бриселу, средина априла 1999.

"Важно је да им се штета и даље на-

носи."

Тони Блер, британски премијер, Би Би Си, 23. април 1999.

"Београдска телевизија не представља медијску кућу у нормалном значењу речи..."

Џејми Шеј, портпарол НАТО, 23. април 1999. у Бриселу, након бомбардовања РТС-а и убиства 16 људи

"НАТО је спреман да бомбардовањем Србе врати у камено доба."

Генерал **Мајкл Роуз**, април 1999.

И то, наравно, није све. Ово је само делић. Али, ни он не сме бити заборављен.

У фази двојног односа према савре-

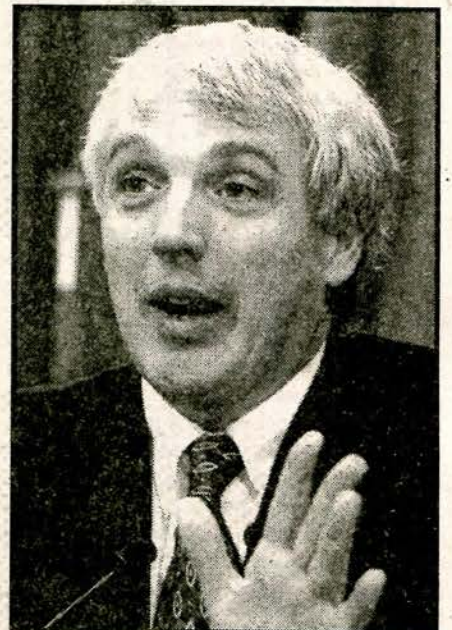
меном тероризму, када Американци заједно са својим следбеницима, оне који дејствују у њиховом интересу проглашавају за герилу, а оне који не следе њихове интересе за терористе, стављајући се отворено на сецесионистичку, шиптарску, страну НАТО се несумњиво декларисао у свом односу према насиљу.

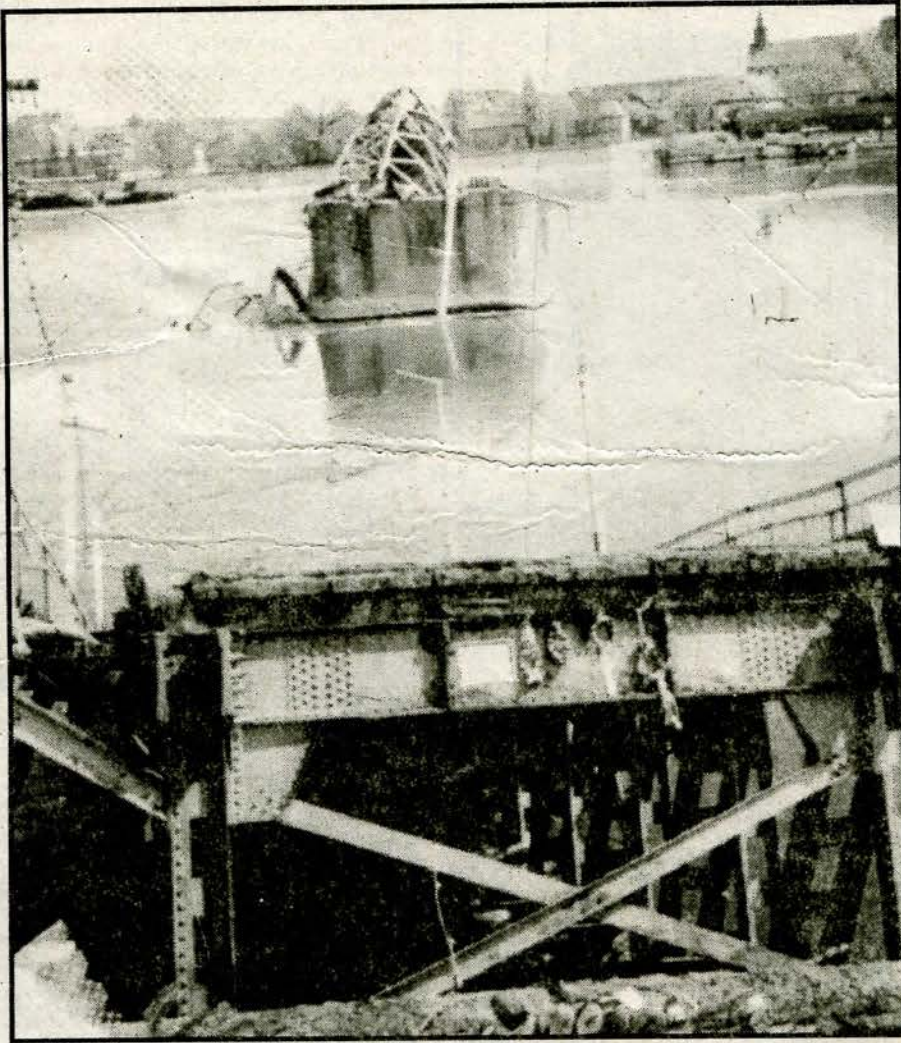
Органска веза у примени истог облика насиља, између НАТО и шиптарског терористичког покрета, упућује на закључак о истоветности њиховог карактера.

Своју терористичку природу НА-

ТО је до краја открио зликовачким терористичким бомбардовањем наше земље, пре нешто више од две године. Дејствовање, какво је тада демонстрирао НАТО, у облику сурових санкција и ултиматума, уз претњу употребе силе, или у облику грубе силе и на крају

у облику злочиначке употребе те силе.

Терористичко бомбардовање Србије и Југославије представља најогољенији и најпотпунији израз суштине природе НАТО. Тај агресорски чин НАТО је могао извести само уз претходно грубо гажење свих познатих и признатих норми међународног правног поретка, па чак и норми сопственог статута.

Чак и по класичној и најстаријој дефиницији тероризма (изазивање страха и ужаса код масе становништва) више је него јасно да масовно, и то махом ноћно бомбардовање насељених места у којима су у тим тренуцима били угрожени животи цивила, као и плански удари по објектима и системима инфраструктуре од животног значаја за милионе људи, производе управо такве ефекте.

Дакле, ова НАТО агресија, осим по томе да је изведена са, по агресоре сигурне удаљености, и по у историји незапамћеној масовности и разорној моћи, по свему је идентична са типичним дејствима терористичких група. Геноцидна и терористичка агресија и не може се квалификовати као рат, већ као једно масовно терористичко насиље.

Уосталом, ако се присетимо старе Клаузевичеве дефиниције рата, а она

гласи да је **рат наставак политике, другачијим средствима**, онда нам изјава некадашњег америчког државног секретара, из периода Бушове администрације, Џејмса Бејкера, много више говори данас него те 1992., када је изговорена:

"Водићемо против Срба рат - дипломатски, економски, политички, пропагандни и психолошки."

И водили су. Али, ни на једном од наведених планова тај рат нису добили. О последња два, можда најбоље сведоче речи једног од дописника, Србима по злу познатог **Си Ен Ена, Аlesiја Вилбија**, цитирамо:

"Од многих извора у Бриселу и Вашингтону смо чули да постоји да је велики број људи незадовољан начином на који РТС преноси њихов део приче. Уз то, у то време је НАТО почео да прави прве грешке, да погађа цивилне области, а РТС је очигледно врло јасно показивала да... Они су 99,9 одсто свог покривања посветили грешкама НАТО...а, ми смо, наравно, користили те слике, јер то су биле једине слике које смо имали на располагању."

Њима је сметала истина. Једине две ствари са којима нису могли да се туку биле су расположење народа и истина. И напади су постајали све дужи и же-

шћи. Највише их је нервирало понашање Београда и осталих великих градова у Србији. О том времену и стању у НАТО **Ален Литл**, познати новинар Би Би Сија, у својој документарној емисији **Морални рат** емитованој 12. марта ове године, дословце каже:

"Свеопшти рат стигао је у Београд 3. априла. Једанаестог дана НАТО је ударио на Министарство унутрашњих послова. За шефа ваздушне кампање, генерала Мајка Шорта, прави рат је коначно започео. Али, показало се да је то рђав почетак... Нове тензије у Савезу погоршала је реакција Београда. Становништво града не само што се није застрашило, већ се организовало и почело да се окупља. Свесно су изазивали НАТО, стављали његове живце на пробу."

А, у истој емисији, генерал-злочинац, **Мајк Шорт**, признао је следеће:

"Из стратешких разлога, и сасвим искрено, да бих послао сигнал, желео сам да ударим на оно што је постало... оно што је названо мост рок-ен-рола, мост на којем су Срби играли током кампање да би показали свој пркос. Желео сам да срушим тај мост..."

Требало им је, дакле, нешто мање од 365 дана да коначно признају да су борбу против истине и против духа српског народа - изгубили.

На жалост српског народа, иако су све ово признали чак и наши крвници, данас у Србији делују странке, које се не могу назвати никако другачије него проамеричке, појединци, који се не могу назвати другачије него издајници и медији који се не могу назвати другачије него НАТО медији. Једино још они раде на ономе што је био и још увек је циљ америчке и западноевропских администрација - сломити и поробити Србију и Србе.

Јер, самопрокламована демократска опозиција (иако су увелико власт) представља само продужену руку оних који, чак ни зверским бомбардовањем, нису успели у својој намери да под апсолутну контролу ставе овај део Балкана и Европе. А затим и да мирно крену даље ка свом главном стратешком циљу - Русији.

И док су били опозиција, и сада када су власт, по општром и недвосмисленом налогу својих западних учитеља, али не само учитеља, већ и финансијера, окупљени на исту гомилу, покушавају на све до сада познате начине да Србију ослабе изнутра, како би олакшали даљи посао онима који их контролишу и плаћају.

Још у току агресије неки од њих показали су Србији и Србима своје право лице. Кметско, поданичко. И док су по нашој отаџбини падали теписи бомби они су трчали да се рукују, сликају и разговарају са онима који су нам демократију, онако како је они виде и доживљавају, слали са висине од десет хиљада метара у облику тзв. паметних ракета.

Зоран Ђинђић је први показао шта он жели нашој земљи. Не постоји данас Србин који ће му икада заборавити или опростити то што је у тим данима, вероватно најтежим у историји Србије и српског народа, побегао из земље, склонивши се прво у Црну Гору, а затим пошавши на турнеју срама по земљама чланицама НАТО, земљама-агресорима. И, ма колико се он данас напрезао да нам објасни како га тамо није водило задовољство, већ мука жива и брига за српски род, нема тог времена које ће из сећања српског народа избрисати срамне слике руковања са министром Робинотом Куком, тадашњим британским министром иностраних послова, или немачким канцеларом Шредером. Додамо ли томе и његова гласна позивања да се бомбардовање само још унеколико појача и продужи, уз његову личну гаранцију да ће то довести до краја оних које је народ огромном већином гласова изабрао да га води и брани, о Ђинђићу се заиста нема шта више додати.

Ту је и Војислав Коштуница, исти онај који се донедавно дичио својим наводним непоколебљивим националним опредељењем. Стигли су долари. Опредељење се поколебало.

Коштуница сада игра, руку под руку, са једним Расимом Љајићем, чији се страначки програм своди на даље комадање Србије, тачније одвајање Рашке области.

Коштуница игра са једним Жељком Касом који сања одвајање Војводине од Србије, али не би био незадовољан потпуном децентрализацијом Србије и давањем статуса специјалне аутономије севернобачким општинама у којима мађарска мањина у Србији представља већинско становништво.

Коштуница је сада заједно са онима који се отворено хвале својим аутономаштвом – Чанком, Веселиновом и Исаковом, па чак и са једним Жарком

Кораћем који не крије да би у случају да се некад за нешто буде питао - у Хаг слао сваког ко би се гласно усудио да каже да је Србин и српскога рода.

Али, газде су наредила да се иде у једној колони (сами закључите којој) и сви су сада ту – заједно. Има их, наравно, још, али су толико маргинални и непознати да би била права штета трошити време и папир на речи о њима.

Мора им се, ипак, признати једна заједничка црта – трговина. Тргују својом земљом, својим народом, својом историјом, својом садашњошћу, али и будућношћу, својим образом (ако га још имају), али, што је најстрашније – тргују и свим жртвама страдалим од НАТО – звери, тргују свим Србима прогнаним са српског Косова и Метохије од доласка окупатора из тог истог НАТО до данас, тргују свим спаљеним

кућама и опљачканим имањима, тргују свим порушеним мостовима, школама, болницама и путевима, тргују српском несрећом, којој су и сами умногоме допринели.

И то не сме бити заборављено.

Јер, агресија и даље траје.

Истина је, не чује се више страшних звук сирена које најављују крваве пирове pilota испраних мозгова, који су се, као у видео игрицама шетали нашим небом и сејали смрт и разарање по нашој земљи.

Наша деца нису више у склопштима и чини се да њихове чисте дечије душе полако у дубину заборава потискују ужасни осећај подрхтавања тла после сваке детонације и звекот прозорских стакала, излепљених широким селотејлом, а чији је распоред језиво подсећао на затворске решетке.

Потискују у дубину сећања, али не заборављају.

И не смеју то никада заборавити. Ни зверима које су им то урадиле, ни онима који овде, накнадно тај посао покушавају да заврше за њихов рачун.

Нама који смо остали да се и даље боримо, а име нам је – огромна већина српског народа, преостају две ствари.

Прва је да чекамо да зло прождре само себе, што се обично на крају и догоди, или да сачекамо да се промени однос снага у свету и престане овај неприродни период немања равнотеже сила.

А док чекамо то што ће неминовно поново доћи, остаје нам да се сетимо једне од парола које је неуништиви српски дух изнедрио у току једанаестонедељног злочина над Србијом и Југославијом. Она је гласила:

"Свете, не бој се, Срби су са вама!"

Ксенија Вучић

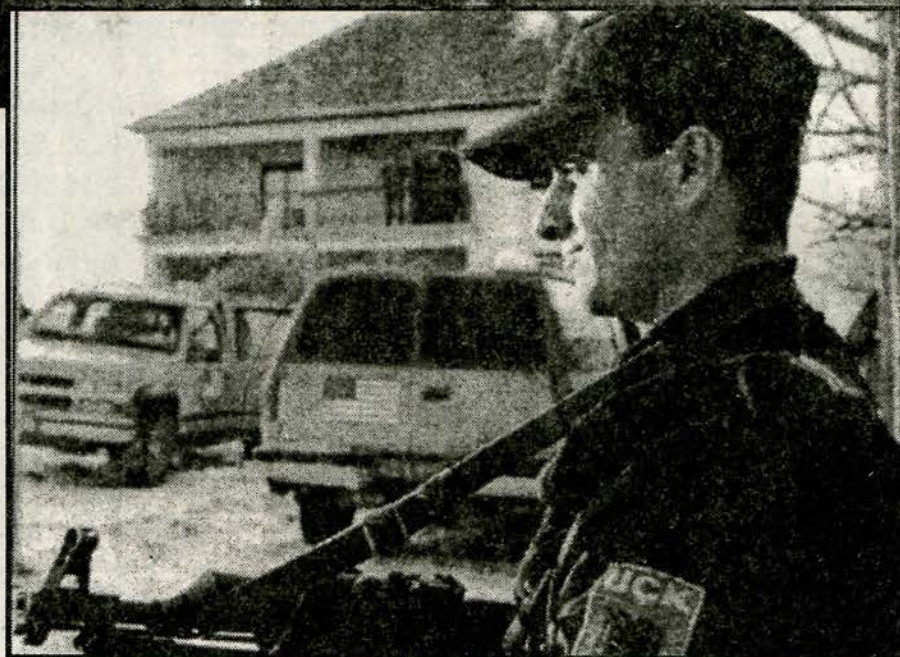
ЉУБАВНИ ТРИЛИНГ ДОС-ХАГ-ШИПТАРИ

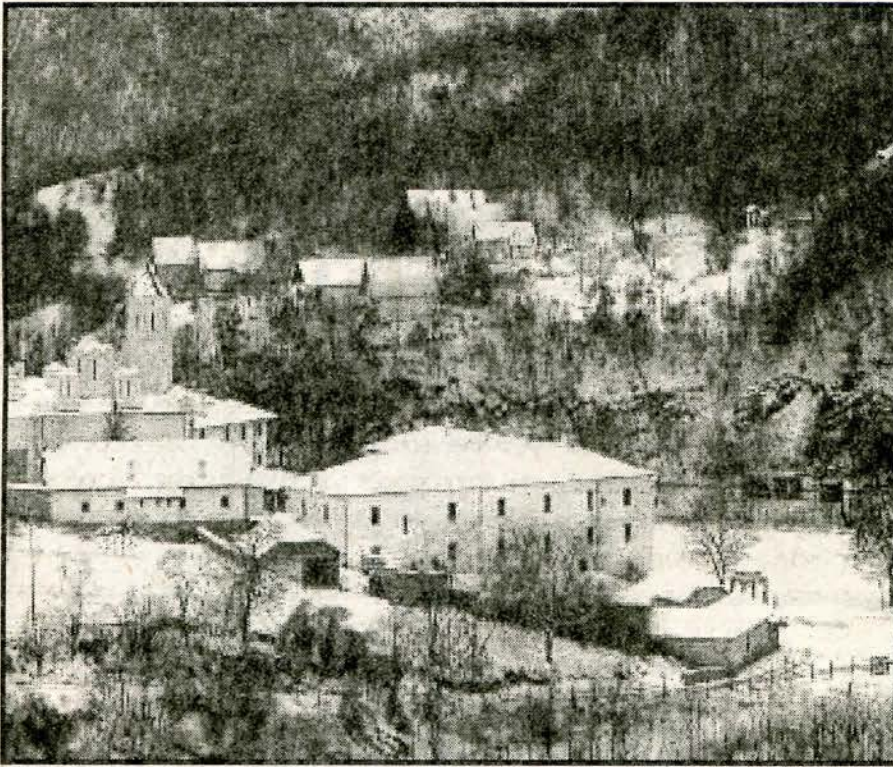
Нека им је на част, али ово што су режимлије успеле то није ни најгрђи српски непријатељ успео. Лагано сви одосмо у Хаг, по демократском принципу, исто тако демократски ослободисмо најгоре шиптарске бандите, а све је то због нашег "светлог реформског пута". Поново Титове фразе

Оптужнице, јавне и тајне, најчешће лажне, хапшења, суђења и унапред познате пресуде. Уосталом, једино могуће. Трка је, додуше, тек почела. Трка између већине новинара и њихових уредника, са једне, и режимских (досових) политичара са друге стране биће тешка и неизвесна. Ко ће више политичких неистомисљеника ухапсити, ко ће их већим и тежим казнама осудити, ко ће их убедљивије оклеветати, очигледно је, постаје гасио legis њиховог професионалног ангажмана.

Узгред, Косово и Метохија, као и југ Србије, много их не интересују. Али, досовске прекоокеанске и остале налогодавце, свакако. Наравно, као потврда демократичности и легалистичког приступа новоуспостављеног режима, своје место у српској полици-

ји заузело је већ неколико добро обучених албанских терориста, некада полицајца озлоглашеног Јусуфа Каракушија.

Све то, разуме се, у складу је са трендом демократског решавања свих видова противречности у савременом, читај демократском свету. Оне Србе, оновременске, који желе својим ратнохушкачким захтевима и поклочицама да обезбеде, замислите, суверенитет своје земље на окупираној територији, треба у корену сасећи. Не тероризам, не

шиптарски сепаратизам, већ Србе који се дрзну да траже слободу и своју земљу. Наслушали су се они таквих Срба, кажу у претходних десет година, па ће сад да слушају само Шиптаре и њихове газде.

Досови властодршци, у ствари, прихватиће, а већ је договорен пријем 60 полицајца-терориста у српску државну службу, да грађани Србије плаћају оно што су до данас плаћали Американци. Тако ће уместо њих, непријатеље Србије, тј. шиптарске терористе,

преко пореза, доприноса и других фискалних давања издржавати Срби. Једноставна рачуница. Демократска и легалистичка, кажу. Истовремено, муслимани, односно како се сада трендовски, да не кажемо тренДОСовски зову Бошњаци и Шиптари, изгледа да су завршили са добијањем свих неопходних папира и дозвола од нове демократске власти за изградњу велике дамије у Беочину. За неупућене, Беочин је дивно место у Војводини, на северу Србије, а не на југу наше републике, или у Рашкој области, како би неко помислио.

Грађани Србије добили су нове, демократске рачуне за инфостан, све врсте комуналних услуга, телефоне и струју. Вишеструко увећане. Праве демократске и легалистичке. Али, о томе готово нико неће писати, па ни говорити. Много је важније подржавати политику кокошарења у којој ће значајније бити да ли је неко из садашње опозиције задржао мобилни телефон или не, и притом лагати, него губитак људских живота, губитак државне територије, губитак било какве здраве економске супстанце и губитак озбиљне наде за побољшање животног стандарда. Уосталом, народу ће свакодневно, демократски и легалистички, бити сервиране главе политичких противника ДОС-а, јер народ се нечим, па макар то биле и главе њихових политичких опонената, мора напојити и нахранити. А пилићари, или кокошари, свеједно? Биће задовољни, за неко време, јер у Србији се полако, али сигурно рађа истински српски отпор.

Ксенија Вучић

Да ли је потребно подсећати да је управо ових дана, из затвора пуштен један од, како воле да га представљају у новим досовским медијима "вођа студентског покрета Албанаца" Албин Курти? Да ли је потребно рећи и то да се ради о обичном шиптарском терористи, и да се његово ослобађање некако случајно и спонтано подударило са доласком Жака Ширака, једног од оних ликова кога ћемо, ако смо још увек нормални памтити целога живота, по злу и дивљачком бомбардовању, наравно! Дође и без трунчице гриже савести рече како је био дирнут док је прелазио преко београдских мостова који осташе нетакнути, њему и његовој Француској захваљујући! И не паде му на памет да покуша да сврати до Ракића у Батајницу, до гроба Миличиног, да провери своја осећања и своју способност ганутљивости и тамо!

И, на крају, али не и најмање важно, да ли је потребно подсећати да и овога пута (а ради се о случају Курти) нико појма нема. Нису одавде, никад чули за њега, па што уопште њих питамо?

**Албин Курти,
шиптарски терориста**

"ЉУТИ БОЈ" ИЗМЕЂУ ОДЛАЗЕЋИХ

Колико само цинично и смешно звучи наводна свађа ДС и ДСС-а. Али српски народ није слеп. Веома добро препознаје све видове преваре, па тако је и ову, звану ДОС, одавно разоткрио. Не наседа се више на ону причицу о умиљатом Коштуници и злоћи Ђинђићу. И једни и други су исти, и заједно морају да лете са власти

Прошло је више од годину дана од досове октобарске револуције, изведене сасвим по старом комунистичком рецепту преврата, а њиховим незаконитостима, лажима, крађама и обманама не види се крај. Напротив, из дана у дан досова врхушка тоне све дубље и дубље у исте те лажи, обмане, пљачке, криминал и незаконитости.

И, колико је с једне стране тешко издвојити оног ко је, међу осамнаесторицом јахача Апокалипсе у Србији, отишао најдаље, толико је, с друге стране лако, показати прстом на човека који је најближи томе да заувек понесе, нимало ласкаву титулу онога ко се најбоље снашао у тој улози.

Војислав Коштуница, актуелни председник савезне државе. У току предизборне кампање заклињао се да ће преко ноћи решити (у позитивном смислу) односе између две федералне јединице. Данас, ти односи су на најнижој могућој тачки од када Србија и Црна Гора постоје, било као засебне државе, било као чланице заједничке државе, како год се она, кроз историју звала. У Црној Гори се увелико води расправа о расписивању референдума, на коме би се одлучивало о томе хоће ли Црна Гора у будућност сама или заједно са Србијом. Далеко је то од онога што је у току предизборне кампање српском народу, у Србији и Црној Гори, обећавао Коштуница. Ипак, ни реч се тренутно не може чути о томе.

У току предизборне кампање Коштуница се заклињао да је нова власт, са њим на челу, једина способна да се избори са проблемом са којим се Србија свакодневно суочава на територији своје јужне покрајине, на Косову и Метохији. Данас, осим што се та трагедија прелила се из административних оквира Косова и Метохије и поплавила и југ Србије које чине три општине Прешево, Медвеђа и Бујановац, које

су постале нова црна тачка на карти, никада добрих, српско-шиптарских односа, па смо тако недавно, 28. новембра, на некакав шиптарски празник Дан заставе, имали прилику да чујемо (додуше, не и да видимо, нешто је зата-

јила фамозна транспарентност) да је из Бујановца тога дана морало бити уклоњено готово 200(!) албанских дакле заставе друге државе

И, док овде, наводно дубоко забринут, прима породице несрећника који

Ти да ћутиш!

BUJANOVAC 2001

су нестали на Косову и Метохији, од 1998. до данас, Кошћуница нема ни најблажег појма како би и чиме решио ситуацију на окупираном Косову и Метохији. Осим ако решењем није сматрао срамни позив Србима да изађу и учествују на окупаторским изборима у НАТО-вско-шиптарској копродукцији. А све да би сада доживљавали најгора могућа понижења присуствујући некаквим убрзаним курсевима где их како шиптарски, тако и разни белосветски олош подучава како да постану посланици.

У Београд је (а, по старом, добро званом правилу да се убица увек враћа на место злочина) недавно допутовао и Жак Ширак. Особа чије име, нажалост, у овој земљи, по злу наравно, зна свако дете.

Особа, овде правоснажном пресудом осуђена на 15 година затвора. Особа, која се, без обзира на то што је једна од оних које су директно одговорне за смрт и страдање Срба у току страшне једанаестонедељне НАТО агресије на нашу земљу, слободно прошетала земљом чије је уништење пре нешто више од две године спроводила и

помагала, и не само пропетала, већ и била примљена од свих који у овом тренутку представљају њену власт. А,

пре свих, са актуелним председником још увек постојеће савезне државе.

И поред невиђених мера обезбеђења, којима је Београд тога дана био буквално окован, а сличне смо доживели само још при доласцима Карле дел Понте, затим онога ко је директно наредио почетак бомбардовања Србије и Југославије Хавијера Солане и можда, окупационог управника јужне српске покрајине Ханса Хекерупа.

Када смо већ код Солане, да ли се још ико сећа тужне приче пласиране у јавности пре његове прве посете нашој земљи, када је Кошћуница тврдио да је неколико пута приликом својих јалових путошества имао прилику да се са њим сретне и да је сваки пут осећао велику nelaгодност у његовом присуству? Сумњамо да се те приче сећа и сам Кошћуница, јер од nelaгодности није остало ни **н**, приликом сваког следећег сусрета, напротив, све се претвара у серију сусрета два стара пријатеља и истомишљеника.

Елем, и поред невиђених мера обезбеђења, један је Београђанин са своје терасе успео да довикне, колони која је пролазила: "Иди кући злочинче!"

Тек толико да се зна да Срби нису заборавили.

То, наравно, није засметало онима који су у Ширавом друштву провели угодан дан, вече и свечану вечеру. Након сусрета су, новинарима (мање вредним припадницима свог народа, јер им и на минус 5 степени није било дозвољено да уђу у зграду у којој су се сусрети одигравали) на улици износили своје импресије. Што је и логично, јер, улицом су и дошли на власт, а ту ће, отприлике негде, исту и завршити.

Отпор (а где су данас?)

Злочинац на месту злочина

И тако, рече Ширак Ђинђићу да је два чека да нас види као кандидате за улазак у Европску унију. Додуше, исто то је сутрадан поновио и у Загребу, обраћајући се Месићу и Рачану, али ко још мари за то.

Милу рече да нема говора о самосталној држави и да би он, Ширак, најбоље волео да Југославију види као лабаву федерацију. Можда бисмо и ми Француску волели да видимо као Њујорк после 11. септембра, али смо ипак довољно лепо васпитани да те своје жеље задржимо за себе.

А, Коштуници је пренео само једну поруку - нема ничега без даље сарадње са Хагом. А, сви знамо шта они са Запада мисле када кажу сарадња. Мисле на то да хелије у Шевенингену чезну за тим да их напуни још Срба.

Јер, по њиховим мерилима, нису Срби још увек довољно кажњени за то што им је уопште пало на памет да се, суочени са трећим великим злочиним и трећим покушајем истребљења у прошлом веку, бране. После Хага, никада више ниједном Србину не би смело да се догоди и да помисли да се брани, никада не би смело да се догоди да поносно изговори своје српско име.

Уцбенике ће нам писати они који

расписују лов на српске главе, деца ће нам пре учити да певају „Фрер Жак” него „Тамо далеко”, Шиптари ће и даље, све даље у српску територију развијати своје заставе, а Црна Гора постаће још једна од „независних” бана на, опростите, балкана-државица, а рзни ће дрекавци и неуспели музиканти са марамама око врата, по српској Војводини тражити некакве нове аутономије.

За то време овде ће се и даље водити „љути бој” између „реформатора” (читај Ђинђићевих продаваца магле) и „легалиста” (читај Коштуничиних... а најгоре је када се за једну такву групу људи не може пронаћи довољно адекватна дефиниција).

Занимљиво би било, рецимо, запитати се где су сада сви они Отпори, све жене у црном, све могуће и немогуће невладине и остале организације да се побуне, јер у много бољој ситуацији него што је ова данас није могло да се живи од њиховог лелека и кукњаве над наводно несрећном нам судбином, није могао ни дан да прође без неке њихове „генијалне” акције против ондашњег **Режима**, како су га неуки, мислећи да је то нешто погрдно, звали, не знајући да говоре просто и једноставно о власти.

И зато све ово треба издржати, јер и после најцрње ноћи, ма колико се то чинило невероватно док она траје - сване нови дан.

Ксенија Вучић

Досманлијска кооперативност

ДУГА, ДУГА, ТАМНА НОЋ

Принцип српских радикала је да увек указују грађанима шта је урадио и како ради један диктаторски режим. Његови поступци морају остати упамћени и урезани како нам се нешто слично на следећим изборима не би поновило. Прича која следи је најбоља илустрација пажљивог праћења свих догађаја који су задесили (унесрећили) Србију за ових годину дана

Ако је по оној старој - по јутру се дан познаје, Србији и Србима је од петог октобра прошле године почела једна дуга, дуга, тамна ноћ.

Јер, све антисрпско, назовиграђанско, назовиневладино, назовинезависно, све оно што је годинама роварило, али сакривено - испод површине, испливало је и показало се у пуном и правом облику.

Да се не заборави, готово три пуна месеца ТО је управљало Србијом, лажући Србе да нема никакву власт, да не управља ничим, да му нешто смета и кочи га. Готово три пуна месеца ТО је лагало Србе да су му руке везане и да ће олако обећани мед и млеко потећи онда

када ТО победи на децембарским изборима.

ТО је добило децембарске изборе, али ни приближно онако блиставо како је очекивало. На изборе није изашла готово половина од уписаног броја бирача у Србији, а од половине која је изашла само је око 60 одсто њих гласало за ДОС. Простом математиком долазимо до нешто испод 40 одсто од укупног бирачког тела које је за ДОС, а сложите се, број који означава нешто испод 40 одсто - тешко да представља већину у Србији.

Сва ова еуфорија око апсолутне победе, сва славља и лица искривљена осмехом лажног оптимизма, само су били

први знаци панике пред огромном одговорношћу коју носи - власт. Јер, од 23. децембра почео је да цури песак у њиховом сату. А почео је да цури - лоше.

Почео је да цури, најстрожим до сада виђеним, рестрикцијама струје, почео је да цури новим, како они то зову - контролним пунктовима, које на српској територији, без ометања и страха постављају шиптарски терористи, почео је да цури новим поскупљењима, а за сада ради се само о импулсима како мобилних, тако и фиксних телефона и осталих ПТТ услуга. Нова и нова поскупљења тек нас очекују.

Од петог октобра до данас Србија је доживела прве отмице, нешто што је,

до октобарске багер-револуције виђала само у америчким филмовима, шитгарски терористи стигли су на шест километара до Врања, у Србији је украдено више аутомобила него у току целе претходне године, потрошачка корпа је са августовских 3.500 динара прошле године порасла на невероватних новембарских 16.000 динара годину дана касније, председник савезне државе прекршио је Устав онолико пута колико се пробудио од ступања на дужност до данас, захваљујући генијалним спољнополитичким потезима досовог режима и ми и наша деца плаћаћемо ратну одштету никада постојећим државама Хрватској и Босни и Херцеговини, уз привилегију да и нас и нашу децу, док плаћамо, цео свет назива агресорима, добили смо нови динар, који по квалитету неодољиво подсећа на хрватску куну или румунски леј из периода када су Румуни по Темишвару, Араду и Букурешту јурили српске туристе у покушају да откупе фармерке које су ови имали на себи.

Од петог октобра до данас наша земља добила је шефа централне банке који се понаша као Бони и Клајд, с том разликом што је озлоглашени пар бежао из банака које је опљачкао, а он је остао и још постао гувернер.

Данас, годину дана касније, исти тај (ваљда ипак Клајд?) предводи акцију под радним насловом **Затвори све српске банке!**

Да подсетимо и да се не заборави, наш главни град добио је председника Скупштине града, који се по већ устаљеном обичају лажно представљао као градоначелник, и који је себи дозвољавао и следеће речи, цитирамо: "Овде сам до-

шао из политичких разлога, а не због тога што је примарно било да се води рачуна о ђубрету и канализацији." После је завршио своју дипломатску каријеру, баш у канализацији, и баш као што сав садржај исте иде, тако је и он отишао у странку министра за изручење Срба Хагу и отпуштање судија које су судиле по законима.

А, онда је на његово место дошла она, а ретко да јој ко од Београђана и име зна, мада би га радо споменуо док се у јутарњим часовима гура по полу-распаднутим аутобусима Градског саобраћаја, који су уместо на немачким, норвеш-

ким, грчким и осталим сметлиштима завршили на нашим улицама, или би јој бар име споменуо док згрануто гледа у, из месеца у месец, све више цене на уплатницама Инфостана, службе која толико добро ради да смо ту скоро били сведоци трагедије у једном новобеоградском солитеру, трагедије која се догодила јер лифт није био исправан.

Да подсетимо и да се не заборави, четворица Срба изручена су такозваном Суду у Хагу. Али, што се овдашњих властодержаца тиче то је мало, премало! Само када би знали где су тренутно вође прекодринских Срба, Радован Караџић и генерал Младић, одмах би им обезбедили авион за Хаг. Па, макар и Цанетов.

У међувремену, уместо њих или неких других Срба, продаће све остало у Србији. За то ће се већ побринути црна тројка Лабус-Ђелић-Влаховић. А, цену ће спуштати до испод границе могућег, све – да се газде не наљуте. И, када смо већ код Лабуса и његових „незапамћених успеха“, да ли је икоме пало на памет да се упита зашто баш 66 посто на 6 година и како то добисмо следећи знак - 666?

И, могли бисмо тако, а све преко криминала, отимачине, бахатости, гушења медија, међусобних свађа, да набрајамо још дуго. Важно је само да се не заборави.

А, оно што остаје као нада и усред овог свеопштег мрака, то је нека друга, већинска Србија, Србија која сада ћути и чека. Чека да се и ово чудо истутњи, и као што су многа чуда долазила, ломила зубе на овој земљи и нестајала заувек.

И зато, не бој се Србијо, сви су они пролазни, само си ти вечна.

Ксенија Вучић

СВЕ ОВО ЈЕ МОНСТРУОЗНО

Пучистима ништа није свето. Њима је допуштено да врше свакојакe баханалије по сопственом народу и да зарад својих интереса жртвују кога пожелe. У таквој се ситуацији обрео и некадашњи директор РТС-а Драгољуб Милановић над чијом се судбином досовски пучисти иживљавају, показујући да је ова држава зашла у дубоко непоштовање закона и да у њој вреди искључиво револуционарна "правда"

• **Како гледате данас на догађаје од 5. октобра и како уопште гледате на данашњи РТС?**

Љиљана Милановић: Шта да вам кажем. Мени је још увек све то страшно. Још увек ми је невероватно да се то десило. Не могу да схватим да је демократија ако некога бијете, убијате, истерујете са радног места... Што се тиче мојих погледа на данашњи РТС, ако мислите да се данас нешто у самом програму променило, ја вам тврдим да није ништа промењено. Напротив, још је горе.

• **Вашиг супруга терете за смрт шеснаесторо радника државне телевизије који су погинули приликом НАТО бомбардовања зграде у Абердаревој улици. Како ви то коментаришете?**

Љиљана Милановић: Мислим да само монструозан мозак може то да прихвати. Мени то није јасно. Просто ми је смешно да о томе причам. То је невероватно. Ми смо сви радили свој посао и сви смо били тамо. Ја сам била тамо.

• **Значи и ви сте били то вече у згради?**

Љиљана Милановић: Нисам била у моменту, јер тог дана нисам била на радном задатку. Ми смо сви имали радне обавезе и то је било истакнуто свуда по телевизији. Било је истакнуто да ко год нема посла, да не буде присутан у згради. Ја сам из новинарске знатижеље била тамо, гледала сам CNN, BBS, SKY итд, и то са колегиницом која је све то преводила за потребе дневника. Пошто тог дана није било ништа занимљиво, односно ништа што би нама привукло пажњу, нас две смо раније отишле.

Не могу баш сада да вам прецизирам у колико смо сати изашле из зграде, али смо то учиниле потпуно необавезно. Иначе смо тог дана дискутовали у „Радовићу“, односно колеге су ме питале, пошто сам ја пратила сателитски програм, да ли ће бити бомбардовања. Ја сам им пренела оно што сам чула са тих телевизијских станица, како су они изјавили да телевизија није легитимна мета, него само антенски системи. Е сада, пазите, они су најављивали да ће све да

бомбардују, али где смо ми могли да се иселимо...?

• **Како гледате на могућност да Карла дел Понте сведочи против вашег супруга, с обзиром да је актуелни режим позива да то уради, а и она се сама понудила за то сведочење?**

Љиљана Милановић: Па ја заиста не знам како да то коментаришем. То је потпуно небулозно. Како да против мог супруга сведочи жена која је малтене наређивала бомбардовање наше земље? То је смешно. Ко ме је она то јавила да ће зграда телевизије бити бомбардована?

Пазите, они јесу глобално најављивали да ће бити бомбардовања, али ко је могао да зна тачно време и да ће се они уопште на тако нешто усудити. Па ово је први пут у историји, од када постоји телевизија, да се бомбардује једна телевизијска станица. Телевизија није нигде, ни у једном сукобу, легитимна мета.

• **Сведоци смо да се вама и вашем супругу ни у једном медију не дозвољава да кажете ваше мишљење о свему што вам се тренутно догађа?**

Љиљана Милановић: Искрено да вам кажем, сматрам да је сада много горе

једноумље него што је било раније. Ако сам ја учествовала у оном бившем, ајде да кажем диктаторском једноумљу, мислим да је тада било много више медијског простора за људе који не мисле исто као и државна телевизија да дођу до изражаја. Да ли и ви мислите тако?

• **Где се ваш супруг налазио те трагичне вечери?**

Љиљана Милановић: Те вечери он је остао у телевизији. Ја сам, као што сам вам и рекла, отишла мало раније, а он је остао.

• **Да ли је постојала могућност да и он, не дај боже, погине?**

Љиљана Милановић: Наравно да је постојала могућност.

• **Ово вас питам зато што они који вас оптужују тврде да се он на време склонио, и да је намерно жртвовао те несрећне људе?**

Љиљана Милановић: Не, он се није склонио! Тачно је да његова канцеларија није погођена, али они су гађали емисиону технику у Абердаревој улици. Гађали су срце телевизије. Ко се у тој згради задесио, тај је страдао. Ви знате да телевизија без тога не може да ради. Где год да смо се сакрили ми смо морали да имамо антену, а то се лако локализује.

• **Како ће се убудуће одвијати суђење по вашем мишљењу?**

Љиљана Милановић: Па мене су иначе избацили са суђења и тиме ми онемогућили да присуствујем даљем току суђења.

Сматрам да је то недопустиво, јер су они свуда били заступљени у медијима, односно свуда је била њихова кампања против мог супруга, а сада су очајни што сам покушала да се чује и друга страна, па да и окривљени каже нешто. Претпостављам да ће и убудуће јавност бити искључена, ја заиста не разумем због чега, али ја ћу се увек борити да истина изађе на видело. Једини разлог зашто је јавност искључена је тај што је ово чист политички и монтирани процес и зато мој супруг мора да буде у потпуности одсечен од јавности.

Владимир Ђукановић

ИМА ЛИ СРЈ ВОЈСКУ?

Доласком ДОС-а на власт у Војсци Југославије настаје прави хаос. Уместо да Војском командују они којима то Устав налаже, слободно можемо рећи да Војском Југославије управљају којекаве невладине организације. Да зло буде веће једна од њих, и то страна, урадила је реорганизовање нашег одбрамбеног система, што је Савезна скупштина верификовала усвајањем пакета закона о Војсци Југославије

Како ДОС манипулише јавношћу, поготову омладином? Пре неки дан у Савезну скупштину стигао је пакет закона о Војсци Југославије. Наравно сви могући медији у држави објавили су како тај пакет закона доноси једну веома „епихалну“ промену – служење војног рока краће је за три месеца. Убудуће ће војни рок трајати девет месеци, уместо досадашњих дванаест. О свему осталом што садржи пакет тих закона ни слова. Важно је било омладини презентовати колико ће служити војску и умирити родитеље да ће им дете три месеца краће боравити у касарни.

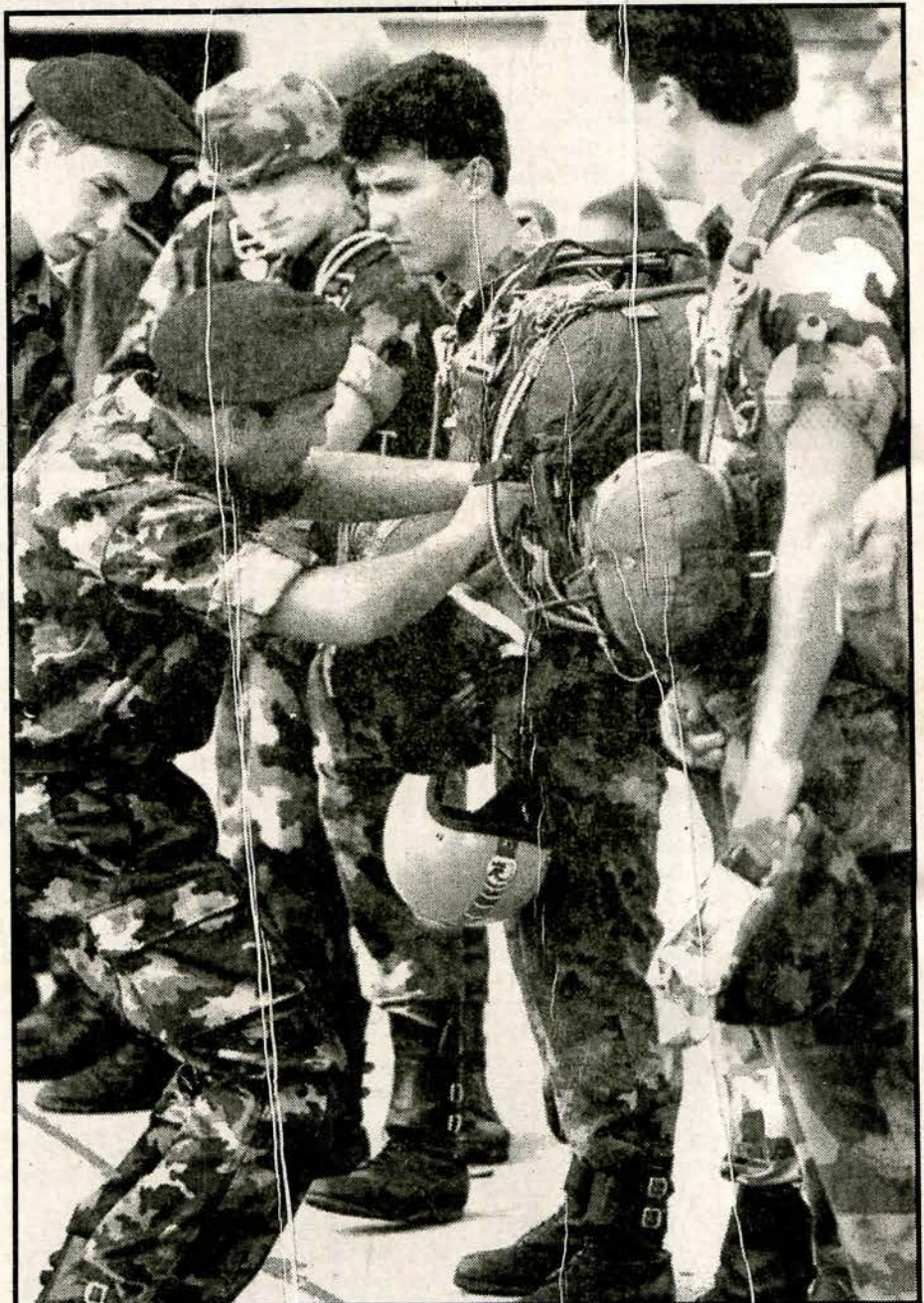
Не сумњамо да је то веома битно за сваког младог човека који није још увек одслужио дуг према отаџбини, али, подсећам вас још једном, зар није Скупштина усвојила читав пакет закона. Зашто су досовци вешто избегли да о том пакету било шта прозборе по медијима?

Невладине организације харају Војском Југославије

Скраћење војног рока никада није било начелно спорно за Српску радикалну странку. Такође ни питање реорганизације Војске као институције. То поготову није спорно данас, када у самој Војсци влада прави хаос, и када њом командује, рецимо, Небојша Човић (случај са југа Србија), уместо оних којима Устав то налаже.

Међутим, питањем реорганизације Војске требало би да се баве људи који су пре свега наши држављани, и који су стручњаци из те области. То је ваљда нешто што је логично, и што је нормално. Али актуелни режим нам је, по ко зна који пут, показао да у овој земљи одавно није ништа нормално.

Наиме, питањем реорганизације Војске Југославије бавила се, ни мање ни

више, једна страна организација, прецизније речено „East-west institution”. Тако смо систем одбране земље понудили као на тацни разним шпијунским службама. Или можда су, боље рече-

но, они нама понудили како да се од њих бранимо. Апсурдно до бесмисла. Замислите колика је то лудост, и која би то земља себи допустила да јој нека страна неваљана организација (читај

шпијунска служба) уради реорганизацију система одбране. А онда, поред све ове ујдурме, сазнамо да су ту организацију овластили Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић. За овога другог

КО РЕОРГАНИЗУЈЕ ВОЈСКУ ЈУГОСЛАВИЈЕ?

Игор Мирковић, посланик у Већу република Савезне скупштине:

Што се тиче Закона о Војсци Југославије, он предвиђа да се војни рок скрати са 12 на 9 месеци. То за Српску радикалну странку, начелно, није спорно. Међутим, спорно је ко врши реорганизацију Војске Југославије? Разним притицима међународних владиних и невладиних организација, као и домаћих невладиних организација, врши се разбијање Војске и система одбране наше земље. Они желе да нам Војску учине недовољно ефикасном за одбрану. Пројекат реорганизације Војске урадио је „East-West” институт, по налогу Коштунице и Ђинђића. То је апсолутно срамно, јер ми у земљи имамо плејаду врхунских стручњака који су могли да ураде тај пројекат. Овако, то је дозвољено некој страниј организацији, што је ван сваке памети.

то нас уопште не чуди, али је овај први, који је уз то председник Врховног савета одбране, и који се у јавности представља као неки фол националиста, скинуо све маске са себе. Додуше, вероватно „није био обавештен“ кога и шта представља та организација.

Шта чека Војску Југославије?

С обзиром да се одавно прича како је циљ наше државе да уђемо у „Партнерство за мир“ (то је она досовска прича о наводном уласку у свет), сигурно нам не гине у блиској будућности одређено смањење нашег војног потенцијала. Донекле је то недавно најавио и сам генерал Небојша Павковић Павковић. Значи, циљ је јасан – реорганизација Војске коју је ДОС замислио, а остварили је разноразни шпијунски који се врзмају по нашој земљи, подразумева слабење одбрамбеног система земље.

Запад се, колико им год то било тешко да признају, 1999. године жестоко опекао приликом агресије на СРЈ. Војска Југославије је тада положила испит, и слободно можемо рећи, тактички је поразила НАТО.

Уосталом то су признали челници НАТО-а када су са запрепашћењем видели да се наша јуначка војска готово нетакнута повукла са Косова и Метохије. Податак да је Војска Југославије приликом агресије НАТО-а изгубила само 2 одсто војне технике заиста је за сваку похвалу нашим стратегима. Запад је свестан да ДОС не може још дуго да опстане на власти у Србији, јер су на крају крајева и они сами увидели

Он би да буде маршал

које су неспособњацима и никоговиће довели на власт, па је брже боље похитао да нам сроза Војску.

Такође, притисци на Војску одвијаће се и кроз хашке оптужнице, које су за вратом готово свим нашим генералима. Хашки трибунал одавно већ захтева да СРЈ испоручи, ни мање ни више, него начелника генералштаба Војске Југославије генерала Небојшу Павковића, као и некадашњег команданта приштинског корпуса, а данашњег команданта Треће армије генерала Владимира Лазаревића. Наравно, на мети су и многи други официри Војске Југосла-

вије. Сваки пут када се неко из Војске буде успротивио сrozавању институције којој је живот посветио, баба Карла ће отпечатити неку нову оптужницу и захтевати од режима у Београду да испоручи онога који је опасан за „реформе“ у Војсци.

Искрени да будемо, ускоро очекујемо да се неки од лидера из ових домаћих невладиних организација (односно владиних, јер је Републичка влада из буџета издвојила за њихово финансирање 420 милиона динара) појави на месту начелника генералштаба, и да коначно и формално преузму командовање над Војском Југославије. Уосталом, у пројекат реорганизације Војске Југославије веома активно је учествовао и ЈУКОМ. Биљана Ковачевић Вучо, председник ове организације, осим тога што јој је отац био Титов генерал, нема ама баш никакве друге додирне тачке са Војском Југославије. Њена организација окупља наводно некакве експерте из области правних наука, што опет нема неке претеране везе са војском. Али таквима је дато за право, да на основу сорошевских програма уништавања земаља источне Европе, буду равноправни у расправи о реорганизацији Војске Југославије. Плејада стручњака је потиснута у страну, али су о Војсци расправљали и реорганизовали је они које би то требало најмање да занима.

Све у свему црно нам се пише. Одбрамбени систем наше државе практично више не постоји. Ако се настави овим темпом са сrozавањем Војске као институције заиста постоји оправдана бојазан ко ће нас убудуће бранити ако опет, не дај Боже, дође до некакве агресије.

Владимир Ђукановић

ЈУРИШ НА ЛОВУ

У овој земљи је све могуће. Од тога да криминалци преко Владе легализују своје послове, до тога да премијер путује приватним авионима у званичну посету страниј држави. Можете и да постанете члан Управног одбора Електропривреде Србије иако сте, рецимо, манекен. Све је овде могуће, само ако се добро плати. И онда се чудимо зашто држава јуриша ка амбису?

Дефинитивно Србијом управља мафија. Сви могући гангови који су постојали (и још постоје) преселили су се у државни врх. Нема дана а да не сазнамо за неки нови криминални скандал актуелног режима. И што је најгоре, нико се од представника власти не узбуђује. Чак се ни не труде да демантују те гласине. Њима је то као добар дан. Готово да се поносе тиме што их неко оптужује за криминал. Да не причамо поново о томе што чак јавно признају, без имало стида, како путују приватним авионима домаћих криминалаца, како изнајмљују њихове аутомобиле, поверавају им одређене послове...

Свуда у свету био би скандал да се сазна како премијер у посету другој држави путује приватним авионом тамо неког кримоса. У досовом режиму таквај случај је најнормалнија појава. У нашем народу постоји пословица "чега се паметан стици тиме се будала поноси". Тако и досовци. Они се хвале тиме што им криминалац даје авион да се са њим шврћкају по белом свету.

Чак је премијер спреман да појасни народу како је тај потез у државном интересу, јер је летење авионима ЈАТ-а скупо за Владу Србије. Овако се нађе "добротвор" попут Станка Суботића Цанета који ће бесплатно понудити

свој приватни авион. Такође и возња приватним аутомобилима криминалаца за досове министре је најнормалнија појава. Тако рецимо републички премијер (опет он) вози се аутомобилом марке "Ауди" новосадске регистраци-

је са четворцифреним бројем, који је власништво Миодрага Костића, "бизнисмена" из Новог Сада. Иначе, за Костића се вежу разне криминалне работе (додуше своје енормно богатство стекао је у периоду оног "диктаторског режима"), а своје привилегије у досовом режиму стекао је финансирајући годинама Демократску странку.

Иначе, наши дични премијер (опет он) обожава да послове са великом добити поверава својим опробаним пајтосима из разноразних кланова. Како сазнајемо Ђинђић је "сурчинском клану" доделио концесију за изградњу аутопута Београд-Нови Сад, а цео пројекат се финансира од наплате путарине, која је замислите, сасвим случајно недавно поскудела за 100 одсто. У знак захвалности свом добротвору, Сурчинци су, како причају житељи овог места, лепо угостили Ђинђића тако што од седам дана у недељи, Ђинђић барем три до четири дана спава код својих пријатеља у Сурчину. Чег ли се Ђинђић то боји ако

ради за добробит народа?

"Сурчински клан" није остао дужан ни потпредседнику Демократске странке Чедомиру Јовановићу, који је од својих ортака из Сурчина добио два стана, два блиндирана ципа и расног тркачког коња вредног 300.000 немачких марака. Млађани Јовановић је недавно, по писању "Српске речи", боравио у веселом друштву сурчинског мафијаша, познатијег под надимком Лимун, на рођенданској прослави.

Наравно да не постоји ниједан мафијаш који своје услуге пружа без неке користи. За "сурчинску мафију" види смо да нема зиме, јер је њихова делатност практично легализована од Владе Републике Србије. Међутим, у Србији је битан и лични утицај. Тако је пријатељ Зорана Ђинђића (опет он), Владимир Поповић Беба, некадашњи хармоникаш, а данашњи шеф Владиног бироа за комуникације, који је своје богатство стекао бескрупулозношћу у протеклој деценији, недавно купио

стан од четири стотине квадратних метара у Сарајевској улици у Београду.

По чарлшјским причама Владимир Поповић Беба је својевремено био директан посредник између Слободана Милошевића и Зорана Ђинђића, када је Ђинђић добио више милиона марака да не изађе на изборе 1997. године. Нико не жели господину Поповићу да спори финансијске могућности око куповине стана, али ако је већ донет онај противуставни Закон о екстрапрофиту, онда би ред био да се владина комисија за злоупотребе у пословању позабави и тиме одакле Поповићу толики новац и како га је зарадио.

Да не би испало како само Зоран Ђинђић има путера на глави, ред је да вам представимо и неке друге чланове Владе. Ево, рецимо, Владан Батић. Сви знамо да се у медијима провлачила прича о продаји "Беопетровлових" и "Југопетровлових" бензиских пумпи страним фирмама. Ипак, испоставило се да су те "стране фирме" у ствари Батићев телохранитељ, извесни Шљука. Оно

што смо имали прилике да прочитамо у "Српској речи" је податак о томе како је тај Шљука купио неколико "Југопетровлових" пумпи за 22 милиона марака. Ако је то заиста тачно, поставља се питање ко је и на који начин том човеку омогућио да без икаквог конкурса купи те пумпе? На основу које процене је тај тип купио "Југопетровлове" пумпе? Такође, у истим новинама, могли смо да прочитамо како син министра правде, познатији под надимком Ђилда, води послове са "сурчинском мафијом" око украдених аутомобила.

У даљем тексту се наводи да су многа од тих возила завршила у возном парку Владе Републике Србије, па је тако Владан Багић добио блиндирани мерцедес који, по речима Обрена Јоксимића, вреди 750.000 марака.

У јавности се све чешће појављује и Јездимир Васиљевић, власник "Југоскандик банке". Од када је изашао из затвора непрестано помиње како ће до краја разоткрити ко му је, буквално речено, ојачао банку. За сада нас је у једном од својих интервјуа упознао са чињеницом како му је Расим Љајић, данашњи савезни министар за националне мањине, узео 870.000 марака због наводне испоруке фармерки на тржиште. Међутим, по Васиљевићевим речима, шверцер Љајић је на тржиште испоручио фармерке у вредности од 160.000 марака док је разлика негде испарила. Јездимир Васиљевић је дотакао и Небојшу Човића, садашњег потпредседника Републичке владе, који је у времену док је био моћни СПС-овац као председник Скупштине града Београда, по Васиљевићевим речима узео 4 милиона марака (толика је била вредност уговора који је Човић склопио у име СПС-а са "Југоскандиком").

Наравно, Васиљевићу из тог уговора није ништа враћено, осим неке сиће у динарској противвредности, коју је појела инфлација. Такође, Јездимир Васиљевић је напоменуо како му је Небојша Човић својевремено, као председник Скупштине града, нелегитимно одузео хиподром, да би данас као потпредседник Ђинђићеве Владе тај исти хиподром продао некој грчкој

фирми за 30 милиона марака. Узгред, у јавности се прочула вест како је бивши високи функционер Секретаријата за финансије Скупштине града, који је желео да остане анониман, изјавио да је 1994. године затекао Небојшу Човића како броји огромне количине новца у апоенима од по сто марака. Човек каже да претпоставља како је у тој гомили било неколико стотина хиљада марака. Све те паре Човић је бројао са својим сарадником, да би на крају избројани новац ставио у торбу која се налазила на поду. Ко зна, можда су баш те паре, управо паре Јездимира Васиљевића и ојађених штедиша.

Да криминал у Србији добије замаха и полетност, поред чланова Владе, побринули су се и председници управних одбора разних предузећа, као и директори фирми које влада именује. Тако, рецимо, председник Управног одбора "Телеком Србије" Драгор Хибер (професор на Правном факултету) како сазнајемо добио је четворособни стан од овог предузећа. За функцију коју обавља од "Телекома" месечно добија плату од 65.000 динара.

И тако, док су радници "Телекома" штрајковали због малих плата, Хибер је трљао руке говорећи да су њихови захтеви за већим платама неосновани и неоправдани. Поред функције коју обавља у "Телекому" Драгор Хибер је председник и Управног одбора Студија Б, у коме прима плату од 6.000 динара. Иначе, Драгор Хибер је високи функционер Грађанског савеза Србије, странке која у својим рукама држи готово све битније државне функције, а има бирача таман да се потрпају у једну полицијску марицу.

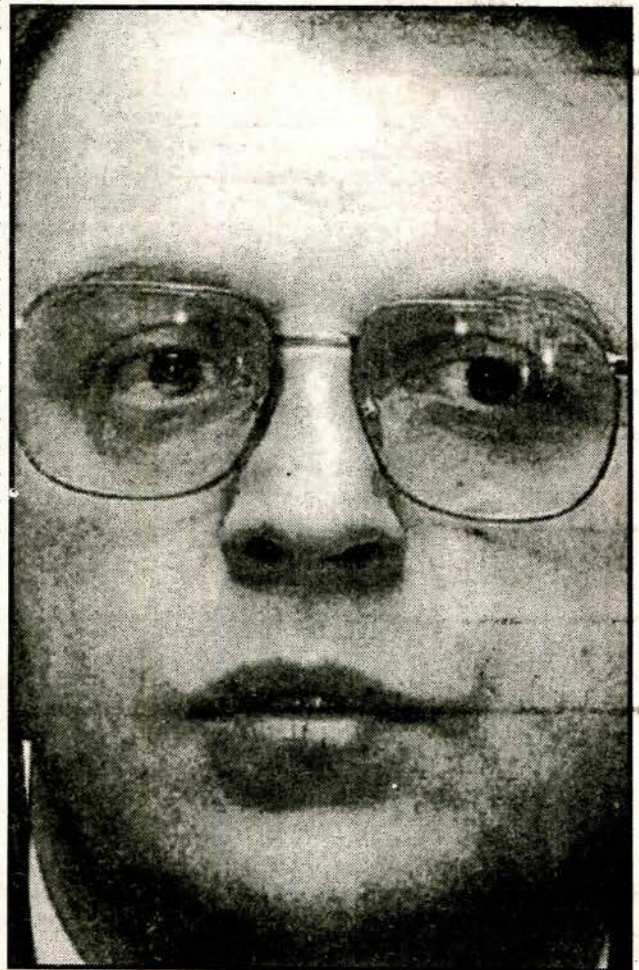
За Грађански савезом Србије, наравно, не заостаје ни Нова демократија (исто једна "јака" и "велика" партија) која је своје људе умувала чак и у Фудбалски савез Југославије. Члан Нове демократије, Мирослав Стефановић, као председник Управног одбора ЈАТ-а прима месечну плату од 50.000 динара. Ваља

истаћи да директор ЈАТ-а (именује га влада Републике Србије) прима месечну плату од 200.000 динара, док сви остали чланови Управног одбора примају по 40.000 динара месечно. Иначе, чисто да се зна, ЈАТ је као предузеће пред банкротом, јер има неколико стотина милиона марака дуга.

"Силовани део" Социјалдемократије (Орлићево крило) успео је да се домогне места у Управном одбору Електропривреде Србије, где су за члана управног одбора поставили некадашњу спикерку и манекенку Љиљану Несторовић (њој је Вук Обрадовић цепао чарапе, стављао прст у уста, хватао је за гениталије...). Љиљана Несторовић за функцију коју обавља, месечно прима 30.000 динара плату. Нема сумње да госпођа Несторовић као манекенка одлично познаје проблеме Електропривреде Србије и сигурно ће својом стручношћу допринети бољем раду овог предузећа.

И тако, док народ нема шта да једе, они уживају све благодети своје револуције. Ах да, то је у складу са "реформама" и "демократским тежњама нашег друштва". Ти народе, уместо хране, једи "демократију".

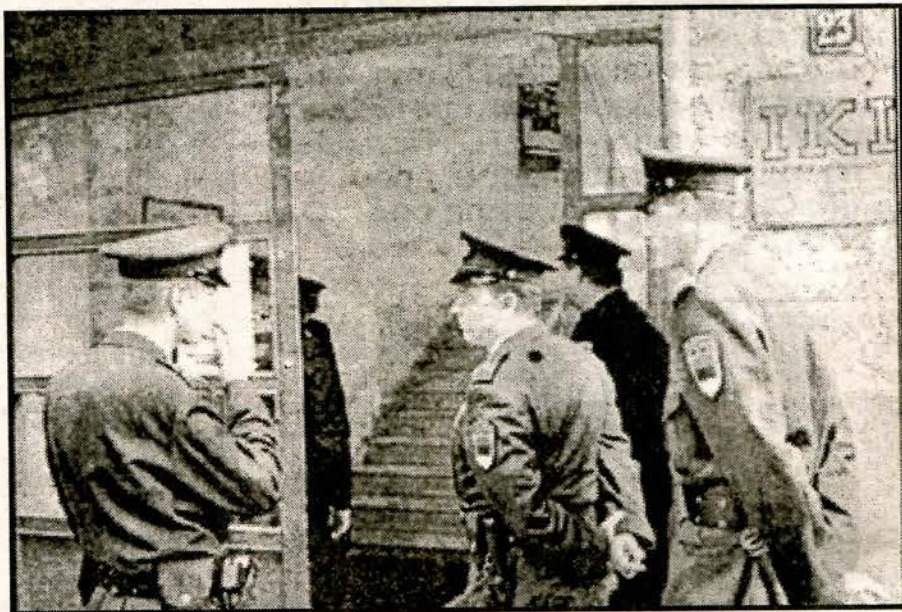
Владимир Ђукановић

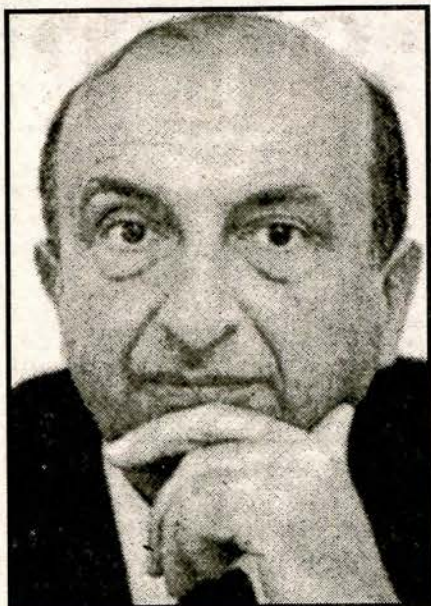
ЛОПОВИЈА У ИКЛ-у

Где они прођу ту трава више не расте. Досове крвопије довеле су до руба пропасти нашу највећу индустрију котрљајућих лежајева. Све је почело оснивањем кризних штабова, да би се наставило постављањем директора по партијској линији, док фабрика све дубље тоне у понор. Прича следи

ИКЛ је највећи привредни гигант наше земље у производњи котрљајућих лежајева. Као такав досовским партизанима након петог октобра прошле године запао за око. Сложно су досовци установили да ће ту бити лове као шаше, па је почело утркивање ко ће пре да заузме челне позиције у фабрици. Прва до тог плена стигла је, како чаршија прича, Демократска странка, која је на место генералног директора поставила дотичног Данета Ђукића, уместо бившег (тј данас већ поновног) директора, опробаног кадра СПС-а (данас ДХСС-а) Ђоке Вергаша. Иначе, господин Ђукић је некадашњи директор пласмана „Борбе“, а на место генералног директора ИКЛ-а дошао је иако није испуњавао чак ни основне услове из расписаног конкурса. Ђукић је, и поред своје нестручности обављао ову високу функцију. Међутим, у међувремену је засметао људима који су га ту поставили, зато што се, како радници и јавност причају, супротивио да ИКЛ своје производе продаје по петоструко нижим ценама

Штрај у ИКЛ-у: и полиција је морала да спречава инциденте

Štrajk zbog „zemljaka“

Uprkos protivljenju radnika IO IKL-a za v. d. direktora firme ponovo je izabrao Doku Vargaša, bivšeg dugogodišnjeg direktora ovog preduzeća protiv koga su kod Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu zaposleni podneli krivičnu prijavu zbog zloupotebe položaja i ostvarivanja nezakonite dobiti. Na ovakvu odluku presudno je uticao predsednik UO IKL-a Ljubojkmir Mđžar (Vargaš i Mđžar su rodом iz istog mesta) rečima: Vargaš ima pare za isplatu plata. I zaista, Vargaš je uz pomoć svog zemljaka Mđžara, inače rektora BK Univrziteta, odnosno Astra Banke, obezbedio isplatu dela ličnog dohotka ali samo za zaposlene u proizvodnji. Deo

zaposlenih koji je organizovan u Sindikatu inžinjera i tehničara ostao je bez plate i pored upozorenja upućenog direktoru SDK Palilula pa je selektivna isplata zarada protivzakonita. Zbog toga članovi ovog sindikata, kojima su se pridružili i pripadnici nezavisnosti, najavili su da će iduće nedelje stupiti u štrajk. Inače, na jučerašnju sednicu IO IKL-a nisu pušteni novinar i foto reporer Blica. Jedan od radnika rekao nam je „Mđžar je za nas veliko razočarenje, mnogo smo očekivali od čoveka koga smo smatrali jednim od simbola prošlogodišnjih promena u Srbiji. Umesto toga doživeli smo da nam kaže kako ga za nas boli dupe“.

B. KRIVOKAPIC

254/01
2.4.1.

REPUBLIKA SRBIJA
GRAD BEOGRAD
OKRUŽNO JAVNO TUŽILAŠTVO
SLOBODANA PENEZIĆA 17a
11000 BEOGRAD

KRP
254/01
Zem. Kulona
4ET688AL-5903

PREDMET:
**KRIVIČNA PRIJAVA PROTIV LICA KOJA SU ZLOUPOTREBILA
POLOŽAJ U CILJU OSTVARIVANJA NEZAKONITE DOBITI**

ĐOKO VERGAŠ, generalni direktor, u poslednjih 10 god. koristeći situaciju u državi i neograničenu vlast u firmi koju mu je ta situacija dozvoljavala dao je sebi za pravo da uzima i troši sve moguće kredite, da delava celokupnu kadrovsku politiku (postavlja svoje ljude t.j. poslušnike) i na taj način upropasti preduzeće „IKL“ BEOGRAD koje stiče ima desetine miliona maraka dugi što je vidljivo u „**prilogu 1**“ ove prijave. Sumnja da su krediti korišćeni na ispravan način je velika, a naročito za kredit od 30.000.000 FRF (francuskih franaka) uzetih 1991. god. pod nepovoljnim uslovima, sa rokom vraćanja od 1 godine. Da sada je kredit premašio vrednost firme, a naravno je dobio i drugog „nepoštenog“ poverioca. Da li je kredit utrošen za kupovinu cevi nije poznato. Uzimanjem kredita i sklapanjem nepovoljnih ugovora dovelo je do toga da je „IKL“ ostao bez svojih sredstava, ali sa ogromnim dugovima.

Firma „**ŠAMPION**“ iz KRUŠEVCA koja je najveći kupac i prodavac naših ležajeva ustupio je našu prodavnicu u Knez Danilovoj i prodavac ležajeva do pet puta jeftinije od naše zvanične cene. Fakture koje su ove godine obrađene za prošlu (pod datumom 21.01.2000) govore u prilog tome, a mogu se izlistati u našem Računskom centru. Takve razlike u ceni su neprihvatljive, a to je samo deo koji je poznat, a koliko je toga stvarno bilo pokazati će naša straga. Skrećemo vam pažnju za navodne reklamacije i dopade, da bi nakon toga iz fabrike izlazili dobri gotovi proizvodi. To poglavlje je verovatno pokriveno papirima međutim reklamiranih proizvoda nema nigde. Poslovi uvoza i izvoza i kakvu je korist od njih gen. dir. imao vidljivi su gubicima koje je on uvek opravdavao političkom situacijom i stanjem na svetskom tržištu. Postoji sumnja da mu je takvo poslovanje osiguravalo nezakonitu brzu dobit. Takvim poslovnim političkom generalni direktor je trošio kredite dobijene od države i tako istu siromašio, a „IKL“ doveo do

„**Prilog 2**“ ove prijave odnosi se na nepoštenu imovinu i nefakturalne opravke u skladu sa 629 koji se nalazi u „**Prilogu 1**“. Vrednost ovog skladišta dana je u prilogu medjutim ove delove nisu uključili u našim osnovnim. Pretpostavlja se da je skladište prazno, a što je 529 629 koji se nalazi u našim

U „**Prilogu 3**“ ove prijave nalaze se nepoštena osnovna sredstva u periodu 10 - 12 god. Kakvi su ugovori za nabavljena sredstva pravljani i da li je sve sa tog spiska u posedu „IKL“ - a potrebno je ispitati. Da li svih proteklih godina malobrojne generalnog direktora bankrotisale kadrovsku politiku je prilagodila isključivo svojim interesima (na krajnja mesta postavljati kumove, senke, svog rodu). Koristeći besni režim tog politika u preduzeću potpuno je sve likovne poslovanje i mreža.

ČEDA BONTIĆ, finansijski direktor, potpuno je sve moguće transakcije Đoke Vergaša, nemarno trošio sredstva ili ih trošio samo na svoju čemu je nalazio vlastitu korist. Dobao je stan sa koji nije potpuno legalan postupak u „IKL“ „u. Ovakvo je direktorska politika dovela sredstva matice namerno obradila ličnog dohotka i na taj način ona su korovali pojedince da bi ostali sistem koji je odgovorno vrha firme.

U slučaju prodavaca da su u pitanju teške zloupotrebe prakcija odgovornih bez pa Vas molimo da što hitnije sprovedete postupak po ovom predmetu. Tamo će biti naknadno imenovani zaposleni, a i firm uslovene narednice. U slučaju ne odgovornosti makar namere da nemodifikovana lista za „IKL“ i drugo u o-celna.

PODNOŠILAC PRIJAVE:

„**SINDIKAT INŽENERA I TEHNIČARA**“
INDUSTRIJA KOTRBAJLIČKE INŽANJVA
KNEZ DANILOVA 23 - 25
11000 BEOGRAD

firme "Šampion" iz Kruševca, koja je pod apsolutno nepoznatim okolnostima postala najveći kupac i distributer IKL-ovih proizvoda. Na čelu kruševачког "Šampiona" nalazi se izвесни господин Каплани, иначе Шиптар по националности, иза кога, како сазнајемо, стоји нико други до Зоран Шами, потпредседник ДСС-а (то вам је она "поштена" и "неокаљана" партија која ни о чему није обавештена).

Иначе, такве цене у пословању између ИКЛ-а и "Шампиона" утврдио је пређашњи директор ИКЛ-а Ђоко Вергаш. Због свог противљења Ђукић бива киднапован (о отмици смо имали прилике да се упознамо преко дневне штампе), да би након неколико дана МУП издао саопштење како је Ђукић пронађен и да је измислио отмицу(???). Ипак, да ли је то баш тако било? У јавности колају приче, наравно још увек непотврђене, да су Ђукића киднаповали људи Владана Багића и Душана Михајловића, како би му на досовски начин објаснили да није лепо то што ради, па су му наредили да изјави како је измислио отмицу. Било како било, Ђукић бива смењен са места генералног директора (како дошао, тако отишао), а на његово место враћа се опробани СПС-ов кадар Ђоко Вергаш, иначе данашњи носилац Багићеве штафете. Пресудну улогу у поновном постављању Вергаша на чело ИКЛ-а одиграо је његов земљак Љубомир Маџар (обојица су из истог села), члан секте "експерата" ГЕЈ 17+, који је узгред у досовској револуцији заузео место председника Управног одбора ИКЛ-а. Чисто да му се нађе.

Досове игарије око ИКЛ-а

Од тада у ИКЛ-у настаје прави хаос. Још другог априла текуће године "Синдикат инжињера и техничара" поднео је кривичну пријаву против Вергаша због злоупотребе положаја у циљу остваривања незаконите добити. Поред њега подигнута је и кривична пријава против Чедо Бонтића, некадашњег финансијског директора ИКЛ-а. У прилозима пријаве се између осталог наводи да је Ђоко Вергаш у последњих десет година узимао и трошио све могуће кредите и на тај начин довео ИКЛ у ситуацију да данас има на десетине милиона марака дуга. Кредити су узимани под неповољним условима са роком од годину дана враћања. ИКЛ је због тога остао без својих средстава, али и са огромним дуговањем.

Већ смо споменули сумњиво пословање са фирмом "Шампион" из Крушевца, где је под неразјашњеним околностима "Шампион" постао највећи дистрибутер и купац ИКЛ-ових производа, али купац који је те производе ку-

KUPCU

Štu V. likoprodajna. Bez poleza na promet po izjavi kupca broj: 07 9612-963208-00
 omi plaćanja naznačile broj računa i broj modela:

TA01 3081757
 07 9612-963208-00

D.D. INDUSTRIJA KOTRLJAJUĆIH LEŽAJA SA RO.
 11000 Beograd, Knez Danilova 23-25

Telefon 011/3246-392, 3231-472
 Telex 12105 YU IKL
 Telefax 011/3239-417, 3231-963

TU
 CEI
 EN ISO

CHAMPION D.O.O. - KRUŠEVAC

ŽELEZNIČKA BB
 37000 KRUŠEVAC

RAČUN br.

FA00096320

DATUM 12/06/01 NASTANAK DPO 26/04/01

OTPREMNICA

001101

DATUM OTPREME

26/04/01

VALUTA

26/04/01

ŠIFRA	NAZIV ROBE	JM	KOLIČINA	IKL CENA	SAHP	VREDNOST
162160	LEŽAJ 6330B9 (226902)	KOM	21180	153	30.00	153,52 635 400.00
108020	LEŽAJ 6164B0-A(6306-2RS)-4210802	KOM	432	411	187.54	416,74 81 017.28
620320	LEŽAJ 6203-2Z	KOM	1134	103	47.18	104,85 53 502.12
620720	LEŽAJ 6207-2Z	KOM	1008	225	102.75	228,33 103 572.00
620740	LEŽAJ 6207-2RS	KOM	1008	280	120.90	288,66 121 867.20
620640	LEŽAJ 6206-2RS	KOM	2940	250	115.45	256,54 339 423.00
126210	LEŽAJ 126215 (1613546)	KOM	88	250	132.00	256,54 11 616.00
FODTOTAL:						1 346 397.60
8.00% POFUST:						107 711.61
NETO: =						1 238 685.79
0.00% REPUBLI.F.:+						0.00
0.00% SAVEZNI.F.:+						0.00
UKUPNO: =						**1 238 685.79

ŠLOVIMA: (JEDANM LIONDVESTOTINETRIDESETOSAMHILJADAŠESTSTOTINAŠANDESETPETDINARASEDANDESETPETPARA)

POTRAŽIVANJE JE CEDIRANO NA IKL-KOMERC BEOGRAD. UPLATU IZVRŠITE NA ŽIRO RAČUN 40803-601-8-124902
 POREZ NA PROMET PROIZVODA NIJE OBRACUNAT NA OSNOVI PISHENE IZJAVE KUPCA BROJ
 TA-001 3081757 DATUM 25.04.2001.

FAKTURISAO:

RUKOVODILAC:

Рачун у коме се виде званичне цене ИКЛ-ових производа, и цене по којима своје производе морао да продаје крушевачком "Шампиону"

повао по пет пута нижим ценама у односу на ценовник ИКЛ-а. Овим пословањем Вергаш је оштетио ИКЛ за огроман износ новца и увео га у немишљене губитке, али су се зато "Шампион" из Крушевца и Зоран Шама, који га, по чаршијским причама, директно контролише, дебело опарили.

Вергашу се ставља на терет и продаја ИКЛ-ове фабрике у Пријеполу, за чију је изградњу својевремено издвојено 20.000.000 немачких марака. Ђоко Вергаш је 1998. године фабрику продао фирми "Ингер фин", чији је директор дотични Горан Томашевић, за суму од 1.758.334 немачких марака. ИКЛ-у од тог посла је до сада уплаћено само 435.166,67 немачких марака. Разлика је негде испарила. Оно што је поред ове пљачке трагично за ИКЛ је чињеница да се ИКЛ-ова фабрика у Пријеполу и данас води као "инвестиција у току", и за њу ИКЛ плаћа све обавезе.

ИКЛ поседује, боље рећи поседовао је, магацин готових роба у Њу јорку под називом "Генерал ИКЛ корпорација". Али, данас на факс те фирме одговара фирма под називом "Генерал београд корпорација". Како сада то? Ђоко Вергаш је продао другонаведе-

ној фирми ИКЛ-ово складиште, а да нико није имао појма о томе! Иначе, ИКЛ је за ово складиште, иако га је Вергаш продао, платила шест милиона динара пореза. Пара од продаје, наравно, нигде нема.

Некад у СПС-у, данас у ДОС-у

Оваког човека је досовски режим поново поставио за генералног директора ИКЛ-а. Иако је некада био СПС-ова виолина за отимачину, досовцима није сметала његова криминална прошлост, па су га у то име поставили да поново хара ИКЛ-ом. Као што смо већ напоменули у тексту, радници ИКЛ-а тврде да се Вергаш веома лако прилагођава политичкој ситуацији, и да је већ обукао дрес Батићевог ДХСС-а. Вергаш је данас, како радници тврде, под директном контролом Владана Батића и Душана Михајловића, и док они представљају било какав фактор у државним органима, Вергаш ће бити директор. Уосталом, чињеница да је један део радника "Синдиката инжењера и техничара" остао без плата, због селективне исплате зарада од стране генералног директора, говори

нам да се Вергаш увелико понаша као неприкосновени. Иначе, када су се радници овог синдиката жалили председнику Управног одбора ИКЛ-а Љубомиру Мацару за Вергашове поступке, с обзиром да га је Мацар директно устолочио на то место, он им је одговорио (извињавам се због вулгарности), "да га боли дупе за њих".

Радници ИКЛ-а су се жалили свим странкама ДОС-а, као и појединачно људима који оличавају власт у овој држави. Жалили су се Коштуници, Вељи Илићу, Душану Михајловићу, Зорану Ђинђићу, Владану Батићу, Небојши Човићу, Александру Влаховићу и Божидару Ђелићу. Сви су они остали глуви на захтеве радника ИКЛ-а, како је недопустиво да човек који је у периоду власти СПС-а и ЈУЛ-а опустошио фабрику, поново постављен на исто место, овога пута од стране ДОС-а. Ђоко Вергаш је само један од многих који је свој опстанак обезбедио тако што је део покрадених пара дао у цепове досовских лидера и тако задржао функцију и могућност да и даље уништава српску привреду зарад личне добити и добити нових властодржаца.

Владимир Ђукановић

РАДИО БЕОГРАД - ПРЋИЈА ДОСОВСКИХ ТИТОИСТА

Једна култна радио станица, која је узред државна, од петог октобра прошле године постала је најобичнија прѣија некадашњих Брозових кадрова. Поново су на делу титоисти, овога пута обучени у ДОС-ов дрес, који ведре и облаче српским медијима

Радио Београд је станица која се слуша у целој СРЈ. Својим култним емисијама које су се годинама емитовале, Радио Београд је стекао своје сталне слушаоце. Нико од нас, који смо макар једном у животу слушали неку од емисија Радио Београда, није могао а да не примети високу професионалност новинара и водитеља ове радио станице. Колико смо се само одушевљавали слушајући нпр. „Караван“ који се годинама емитовао сваког дана у двочасовном периоду.

Доласком „демократског режима“ емисија је добила и нови „демократски“ термин од само једног сата, тако да су слушаоци остали ускраћени за читав сат квалитетног хумора и забаве. Годинама је та емисија стицала своје слушаоце, али је очигледно досовцима засметала само зато што је кроз афоризме и сатиру говорила о животној свакодневици. Но, тај пример је у потпуности бениган у односу на остале ствари које се дешавају од петог октобра прошле године у једној од наших највећих медијских кућа. Идемо редом.

Революционари у Радио Београду

Петог октобра прошле године у вечерњим часовима у просторије Радио Београда упао је Владан Батић са својим мангуцима и онако „транспарентно“ и „демократски“ преузео станицу. Прича се да се у тим вечерњим часовима појављивао и Драган Веселинов, али он је ту очигледно дошао да попије коју. Од тада за Радио Београд наступају црни дани. За почетак, онако реваншистички, револуционари су сменили све уреднике, осим уредника емисије „Вечерас заједно“. Да трагедија буде већа, већини водитеља култних емисија забрањено је да се њихов глас чује на радију, уз образложење да „иритирају јавност“.

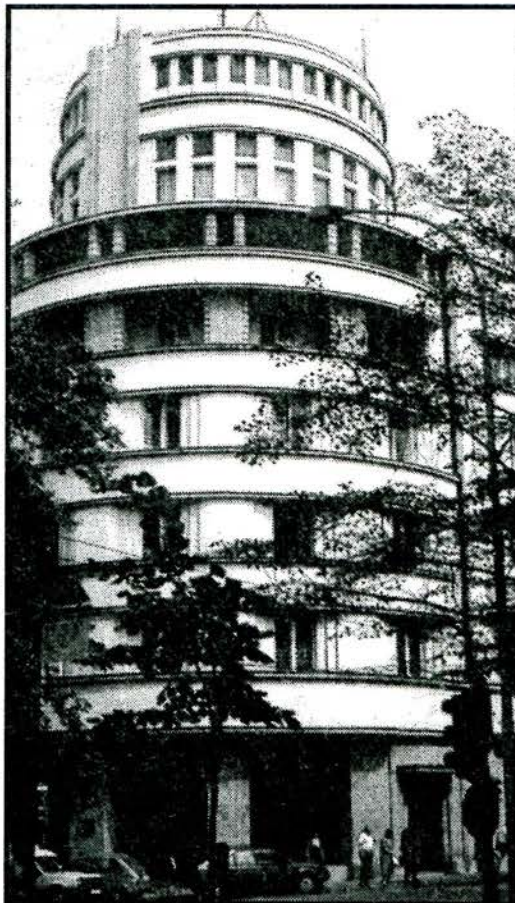
Најтипичнији пример је за емисију „Новости дана“ где су без посла, од шестог октобра, остали: Света Вуковић, Слободан Ковачевић, Оливера Шеић, Десанка Крстић и Миладин Манојловић. На њихово место доведени су: Јелена Хинић (некада је пратила „Жене у црном“), Радован Панговић (кум Драгана Штављанина) и Миајло Костић (спортски коментатор). Уз сво признање господину Миајлу Костићу за његов допринос који је дао у извештавању са спортских догађаја (аутор текста је иначе велики пратилац спортских дешавања), просто је невероват-

но да се човек који је пратио спорт постави да буде водитељ једне информативне емисије.

Додуше, када је Цока Лазовић могао од спортског новинара да постане једна од главних досовских виолина на РТС-у, онда нас ни овакав потез уредника на Радио Београду не мора да чуди. Што се тиче осталих водитеља Радио Београда којима је забрањен рад довољно је поменути имена попут: Ане Андрић, Споменке Деретић, Радована Бранкова... Свима њима ДОС је затворио врата Радио Београда, али је зато отворио новопеченим водитељима који не би прошли иоле озбиљнији критеријум. Тако је у емисији „Новости дана“ добила шансу Ана Томашевић, која има једва две године радног стажа и која је у правом смислу речи почетница у овом послу. Међутим, по ко зна ком критеријуму, добила је могућност да води једну од најслушанијих емисија Радио Београда.

Таласи комунизма на Радио Београду

Програмска шема Радио Београда је измењена по револуционарном принципу. Тако су досовци укинули емисије које су годинама биле окоснице ове станице. Укинуте су: „Аргумент више“, „Недељом у 10“ и одскора, на запрепашћење свих слушалаца Радио Београда, „Вечерњи дневник“ који се емитовао више од шездесет година! Термини оних емисија које су опстале у потпуности су претумбани, како би најударније термине добиле нове емисије у којима главну реч воде невладине организације. Тако је један радио, који је имао прилично патриотски предзнак, постао легло анти-српских организација. Доживели смо да са таласа нашег Радио Београда слушамо разноврзне бљувотине по свему што је српско. Да се човек згрози! Такође су све шпице емисија у

потпуности промењене.

Школовање новинара се одвија под патронатом сорошевских агентура из Београда. Новинари се на школовање шаљу у Софију, где се рецимо налази другарица Елизабета Кужни (чисто српско име и презиме), или по Берлину, где се нпр. налази другарица Југослава Загорац. Наравно, трошкове тог „школовања“ плаћају сорошовске организације, тако да можете претпоставити какво ће образовање стећи новинари који прођу кроз њихове школе.

Титови кадрови у медијима

А сада посланица. Нови кадрови у Радио Београду су у суштини стари кадрови, јер су својевремено у Титовом периоду били истакнути комунистички новинари. Тако је нпр. данашњи директор Радио Београда, друг Раде Вељановски, био својевремено истакнути активиста и члан градског одбора Савеза комуниста, као и председник акционе конференције Савеза комуниста Радио Београда.

Иначе, до 1990. године обављао је у Радио Београду функцију главног и одговорног уредника Првог програма. Пре него што је „зглазнуо“ са те функције средствима Радио Београда изграђен му је „станчић“ на два нивоа. Тек онako да се нађе. Иначе, колика је била његова антисрпска оријентација говори нам податак да је Сулејман Угљанин својевремено поносно подигао руку друга Вељановског у Новом Пазару и рекао пред свима присутнима да се у извештавању угледају на њега. Данас, поред функције коју обавља,

пише и Закон о радиодифузији. Може те мислити на шта ће тај Закон да личи?

Главни и одговорни уредник је Душан Радуловић. Овај друг је до 1991. године радио у Радио Београду, али му се очигледно није свидело наступање у извештајима новинара ове српске медијске куће, који су те 1991. године покушали да на све начине прикажу истину о страдању српског народа у Републици Српској Крајини. Зато је друг Радуловић отишао да ради за „Слободну Европу“ (једна радио станица изузетно „наклоњена“ Србима) где је ни мање, ни више, постао уредник свих дописништава „Слободне Европе“. Уз то, радуцао је и по „независним медијима“ којих је по Србији било више него пчела у кошници. На данашњу функцију је дошао са места главног и одговорног уредника листа „Време“ (такође још један у низу изразито „национално опредељених“ медија).

Уредник забавног програма је друг Никола Мирков, који је од Радио Београда добио стан код Народног позоришта (баш једна „забачена“ локација). Оно по чему ће остати упамћен у Радио Београду (не брините се, није по стручности) је његов захтев да му се, пре него што се усели у стан који је „транспарентно“ добио, постави мозаик! Воли човек уметност и заиста би му тешко пало да у станчићу, који је како видите на тако „забаченој“ локацији, живи без мозаика.

Репортери, и то они „слободни“, остале су другарице Катарина Мило-

сављевић и Мира Наерловић. Ова прва другарица иначе је супруга актуелног министра трговине Слободана Милосављевића. У периоду оног „страшног“ и „диктаторског“ режима обе су са љубављу пратиле активности СПС-а и ЈУЛ-а, а за узврат су од РТС-а добиле станове. Као што имате прилику да се уверите обе другарице су биле „истакнути борци“ против бившег режима. Наравно, своју „заблуду“ схватиле су тек после петог октобра, и веома брзо су се прилагодиле новонасталим променама.

Уредник унутрашње рубрике Радио Београда, другарица Зорица Пантелић, била је некадашњи истакнути члан дирекције ЈУЛ-а, али је после петог октобра прешла у ДОС и задржала данашњу функцију. Шта ћете, није схватала у том периоду „погрешну политику“ бившег режима, па је на његовим јаслама тако необавештена уживала разне погодности.

Док овакви и њима слични управљају српским медијима и преко њих обавештавају српску јавност, будите уверени да у Србији неће бити слободе медија ни у сну. Гебелси и Гебелсићи досовог рајха имају за задатак да преко српских медија у потпуности угуше помисао на национализам. Зато ми немамо другог избора до борбе за пробијање медијске блокаде. Ако треба штампаћемо и летке као у средњем веку, али ова пошаст из српског јавног информисања мора да нестане што пре из наших живота.

Владимир Ђукановић

ШТА ЈОШ МОРА ДА НАМ СЕ ДЕСИ?

Ми Срби смо преживели све могуће недаће на овом свету. Преживећемо и ДОС. Али шта још мора да нам се деси, и шта још морамо да истрпимо како би се решили ове беде која нам влада државом? Док Косово и Метохија лагано, захваљујући режиму, одлазе из састава Србије, дотле сепаратисти у Војводини пишу Устав, а да нико жив из режима на то не реагује. Обавестимо Коштуницу о томе!

Прво је говорио да му је Хашки трибунал девета рупа на свирали. А онда је за том свиралом засвирао и то бесплатно. па му је Хаг постао прва рупа. Рупа без дна за Србе. Ево сада његова „легалистичка“ странка најављује, и то на републичком нивоу, Закон о сарадњи са Хагом. Излазио је из Ђинђићеве Владе, па се као поражен понижавао пред Ђинђићем. Изјавио је да Срби неће изаћи на Хакерупове изборе. Чак је Скупштина Србије донела резолуцију у којој се јасно каже да сва кршења резолуције 1244 (а Хакерупово расписивање косовскометохијских избора је више него кршење) не обавезују нашу земљу. Не само да је позвао Србе да изађу на изборе, него је његова странка учествовала на њима и тиме дала легитимитет да Ругова лагано прогласи независност Косова и Метохије.

Сада изјављује како истражитељи Хашког трибунала неће смети да чепрају по војним досијеима, јер, логично је, они представљају државну тајну. По његовим досадашњим поступцима бојимо се да ће се о нашим официрима знати и када доручкују. Погађате о коме је реч. О крајње „принципијелном“, надасве „легалисти“, човеку који ни о чему није обавештен – да, то је Војислав Коштуница. То вам је онај што вероватно не зна ни да је постао председник СРЈ, што код Мила Ђукановића иде у посету као у страну државу (а не у ону у којој је он председник), што има власти таман толико колико и Грађански савез чланова. Поставља се питање – да ли је он свестан да уопште има неку државну функцију? Е видите, док онај који је сву трулеж ове државе на својим јаслама довукао до високих функција (ским си, такав си) нема појма шта се у држави дешава, дотле та трулеж разара земљу на хиљаду један начин. Разара привреду, националну

свест, државне границе, ма разара све оно што је овај вредан народ вековима стварао. Епилог је више него јасан. Црнило. тама и незнање.

Коштуница је највећи кривац за Руговино мешетарење

Коштуничиним позивом да Срби изађу на Хакерупове изборе Срби су највероватније за веки векова изгубили свету српску земљу. Иако су Срби у већини бојкотовали изборе (на северном Косову није изашло ни 5 одсто) добро нам је било познато да су ти резултати унапред били припремљени. Знало се тачно у бројку колико ће се антисрпској коалицији „Повратак“ дати места у шиптарском парламенту. Сада ти антисрпски посланици (који су само пореклом Срби) глуме неке посланике, а у суштини нити их кошта тамо пита, нити их зарезује. Чак се понижавају до те мере молећи КФОР да

их превезе до Приштине и гарантује безбедност, што наравано окупаторски војници користе за зафрканцију са њима јер виде да на свету нема таквих издајника. Издајници нису нигде на цени, па ни код оног за кога раде. Најновије понижјење је чињеница да их Шиптари едукују како да се понашају као посланици!

По окончању тих назовних избора, Небојша Човић је најавио коалицију са, како он каже, „демократским снагама Косова и Метохије“, мислећи притом на странку Ибрахима Ругове. Наравно, ни Коштуничино чедо из Министарства унутрашњих послова Горан Свилановић, није желео да закасни са честитком, па је брже боље честитао победу Ибрахиму Ругови. Еј бре, министар спољних послова честита победу Ибрахиму Ругови као да је он постао председник неке суверене државе. Али, вероватно Коштуница „није био обавештен“ о ономе шта му

СКАНДАЛОЗНО ИМЕНОВАЊЕ НОВОГ РУКОВОДСТВА
РТВ НОВИ САД ИЗАЗВАЛО ВУЛГАРНУ РЕАКЦИЈУ

Чанак својим рукама откинуо таблу РТС-а са улаза у Новосадску ТВ

Фотомонтажа
Даниел Чанак
Президент
Табла РТС-а

ради министар државе које је он председник.

И тако Ругова постаде демократа и председник суверене државе, а благослов за све то даде му наш актуелни режим. Па и ако уђу у коалицију са Руговом нека им је на част. Само да их подсетимо да је он један од првих иницијатора независног Косова и Метохије (Тачи и Хајрадинај су само продукти његове политике), а да је ту своју жељу испољио само три дана након завршетка Хакерупових избора. Господо из ДОС-а, а посебно председниче СРЈ, нека вам је на част.

Под Коштуницом се и Војводина одваја

На северу земље почиње полако сценарио сличан оном на Косову и Метохији. Додуше мало теже ће ићи, јер у Војводини живи више од 80 одсто Срба, али не сумњамо да ће досов режим смислити и војвођанску нацију. Односно, смислиће је Монтгомери, а они ће само викаати „јес офкорс“. Да се човек прекрсти и левом и десном руком, али тамо је неких четрнаест наводно странака (где ли их само скупише) усагласило своје ставове по писању, ни мање ни више, Устава Војводине! Ево, ако Коштуница није чуо за то, ми користимо прилику да му ту „новост“ пренесемо преко „Велике Србије“. Да зло буде веће, иницијатори тог Устава су Јожеф Каса (иначе потпредседник Републичке владе), Ненад Чанак (председник Скупштине Војводине), Миле Исаков и још некакав башибозлук.

Човече божји, државни функционери отворено цепају државу. Онај имбецил од Чанка је скидао таблу државне телевизије у Новом Саду. Отео је за себе државну институцију. Човек је ни пет, ни шест, извршио државни удар, а да нико жив из власти није реаговао. Јожеф Каса који је Ђинђићев потпредседник Владе отворено се залаже за сепаратизам, а нико из власти прстом да мрдне. Па, да је ово озбиљна држа-

ва, као што под ДОС-ом није, ти људи би одавно заглавили робију. Замислите да, рејимо, у Немачкој дође тако нека будала и скине таблу са државне институције, испљује државу и њене симболе, и рејимо затражи независност Баварске? Уз то се ангажује на писању Устава „Нове немачке републике Баварска“.

Шта мислите где би тај заглавио? Па пушио би се у ћорци, или можда чак у лудници (то би нпр. Чанку одговарало). Међутим, код нас се режим понаша као да се ништа није десило, и тиме даје повода и неким другим лудацима попут Чанка и Касе да исто чине са државом. Уместо да на то одрегаује као председник државе, Коштуница са својим ДСС-ом и његовом женом, пише Устав по коме ће Србију поцепати на шест делова. Кажу ови његови функционерчићи: „Мора то тако због децентрализације. Тако је и у Европи“. Како да није. Ми смо иначе сви будале, па никада нисмо прочитали каква је децентрализација у Европи. Нека нам ти паметњаковићи из ДСС-а наведу макар једну државу у којој се административним територијама дају законо-

давна, судска и извршна власт.

Иначе, такву „децентрализацију“ помиње Зорица Радовић у свом Уставу којег је написала за свог мужа. Аман људи, па то су већ атрибути државности. Е сад, ако би се нешто тако остварило, па се у свих шест делова нађе нека будала попут Чанка, шта мислите шта ће бити са државом? Боље да не мислимо о томе. Само да подсетимо Коштуницу да је због доношења Устава из 1974. године, када је Тито са својим мангупима Косову и Метохији и Војводини обезбедио безмало државност, он био избачен са Правног факултета, јер се као млађани асистент побунио против таквог цепања Србије.

Међутим, од како је добио функцију председника СРЈ изгледа да се унео у лик и дело Јосипа Броза па би он да Србију подели на шест делова, и да тим деловима обезбеди оно што је Тито давао Косову и Метохији и Војводини. Шта ли се то са њим десило? Какав је курцишлус у глави доживео?

Добронамерно упозорење

Овај текст је, пре свега, добронамеран, јер смо ми српски радикали, тангирани свим недаћама у којима се наша држава наша захваљујући садашњем режиму. Сазнањем да нам је председник СРЈ често необавештен свим оним што му се у држави дешава, имали смо још један мотив за писањем овог текста. Желели смо да га обавестимо о свему што је лоше учинио, он лично, и мангупарија коју је са собом довукао на власт. Надамо се да смо му указали колико је неспособан, а да око себе има гомилу бараба, и зато му саветујемо да што пре расписује изборе, и да на тај начин макар мало спере љагу са себе.

Владимир Ђукановић

THE BEST OF DEMOCRACY

Овај текст, који имате прилику да прочитате, објављен је у листу "Нови студент". Редакција "Велике Србије" је одлучила да га објави у целисти, јер он је најбољи доказ да међу нашим студентима још увек постоје људи којима је отајбина и љубав према њој изнад свега. Овај текст је чињеница да многобројне антисрпске организације које се врзмају по нашем универзитету још увек нису помутиле здраворазумско резоновање наших студената

"Српски национализам генерисао је СФРЈ дезинтеграцију која још није окончана. Регионална стабилност ће бити могућа кад се та дезинтеграција доврши, што ће за узврат довести до свођења Србије на њену праву меру"

(Соња Бисерко, председник Хелсиншког одбора за Југославију)

Чекајући да се од ратних екстрапрофитера наплати бар део десетогодишње отимачине, чини се да заборављамо да у минулој ери Милошевићеви савезници нису били једини који су се окористили. Квазиинтелектуална „прозападана грађанска опција“, која је уз њих пресудно допринела учвршћивању мита о „Србо-четничком барбаризму“ и осведоченом „геноцидном народу“, није прошла ништа лошије.

Данас, међутим, њихово деловање, поред недоумице оставља и потиштено осећање искоришћености: колективна трагедија и ми, њени судионици, још увек служимо као делотворно средство за остваривање стратешких (Запад) и лукративних, каријеристичких интереса (Соња Бисерко и сл).

Хоће ли резултат традиционалног, помало заморног одмеравања „патриота“ и „издајника“ пред европском и светском јавношћу предодредити нашу потрошачку корпу у годинама које следе?

Судећи по (не)заинтересованости јавног мњења ту проблематику би требало да препустимо доконим политичарима и социолозима.

(Данас је у моди краткорочни прагматизам!)

Такво решење би деловало освежавајуће, да мултиамеричка међународна заједница не крије још један адуг: **одговорност за ратну штету**. Терет ће, разуме се, сносити дежурни кривац:

„Србија као централна и стратешки значајна земља Балкана (која) сталним генерисањем хаоса значајно одлаже озбиљнији помак Балкана као јединственог региона“ (Соња Бисерко '99)

Како се Милошевићева „страховлада“ ближила крају, истиноборци су методично припремали терен за опстанак и у постоктобарском периоду. Да би инвеститори Новог светског поретка и даље били заинтересовани за улагања у њихову „борбу за демократију“

неопходно је било уверити их да посао није завршен. Да ће Срби и после Милошевића представљати опасност за Глобалне интересе и вредности јер су природно „неспособни да схвате“: „Српска елита се јасно определила против Запада због суштинског неспоразума и непоимања западних вредности(...) Србија има још једну компоненту у свом идентитету(...) реч је о оријенталној(...) те две компоненте српског менталитета, православни као тлапња и анахронно оријентална као реалност, трајно одвраћају Србију од Запада, јер су у суштини антизападане“.

След предстојећих догађаја је очигледан: пре него што нам са жаљењем спикер другог дневника саопшти да од подизања стандарда нема ништа – јер наредних педесет година отплаћујемо репарацију Словенији, Хрватској, Босни и Херцеговини и Републици Косову – сценарио неопходно је да и претежан део нас поверује, макар донекле, да је реч о прихватљивом решењу с обзиром на све што смо у колективном лудилу чинили и одобравали. Такође, неопходно је повремено реafirмисати поделу на добре и лоше момке како непристрасност расистичког и једностраног приказа Балкана за инострану публику не би била доведена у питање. И потврдити је „чињеницама“:

„У међународним медијима појављују се аналитички чланци о томе ко је заправо скинуо Милошевића, у чему се велика предност даје међународним актерима. Домаћи актери, међутим, здушно бране „октобарску револуцију“ и своју улогу у њој. Ипак, све указује да

се ради о добро осмишљеној србијанској паради, сада и добро уновченој”.

**(Соња Бисерко, децембар 2000.)
(Дакле Срби никако не ваљају!
Ни пре ни после њега!)**

„Идем улицама Београда, гледам људе и као да бих питао: јеси ли ти био код Сребренице или Вуковара и чинио оне злочине...”

**(Богдан Богдановић,
бивши градоначелник Београда,
радио „Слободна Европа”
октобар 2001.)**

Погодан тренутак подсећања Џорџа Буша да је „антисемитизам највеће зло” (беше то оне вечери када су израелски тенкови преорали пар палестинских колатералних насеља) нису пропустили ни активисти Отпора указујући посредством Дневника Б92 на немилу појаву антисемитизма у комбинацији са провереним српским екстремнодесничарским национализмом, јер: „у последње време се у књижарама појавила књига „Протокол сионских мудраца”. Отпор ће повести акцију борбе против таквих...” (Поменута књига је, иначе, већ годинама део редовне понуде београдских издавача).

Злонамерно би било тврдити да је свако разоткривање злочина које су Срби евентуално починили у протеклим ратовима срачунато на уништење угледа и достојанства нације. Али, ако већ није о томе реч, како објаснити спремност невладиних организација које финансирају инострани политички субјекти (Радио „Глас Америке” објавио је листу поменутих у новембру 2000. године), а посебно Хелсиншког одбора за људска права и Соња Бисерко да истину која Србији недостаје презентују пре свега у Америци, Британији и другим земљама које одржавају мит о „експанзионистичким великосрбијанцима” и њиховој универзалној одговорности?

Због чега се месечно издање Хелсиншког одбора „Хелсиншка повеља”, из које које су преузети речени цитати, не може наћи у слободној продаји? Због чега Соња Бисерко ни у једном свом

јавном наступу није упутила макар једну критичку реч било ком актеру последњих балканских ратова, осим Србима?

Зар није осетила потребу да у наглашеној објективности осуди макар један злочин ОВК? Не би ли то била правична противтежа за прејудуцирање „случаја Рачак”, који је послужило као оправдање „Милосрдним анђелима”, који су нас бомбардовали три месеца, а кога према финалном извештају финских патолога ОУН није било? Где је у томе „добробит за нову, европску Србију”? Хоће ли то привући стране улагаче?

Докле бре?!

Но, несметано деловање оваквих организација и појединаца има светлију страну.

Пред њим би, као крунским доказом, остао јалов сваки покушај критике српске демократије. Пред слободом речи и дела код нас је је устукнуо и заједнички интерес и кривични закон (члан 134 КЗЈ) и елементарна трезвост.

Стварно напредујемо.

Ипак покажимо мало разумевања. Када се (ако се) стабилизују прилике у земљи и региону, оваквом ће профитерству доћи крај. Тако ће девизно финансирање бројних „демократских пројеката” постати излишно.

А овакви ће остати без посла.

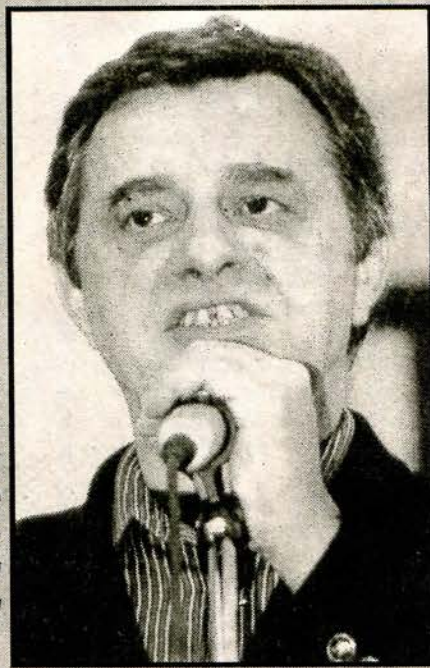
Знамо како је тешко на данашњу скупоћу.

**Александар Загорац
Борис Алексић**

Од 24-28. септембра 2001. године у Стразбуру је одржана седница Парламентарне скупштине Савета Европе. Делегацију СРЈ је предводио Драгољуб Мићуновић, председник Већа грађана, Скупштине СРЈ. У делегацији је био и Миле Исаков.

За нас је посебно значајан њихов сусрет са Сејфудином Токићем, представником БиХ (муслиманско-хрватске делегације). Наиме, приликом састанка наша делегација је прихватила разговоре о плаћању ратне репарације Босни и Херцеговини. Што се тиче осталих активности делегације СРЈ, новинари су их највише виђали по кафанама.

КО ТО ИЗ ГРЧКЕ ГЛАСА ЗА ЗАКОНЕ?

Како је само "реформска власт" унапредила Скупштину. То је за дивљење. Посланик уопште не мора да долази на седнице. Може лагано да гласа чак и из иностранства. Свака част "реформаторима"

Да ми је неко, некад, случајно напоменуо да ће се овај „лизузетно способни“ режим досетити да посланицима „олакша“ посао око гласања за законске предлоге у Скупштини, чисто бих му рекао: „Ма не измишљај“. Али све овај режим може. Власт ДОС-а нам је показала да у демократији посланик уопште не мора да присуствује седници. Довољно је да неком од својих пријатеља остави идентификациону картицу, и да му каже: „Иди бре, обиђи уместо мене Скупштину, види шта се тамо дешава и ако хоћеш мало гласај. Чисто онако да не идеш без везе“. За то време посланик ће да обиђази иностранство. Рецимо, Грчку. Шопинг-тура до Солуна, и то бесплатно. Е, то је демократија. Све се ово данас дешава у Србији.

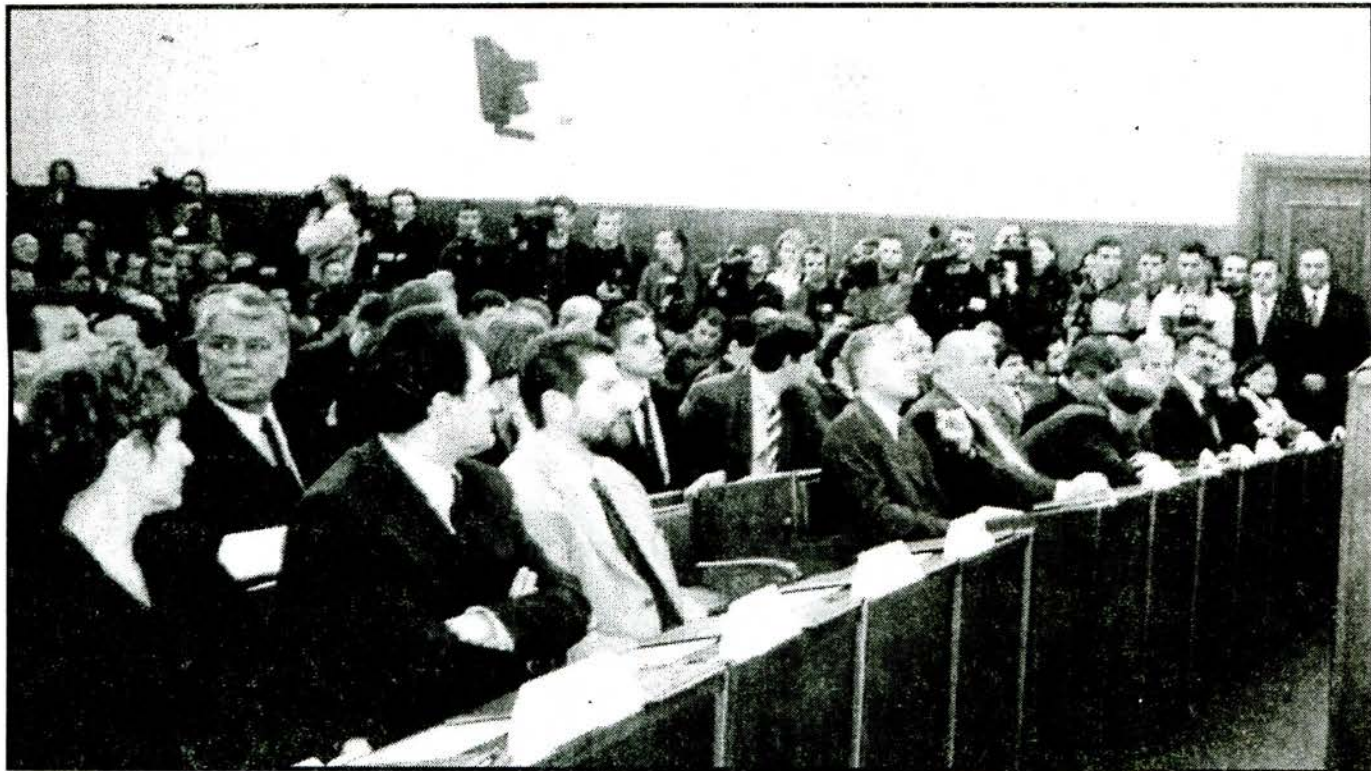
Солун је очигледно у Србији

Скандал који је потресао државу, посебно владајућу коалицију, управо се догодио због овакве ситуације. Борисав Новаковић, посланик ДОС-а (Демократске странке), градоначелник Новог Сада, за Предлог закона о раду, гласао је управо из Солуна! Додуше ако не зна како је гласао (можда га нису обавестили), користимо прилику да му саопштим да је гласао ЗА. Од тог момента највише законодавно тело наше земље потресају такви скандали да је то испод сваког нивоа.

Иначе, реда ради да напоменемо, ово што је Новаковић учинио са својом картицом је чисто кривично дело. За такве ствари се одлази у затвор. Међутим, тај човек чак није ни са сед-

нице удаљен. Шта се заправо догодило? Када је дошло на ред да се у начелу гласа о Предлогу закона о раду евидентно је било да ДОС, без ДСС-а, није имао довољан број гласова како би тај нехумани предлог прошао. Иако су Чедомир Јовановић и Горан Весић по цео дан јурцали скупштинским ходницима, не би ли своје посланике из кафане натерали да уђу у салу и да гласају, па и то што су излобировали за себе Странку српског јединства (то вам је она „опозициона“ партија, која принципијелно гласа за Владине предлоге), опет није било довољно гласова како би закон прошао. У том лудилу морали су да пронађу неко решење.

Тада на сцену ступа посланичка картица Борисава Новаковића. Наравно, довучене су и службенице из Мини-

Како дошао, тако и отишао

старства за рад, како би и оне дале свој удео у гласању (што би само посланици били ти који гласају?). На тај начин Ђинђићев део ДОС-а успева да обезбеди да Предлог закона о раду прође у начелу за два гласа! Тесно, уз крађу, али резултат је ту. Демократски. Један глас из Солуна, један из Министарства, чича Мича и готова прича. А ти Маршићанине летиш са места председника Скупштине. Ух, што сад њега спомену-смо?

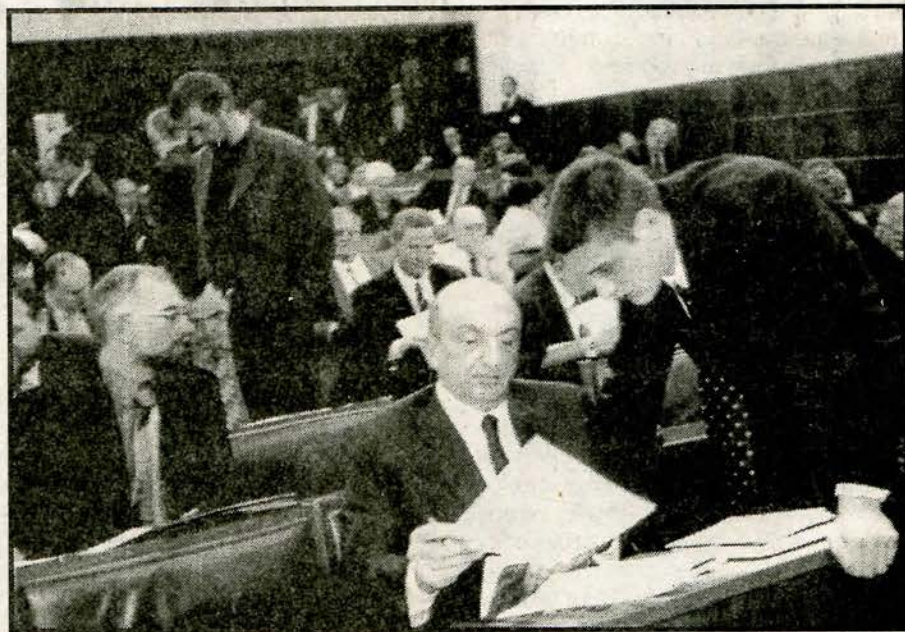
Одлепшао Маршићанин

По оној народној „каква сетва, таква жетва“ провела се и ДСС. Односно, најгоре је прошао Драган Маршићанин, јер је зглазнуо са места председника Скупштине. Није нама радикалима њега жао, ама баш ни два грама, али оно због чега је он смењен је равно срамоти. Јавност Србије одавно зна у каквом је рату посланичка група Српске радикалне странке била са, сада већ бившим председником Скупштине Србије, Драганом Маршићанином. Двеста педесет густо куцаних страница је посланичка група Српске радикалне странке откуцала у свом захтеву за његову смењом. Међутим, тај се захтев месец ипо дана киселио у Скупштини, али је Маршићанин доживео да га по хитном поступку смене, ни мање ни више, него коалициони партнери. Сменише га само зато што их је ухватио у крађи.

На снимцима се лепо види како се

крало приликом гласања. Доказано је да посланик Новаковић није био у сали приликом гласања, а његовом картицом се гласало. Преко тога се није могло прећи. Е, зато је Маршићанин добио шут карту. Очекујемо ускоро да му цела странка добије ту исту шут-карту из Скупштине, јер свима је позната Ђинђићева жеља за влашћу. Избациће их Ђинђић као кофере. Ко им је крив?

Нико их није тукао по ушима да Ђинђића и оно остало смеће из ДОС-а (за које ни породице не гласају) довлаче на власт. Нека се сами расправљају. То је њихов проблем, а ми српски радикали трљамо руке, јер се они распадају.

Просто уживамо док их гледамо како се гложе.

Каква ли ће крађа тек на изборима да буде?

Оно што би морао народ да упамти, то је ова крађа приликом гласања у Скупштини. Смена Маршићанина је покренута само зато да би народ заборавио на тај скандал, и како би се бавио унутрашњим проблемима ДОС-а. То никада не би требало да буде брига. Коалиције се праве, распадају, и све је то нормално у политичком животу. Ово што се десило у Скупштини је срж досовске владавине.

Можете ли само да замислите каква ће тек крађа на изборима да буде? Свестан је Ђинђић да га народ не подноси. Зато и одлаже са изборима у недоглед. Међутим, кад-тад, они морају да се распишу. Па ако се краде приликом гласања у Скупштини, е, онда замислите шта ће да се догађа када буду избори. Можда ће Ђинђић, као и Милутиновић, да „обезбеди“ гласаче у Јунику, Дреници, Малишеву... Шта мислите о томе? Има да му окупатор са Косова и Метохије довуче пуне камионе шиптарских гласова. Наравно, све ће то бити под демократским плаштом.

Зато, како се таква превара не би догодила, ти, читаоче, размисли о овоме што ти причамо. Не обазри се на њихове свађе, од тога нећеш боље живети, али променом власти можеш да покушаш са неким новим концептом, који сигурно може бити само бољи од овог. Зато пази да на изборима поново не буду неки гласови из Солуна (као у Скупштини), и не дозволи да на изборима твој глас буде украден од тамо неких „Новаковића“.

Владимир Ђукановић

Томислав Николић: Досов Предлог закона о раду је антицивизацијски!

НОВИ ЗАКОН О РАДУ ПРОТИВ РАДНИКА

Све што је везано за гласање око Предлога закона о раду осћаће ушамљено као највећи скандал у историји српског парламентаризма. Закон је изгласан на начин како је изгласан, и сада најжалосније изискира у нашем правном систему. О суштини Закона за "Велику Србију" говори Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке

Томислав Николић: Предлог Закона о раду је такав као да су га писали послодавци. Ово није Закон о раду, то је Закон о правима неких будућих, фиктивних, послодаваца, односно оних који би требало да преузму наше фабрике након потпуне пропасти наше привреде. Они ће по овом Закону моћи да у потпуности одлучују о судбини запослених у предузећима.

Овим Законом сви радници ће практично остати без посла, а онда ће новокомпоновани бизнисмени, богаташи и страни капитал одлучивати о томе ко ће моћи да ради, а ко никада неће моћи да добије посао. Закон је у свих 180 одредби социјално неповољнији по незапослене и запослене, зато што је сваку одредбу која је до сада била третирана по Закону о радним односима поопштрио. У свакој одредби је стриктно наведено да ће се убудуће водити рачуна о интересима послодаваца, а не о интересима радника. Од тачке до тачке очигледно је да су права запослених сведена на минимум.

Колективни уговори више нису обавеза. То је била велика заштита запослених. Синдикати више не представљају снагу. Радници су препунгени појединачно у односу са послодавцем. Наравно да је у таквом једном односу увек јачи послодавац, јер он има на избору за свако радно место по 15 или 20 људи који неће имати и посао и који ће вапити за било каквим послом.

Нема више оглашавања за радна места, чак тога нема више ни у државним органима. Ако је држави у интересу да најбоље запошљава, да јој такви доносе добре законе, да јој такви буду од помоћи, онда је логично да постоји конкурс. Доступност радних места у државним органима мора да постоји, а не да неки инокосни орган одлучује ко ће да

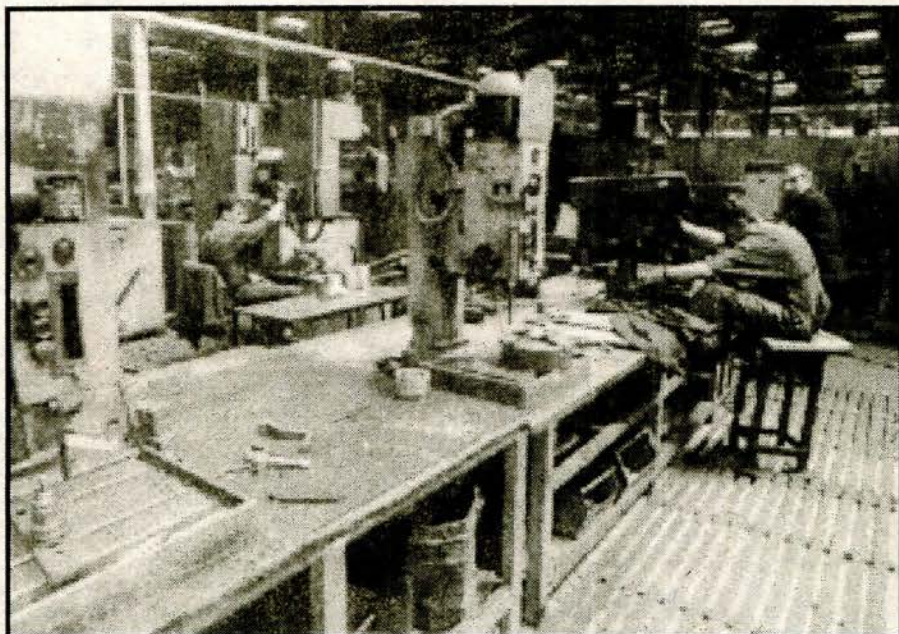
ради, а ко неће да ради.

Накнада за породилско боловање је смањена са 12 на 3 месеца. После та три месеца постоји наводно нека надокнада за негу детета, али је то умањено.

Радник који је осуђен на три месеца затвора губи посао. Пре само неколико дана донели смо Закон о судовима по којем судија који је осуђен на 6 месеци затвора може наставити поново да суди. Видите који је то контраст. Судија, иако је био у затвору 6 месеци може да

настави да суди, а радник који је био три месеца губи посао.

Кроз читав Закон је јасно додворавање неким страним инвеститорима, што са једне стране ја и разумем, јер таква је Влада. Нама је очигледно потребно страном инвестирање зато што Влада бесомучно уништава нашу привреду. Ја сам убеђен да би Српска радикална странка са програмом ослањања на сопствене снаге и сарадњом са пријатељима у свету, који нас не уцењују, који нас не

бомбардују, који нам испоручују сировине и од нас купују готове производе, који би првенствено могли да купе наша предузећа, веома успешно водила политику и у социјалној и у економској сфери.

— Ту пре свега мислим на Русију. Ја не могу да схватим зашто ова власт бежи од Русије, и од Кине, Индије, арапског света, Јужне Америке? Зашто им је глава искључиво окренута ка Западу, када ми тамо не можемо ништа да продамо и када ће од њих стизати само роба широке потрошње за коју ћемо потрошити и последњи динар који имамо?

• **Како би Српска радикална странка решила питање прекобројно запослених?**

Томислав Николић: Мора да се одржава производња. Фабрике морају да производе, а да радници буду запослени у њима, на овај или онај начин, па да се полако приводе оном дану када ће бити потпуно приватизоване. Не можете то преко ноћи урадити и оставити све запослене на улици. Како би требало да се одвија приватизација? На тај начин што би фабрике после приватизације радиле, а не да их неко купи и стави катапац на њих, па да купујемо робу из иностранства коју би могли ми да произведемо.

Нико мене не може да убеди како је Немачкој или САД циљ да наше фабрике производе, када ни они сами не знају шта ће са њиховим производима. Ми једноставно тај процес приватизације морамо сами да спроведемо. Морамо да сарађујемо са онима којима нашу робу можемо да продамо. А то је само источно тржиште. Будимо реални, коме ћемо наше производе продати на Западу? Кома да продамо на Западу наш телевизор, аутомобил, замрзивач

када они све то имају квалитетније и јефтиније?

Ово како ДОС поступа иде се ка потпуном уништењу привреде и радне снаге у Србији. Прича о томе како није ваљало до сада не помаже много новој Влади. Ваљда та Влада мора нешто и да ради, а не само да прича како је било лоше у бившем режиму. Тачно је да имамо велики број запослених, али шта је ту је, таква нам је била држава. Сви су повучени са села.

Село није развијено да се у њему нормално живи. Не можете сада на силу да терате раднике да иду на село када на њему немају услова за живот. Немају кућу, пољопривредне машине, немају чак ни земљу да могу да сеју.

• **Аргумент ДОС-а да је овај Закон добар лежи у томе како је он преписан из европских законодавастава, конкретно, највише се помиње Француска?**

Томислав Николић: Јесте, али на Западу се капитализам развија већ 150

година. Приватни сектор се преноси са колена на колена, развија, буја. Тамо човек има могућност да одлучи хоће ли се бавити приватним послом или ће бити обичан радник код приватника или у државној управи. Код њих нема другог избора.

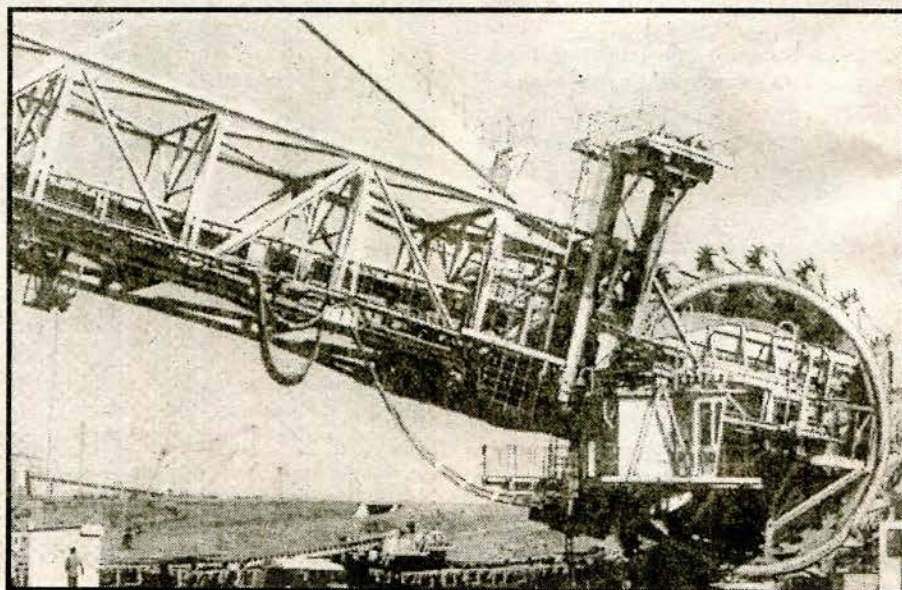
Код нас је нажалост, створен друштвени сектор. Створили су га радници и држава. То је чињеница. Ви не можете да кажете да не постоји друштвени сектор, јер га и Устав дефинише као својину равноправну са осталим својинама.

Друштвени сектор нема власника и не може да се поклања никоме. Радници се осећају власницима тих фабрика. Они не желе да буду третирани као роба. Уосталом, они су те фабрике и изграђивали. Држава је сада преузела те фабрике, али није их законом подржавила, већ је само законом донела одлуку да може да их продаје. Продају може само да изврши власник, а држава се није обавезала да је власник, јер би у том случају морала да прави социјалне програме за све оне који су запослени у предузећима. То је та копча која недостаје. О радницима нико неће бринути када остану без посла.

• **Посланици ДОС-а тврде како су ставови Српске радикалне странке око овог Предлога закона враћање у социјализам, смуправљање?**

Томислав Николић: Није то самоуправљање, то је брига о човеку. Ја сам ту причу негде чуо. Као постоји странка десне оријентације, мисли се на нас, која се залаже за права радника, за социјална права. Па наравно да се залажемо. Па све Владе на свету су у принципу националне Владе па се залажу за права радника. Зар ту има нешто лоше? Зар су одбрана отаџбине и права радника неспојиви са десном оријентацијом? Зашто би то било неспојиво? То причају само незналице.

Владимир Ђукановић

ШТА СМО ДОБИЛИ "ОТПИСОМ" ДУГОВА?

Мазање очију нашем народу од стране "транспарентног" режима наставило се славопојкама о наводном успеху експерата и вајних економиста у Паризу. Превара коју нам је ДОС сервирао о наводном отпису дугова имаће далекосежне последице по Србију

Шездесет шест посто дуга наше земље је отписано приликом заседања Париског клуба. Ма кажем вам, као руком однесено. Ено и Лабус је дрвни о томе неколико дана. Чак је и Ајфелов торањ пресекао (додуше само као торту) на аеродрому. Значи ако смо имали шест милијарди долара дуга, сада имамо само тричавих три милијарде и деветстошездесет милиона долара. Сигурница. Али да се зна да је постигнут „велики успех“ и да су наши „експерти“ у Паризу измислили топлу воду.

"Скидање дуга" слично америчком систему затворских казни

Рече ми један пријатељ како га Лабусово хвалисање о „отпису“ дугова нашој земљи подсећа на амерички систем затворских казни. Како? Па лепо, то ти је исто као када човек у Америци добије пет доживотних робија, па му због доброг владања смање на две доживотне. Е, то је и са овим отписом дугова. Како год окренеш нема силе да вратимо и оволико што нам је остало. Али зна се. ДОС се дисциплиновано понашао према својим газдама и као награду смо добили од тог „финог“ и надасве „демократског“ Запада скидање нешто више од две милијарде долара дуга. Тако су нам опростили што су нас бомбардовали.

Ми наравно (мисли се на досове експерте) то бомбардовање и ратну штету од тридесет милијарди долара, коју су нам тако „демократски“ нанели „милосрдни анђели“, нисмо нигде ни споменули, тако да је тај опрост око бомбардовања био обостран. Не спомену нико са Запада ни Б од бомбардовања, ни Ш од штете коју нам нанеше (ипак њих колико-толико разумем што не рекоше ништа о томе), али богамима ни Лабус, заједно са Ђелићем, не рече ниједну реч, тако да су по свему

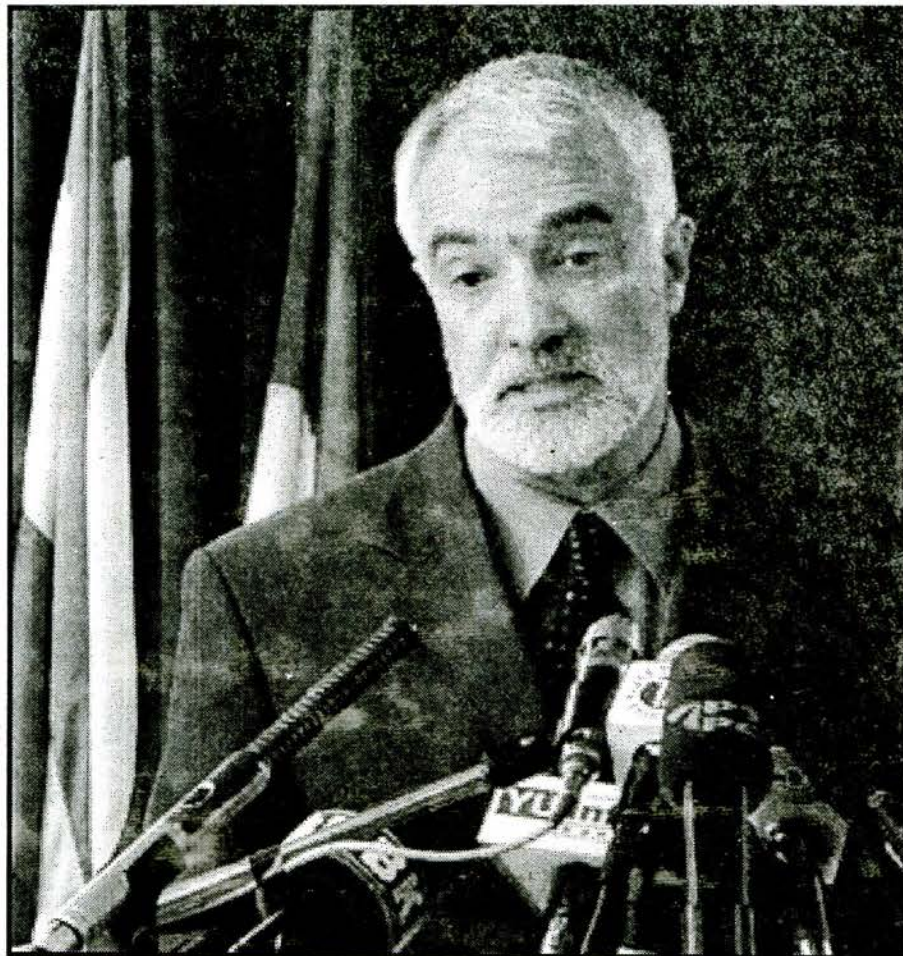
судећи, Срби „истриповали“ да су преживљавали бомбардовање. Уосталом, велика већина тих „експерата“ није ни била овде (била је код оних што нам „милосрдно“ послаше бомбе) па није ни чудо што не траже ратну одштету.

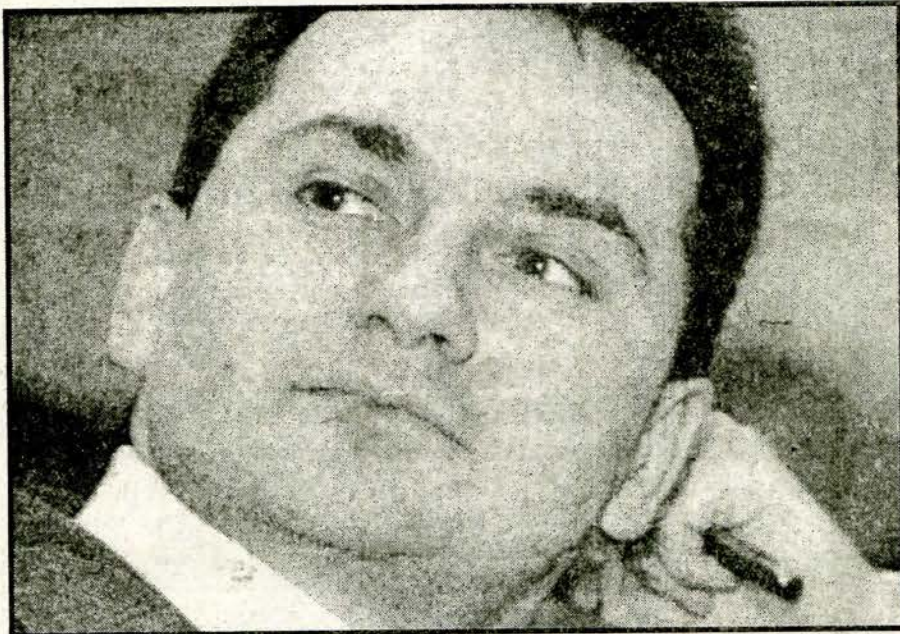
Ко ће да плати 30 милијарди долара ратне штете?

Узмимо се у памет. Ратна штета коју нам је НАТО приликом бомбардовања нанео износи негде око тридесет

милијарди долара. Американци са неким својим проценема иду чак догле да тврде како је укупан износ штете сто милијарди долара. Ми им на то кажемо, баш лепо од вас, платите нам, од вишка глава не боли. Но, узмимо да је укупна штета онај првобитни износ од тридесет милијарди долара. Ми имамо дуг од шест милијарди долара према Западу.

Простом математичком рачуницом могли смо да захтевамо да се од тридесет милијарди долара, које они

нама дугују, одбије шест милијарди долара, које ми њима дугујемо, и на тај начин би се наш дуг избрисао. Уз то они би нама остали дужни двадесетчетири милијарде долара. Зар то није било логичније захтевати на Париском клубу? Замислите кад би реџимо Запад у десетогодишњем периоду морао нама да исплати толики износ новца. То је 2,4 милијарде долара годишње у нашем буџету без икаквог оптерећења наших грађана. Па то је право богатство. Зар вам се не чини да бисмо тада трљали руке и стицали капитал за реформе?

Ипак да не фантазирамо, јер ово што сте прочитали досовцима никада не би пало на памет да покушају. Зашто? Одговор је веома прост. Наиме, Западу, а посебно САД, није ни стало да ми вратимо дугове. Уосталом, пример Николаеа Чаушескуа све говори. Иако је био диктатор, Американцима није сметао све до оног момента док није изјавио како је Румунија вратила све своје дугове, и да више никоме ништа не дугује. Е, тада је ЦИА организовала румунски сценарио, и Чаушеску је свргнут са власти. Као опомена свима који би рекли да им земља нема обавезе према ММФ-у, Чаушескуов леш, заједно са лешом његове супруге Елене, приказиван је на свим светским медијима. Западу је битно да ми будемо у дужничком ропству, како не бисмо случајно покушали да водимо сопствену националну политику.

У случају да се дрзнемо, па политику кренемо да усмеравамо ка нашим националним интересима (што под ДОС-ом никако није могуће), они ће имати прилику да увек покрену питање дугова и тиме да нас условљавају. Зато им је потребно да увек будемо у дуговима како би нас њима држали на узици. Ако се побунимо, они врате на

снагу оно што су нам отписали, па још и додају приде. То је суштина целе приче. Могуће је да нам опет уведу санкције, па да нам на камате, које нисмо вратили, додају камате (што су иначе радили читавих седам година санкција). У току санкција нама су биле затворене могућности спољнотрговинског пословања. Самим тим наша земља је била онемогућена да плати дугове које је имала. Наравно да је након седам година дуг оволико нарастао управо из тог разлога. То и дете у вртићу може да схвати. И сада нам они као велики „добротвори“ отписују, замислите, чак 66 одсто дуга. Стварно су великодушни.

Дужничко ропство за Србију

Овим „отписом“ дугова, ДОС-у се у ствари отвара могућност настављања

оне Титове праксе узимања кредита са Запада. Страним банкама, које у Србији почињу да ничу као печурке после кише (док се наше дивљачки уништавају), било је потребно, чисто ради формалности, да се нашој земљи отпише макар и део дуга, како би оне сада, уз одобрење својих влада, могле да почну кредитовање наших привредних субјеката. У принципу све се своди на народну „сјахао Курта, узјахао Мурта“. Ако се настави оваква економска политика, која се састоји у просјачењу за кредитима, врло брзо ћемо ово што су нам отписали надокнадити. Отићи ћемо у још горе дугове, које ни наша поколоње, до ко зна ког колена, неће моћи да врате.

Из свега изнетог јасно је да су дешавања на Париском клубу била једна најобичнија превара, како би се народ насанкао и помислио да је Запад одједном постао дарежљив према Србији. Наравно, Лабус, Ђелић, и остала разбојничка и лихварска дружина, морали су да се у нашим очима прикажу као стручњаци које наводно Запад уважава (поставља се питање зашто Ђелић не може да уђе ни у једну источноевропску земљу у којој је спроводио транзицију?). Они су се на том састанку у Паризу питали као што се и мали Ђокица пита за државу. Нити су они смели тамо да писну, нити нешто да се супротставе. Ишли су тамо да примају наређења и да климају главом са обавезним узвиком „је сер“, кад год би им светски моћници нешто наредили. Тако су „успели“ да нам „отпишу“, замислите, чак 66 одсто дуга, како би нам мазали очи и секли торгу у облику Ајфеловог торња. Да није тужно по нашу државу, вероватно би било смешно.

Владимир Ђукановић

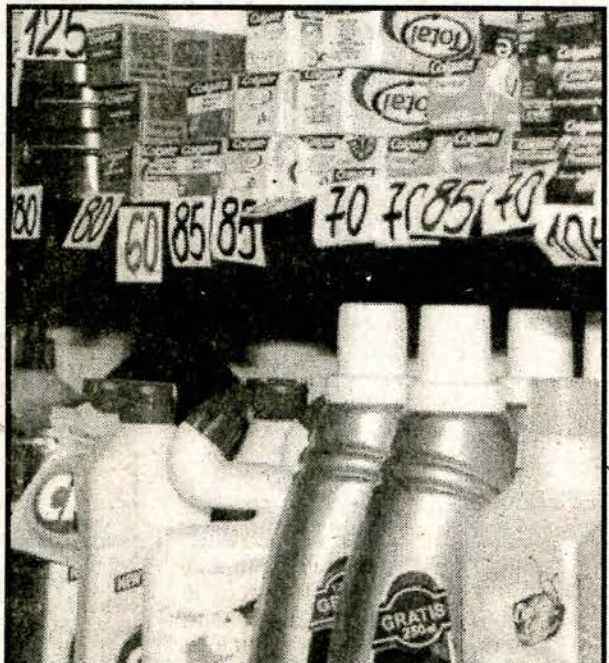
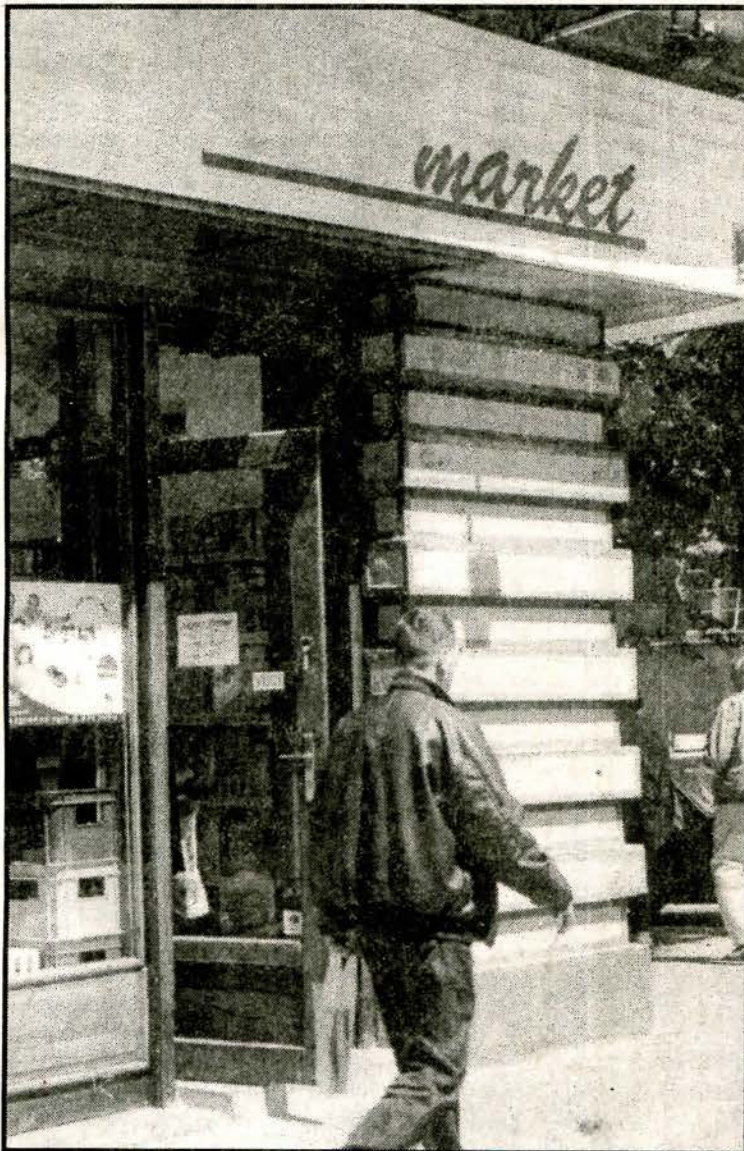

ХИПЕРМАРКЕТИ ПРЕТЕ ОПСТАНКУ МАЛЕ И СРЕДЊЕ ТРГОВИНЕ

Иностране инвестиције у велике трговинске објекте – хипермеркере могу имати ефекат атомске бомбе на локалном тржишту – могу да униште многе мање објекте и приватне трговце, упозорава економиста и члан тима за консалтинг Г17 плус, Горан Петковић. Он је навео пример мањих америчких градова, где су са доласком хипермаркета цене на тржишту прво падале, али су након пропаста малих трговаца расле и у просеку достигле виши ниво него пре доласка дисконтних продавница. Петковић је указао

на пример Грчке, где је затварање домаћих малих и средњих трговина, због доласка иностраних дисконта, који углавном продају инострану робу, довео у тешкоће и домаћу индустрију која више није имала канал за излазак на тржиште. Петковић је напоменуо да трговина у нашој земљи запошљава велики број људи и да ће значајан део њих остати без посла ако странци отворе своје хипермаркете, зашта су већ показали велико интересовање.

Ксенија Вучић

ПРОБАЈ ДА СЕ ПОБУНИШ

Ако сте мислили да у овој новој "транспарентној" и "реформској" власти можете да демонстрирате и да кажете шта вас тишти, као што сте то могли у оној бившој "диктаторској", грдно сте се преварили. Лекција коју је премијер одржао грађанима Србије како данас није лепо да се противите "прелепој демократији" коју нам је он са својим "експертима" понудио, прави је доказ каква је несрећа снашла Србију

У западном виђењу демократије (које је на жалост тренутно владајуће у Србији) није пожељно да захтевате слободу мишљења, и да се противите ономе што вам власт говори. Ако бисте се усудили тако нешто да урадите одмах би вас те „демократе“ прогласиле фашистом, кочничарем реформи, човеком прошлости. Пљували би по вама као по најгорем могућем душманину.

Наравно, све то што наши грађани траже данас (а тражи се кора хлеба и мало бољег живота), тражили су и некада када је садашњи режим био опозиција. Е, али тада су ти захтеви били корисни како би се рушио бивши режим и што пре зајашила владајућа фотеља. Брига је било досманлије за народне захтеве. Важно им је било да се преко тих захтева дочепају власти. И тако, док је народ очајнички тражио модус како да му буде боље, досовци су увелико спремали стратегију владања.

Тада је народу који је протествовао било све допуштено. Заправо, ондашњи „опозиционари“ „палили“ су несрећни народ да руши, да ломи и да запали ако затреба. Све је то било допуштено како би се изборила наводна демократија. Могли сте без проблема да линчујете политичке противнике, да им каменицама разбијате прозоре на кућама и становима, да им демолирате аутомобил, локал и све што је било у њиховом поседу.

Могли сте јајима и каменицама да гађате зграде у којима су смештени државни органи, да пребијате посланике, да пиштите пиштаљакама и узнемиравате оне који се не слажу са вама. Све сте могли. Сваки облик дивљаштва је у то време била наводна борба против „диктаторског режима“, који је, опет

на његову грешку, све то дозвољавао. Чак и када су се употребљавале полицијске снаге (што је по Уставу и закону имало право како би се спречили немири) радило се прилично неспретно, па су батине најчешће добијали најмање криви, док су вође на време стигале да се измакну. Све у свему, „хероји“ тих протеста били су они који су полупали највише прозора, или они који су „херојски“, десет на једног, пребили политичког неистомишљеника. Али то је све било у склопу „мирних“ и „демократских“ протеста за „бољу будућност“.

Ђинђић убудуће неће дозвољавати протесте

Данас је слика мало другачија. Власт су заузели они који су десет година словили за најнеспособнију опо-

зицију на свету, одосно они који су директно са улице улетели у министарске фотеље. Наравно, политичке културе немају ниједне мрве, јер док су уличарили то се није могло научити. Њихово политичко деловање свело се управо на улличне сукобе, тако да сви ови прогони политичких неистомишљеника не морају да нас чуде. Навикла је ова разбојничка дружина само на: убиј, туци, ломи, затварај (додуше ово последње су уврстили од када су зајашили фотеље).

Проблем, дакле, није у томе што они не дозвољавају политичким противницима да искажу мишљење, напосто то се од њих и не може очекивати, већ је проблем у томе што оном истом народу који је, колико до јуче, заједно са досовцима тражио макар мало бољег живота више није дозвољено да изно-

си на улици своје захтеve. Односно ни је званично забрањено, али судећи по изјави премијера Владе Републике Србије, све су већи изгледи да се у најскоријем периоду такав вид борбе за остваривање права забрани. Рече Ђинђић да убудуће неће више толерисати да се захтеви испуњавају тако што ће неко изаћи на улицу. Још је додао да нико преко уличних протеста неће моћи да мења министре у Влади где је он премијер! Рече човек мртав озбиљан све то. Изгледа да је заборавио своје „опозиционо“ деловање (више је провео код Милошевића на канапету, него што је аутор текста у сопственом кревету).

Тама влада Србијом

Значи дошла диктатура! Не, немојте мислити да ја сада то тврдим по овој изјави Зорана Ђинђића. Одавно сам ја свестан колико је овај режим склон диктаторском владању. Али чини ми се да то полако народ почиње да схвата. Ова изјава је само круна лудила у које нас је ДОС увео.

Замислите идиота, мртав ладан вам каже да у будуће не можете да протестујете. Шта би то требало да значи? Морамо ли убудуће сви да ћутимо, да се кезимо на досовске потезе који нас воде у провалију и да лидерима ДОС-а машемо раздрагано када их видимо на

улици? Знате шта, ја као свесно биће нећу дозволити да ме тамо нека будала попут Ђинђића спречава да напишем текст у „Великој Србији“, или да јавно негде изразим свој протест. Такав облик владавине државом нека он понуди својој Ружици, а Србе нека остави на миру.

Колико до јуче дивљао је по улицама Београда, палио је скупштинску зграду и државну телевизију. Тада му је то било јако лепо и демократски. Морам да га упитам као новинар, како му нису „дрвене беретке“ сметале петог октобра прошле године када су изашле са наоружањем на улице Београда, а по његовом признању он их је позвао да откажу послушност Милошевићу и да пређу на страну ДОС-а, а сметају му сада када изађу да се побуне против тога што им неки шарлатан попут Душана Михајловића издаје

усмене наредбе да ухапсе браћу Бановић, при том им рекавши како су то велики криминалци (замислите криминалце који продају паприке и купус на пијаци), да би их он послао у Хаг? Каква је разлика? Исти су људи изашли на улице. Или то можда данас није више демократски? Чуј, нашли лудаци у демократији да се буне. Срам их било!

И тако вам кажем. Изгледа да је ова „демократија“ добро донела само у толико што ће се народ барем колико-толико отрезнити. Чињеница је да је све ово једна глобална превара, и да западне марионете у свим земљама где се по западном принципу спроводи транзиција, заводе незапамћене диктатуре. И зато преносим вам поново наслов овог текста: „Пробај да се побуниш“. Заиста урадити тако нешто, под влашћу ове мафије, права је храброст. А само се храбри памте!

Владимир Ђукановић

ИЗБОРИ ШТО ПРЕ!

Некада су урлали за изборима, а ипак се колико—ишлоко боље живело. Данас смо на ивици провалије, а они ни да чују да расишну изборе. Пришиснимо их да би их се ослободили, једном засвајда

Ова неман што снађе Србију, ова Содома и Гомора, ова катастрофа, мора да нестане што пре из наших живота. Да га заборавимо и да нам се нешто слично никада не понови. Нека иду код оних који су их и направили. Како ће отићи то нас не занима. Да ли ће отићи Цанетовом ескадрилом, да ли ће им Монтгомери организовати нешто друго, ма то нас уопште не интересује. Само нека се губе.

Најприродније је да их одстранимо изборима. Сигуран сам да би се болест звана ДОС распала као јогурт на сунцу после тих избора.

ДОС као СИДА

Када човечији организам ухвати нека тешка болест, и ако се човек не лечи, може доћи и до најгорег. Чак и

када се на време крене са лечењем, болест се копрца, али постоји шанса да је победите. Србија се није држала оне пословице „боље спречити, него лечити”, па је допустила да једна заиста тешка болест овлада њоме. Да зло буде веће, њени грађани су, мислећи да су излечили једну болест, проузроковали да Србија добије другу која се из дана у дан показује да је на куб гора од претходне. Е сад, шта да се ради? Морамо да што пре пронађемо лек. Ако болесник не почне на време да се лечи, такође може доћи до најгорег. Верујем да сте и ви свесни да је минут до дванаест. Избори су лек за Србију! Тражимо сваки дан изборе, за спасење наше отаџбине.

Као што рекосмо, болест се увек опире лечењу како би одрадила свој по-

сао, уништење организма. И ДОС се још увек опире. Мора. Тако су газде наредиле. Док не урнушу Србију нема повлачења. Она претходна болест, СПС, срушена је страним крвним зрнцима, која су у себи очигледно носила много гори вирус. Нешто попут СИДЕ. Ову садашњу болест, ДОС, можемо и морамо уништити искључиво нашим, српским крвним зрнцима. Чистим и здравим. Српски народ овога пута се бори са много гором немани. Није овде само ДОС у питању. Овде се ради о комплетној мондијалистичкој машинерији, која стоји иза те коалиције. То вам је ситуација као када бисте на рак додали и сиду. Али шта је ту је. Борио се овај народ и против лепре и колере, против гомиле освајача, ма против свега и свачега, па је увек излазио

као победник. Изаћи ће и овога пута. Само да досвци распишу изборе.

ДОС се боји избора

Кажу они да су најјачи и да уживају огромно поверење грађана. Ако је тако, зашто онда не распишу изборе? Некада су их стално тражили. Некада су и кућни апарати по домаћинствима безмало понављали њихове захтеве за изборима. Ево, сада их ми који смо опозиција, и то парламентарна (они чак ни то нису били), тражимо. Тврдимо да смо јачи, јер поседујемо у себи здрав српски дух. На крају крајева, има ли лепшег начина да одстранимо ову болест, осим изборима. Избори су за Србе спасење. Као када дајете пенцилин оболелом од грипа.

Мало о "успешности" актуелног режима

Кажу досовци: „није сада време, избори угрожавају реформе“, „док се реформе не спроведу нема избора“. Ма које црне реформе, жалосна им мајка. Дајте, бре станите са тим „реформама“. Кажу: „Ма зашто сада из-

бори? Ево, само што није стигао новац од ММФ-а, Париског клуба, Лондонског клуба... Стигао нам просперитет“. Па где је то што га досовци називају просперитетом? Да ли се то маже на хлеб, или по очима грађана Србије? А тих пара од којекваких клубова што тек има. Бију ко неће. Само изађете из

куће и уберете новац у оближњем парку. Веома поуздано сазнајемо да ће досов режим са ММФ-ом успети да постигне споразум да ММФ сваком грађанину Србије да новца колико жели. По том споразуму наши грађани би само требало да позову ММФ (исто као и ХОТ ЛАЈН), да кажу колико им је потребно, а они одмах шаљу КЕШ на кућну адресу. Иначе, тај споразум ће се потписати лимбурга месеца, када би ММФ требало да почне и са давањем донација нашој земљи. И онда 'ајде, чик кажите да нам власт није успешна.

Шалу на страну (мада није далеко од стварности), али ако наставимо са њиховим „реформама“ и „успешним просперитетом“ просперираћемо као и Авганистан под талибанима. Само се бојим да тај Авганистан не буде ускоро наш узор у развоју. Како смо кренули ускоро ће једино у Србији просперирати просјачење. Да знате, то ће бити и најпрофитабилнија делатност. Узмеш шеншир, седнеш са чувеним Пиксијем или Жиком Обретковићем у Кнез Михајлову улици и кренеш са бизнисом. Једини проблем који би могао да се јави је тај што у најскорије време нико жив неће имати пребијене паре у џепу, па и тај „посао“ може да вам пропадне. Ево, гарантујем вам да ће и просјаци ускоро кренути у штрајк.

Сурова стварност је пред нама. Одстранимо је. Тражимо изборе. Они су тај лек који нас може извући са дна провалије. Српска радикална странка је спремна да се ухвати у коштац и будите сигурни да ће изаћи као победник. Уосталом, Српска радикална странка је на недавно поновљеним локалним изборима у 18 општина значајно подигла свој проценат гласова, док је ДОС, заједно са ДСС-ом, значајно пао. Народ је видео да је погрешио и сада вида ране. Желим вам срећну и здраву Србију без болести зване ДОС!

Владимир Ђукановић

ТО ЈЕ НАМА ЊИХОВА БОРБА ДАЛА

Јајце је и даље свети догађај за досове лидере. Уосталом, тамо им је створен систем како да владају. Морали су и ове године да прославе свој љубљени празник. На тај начин комунистичке тековине су наста-вљене и ове године

Позната је чињеница да спадамо међу народе са највише празника, што верских, што државних, који чине оне две магичне – „нерадни дани”.

И поново, баш као и у време револуције која је претходила овој досовој, октобар и новембар били су месеци најбогатији таквим датумима. Тако нам је, ваљда, записано:

Октобар су, тако, неки чекали и славили само због његовог петог дана, када су, све наводно бранећи Коштуничину изборну победу, која, бар што се српских радикала тиче није била спорна ни у ноћи између 24. и 25. септембра двехиљадите године, спалили, порушили и опљачкали све што им се нашло на путу.

А, новембар је за наш народ увек био посебан месец. Још од давне 1943. када се група самозванца окупила у Јајцу и запечатила судбину земље за следећих четрдесет и кусур година, па све до данас, приморани смо да сваког 29. у новембру славимо, не знајући ни сами шта.

И баш као и тог новембра 1943. овог новембра, 58 година касније, потомци оних који су једним папиром укинули постојање једне до тада признате државе, чине исто. И ево нас поново на свим знамим и незнамим белосветским шалтерима, како заједно са разним незнамим и још мање знамим државицама мољакамо за пријеме и признање постојања, чак и оне који су, у време када су Срби имали своју државу били на нивоу амебе, и што је још горе – све уз покушаје да се од те срамоте направе дипломатски успеси неопеваних размера.

И врхунац – као награду за надљудске напоре које улажу у нешто што је могло бити урађено и пре десет година, да је било паметно и исплативо, добијају хуманитарну ћебад, тапшање по рамену и захтеве за ратне одштете!

Засад, додуше само Хрватски, али ценимо да ни захтев Муслиманско-Хрватске Федерације није далеко од тренутка када ће то неко гласно изговорити.

Главу сада дижу сви који су, нажалост, добро проценили да се на челу Југославије и Србије тренутно налазе људи који се неће супротставити ниједном њиховом захтеву.

Пошто је нормално и логично да више никада не славио Тита и његово Јајце, досовци су, у паници што ће у новембру остати без драгоценог празника свог идејног и духовног оца, смислили некакве неодложне обавезе којима су, јел' да, били спречени да се по-

јаве на заседању савезног парламента. И ето нама поново 29. новембра! Кад је бал, нек' је на води!

У том смислу, ево и неколико скромних предлога. Не би било лоше што пре извршити измене на државном грбу и уместо тамо неких орлова, а ко је, молим вас, на овим просторима последњи пут видео орлове, по хитном поступку увести багере. Модерније, лепше, захвалније за графичку обраду, и изнад свега - апсолутно подобно.

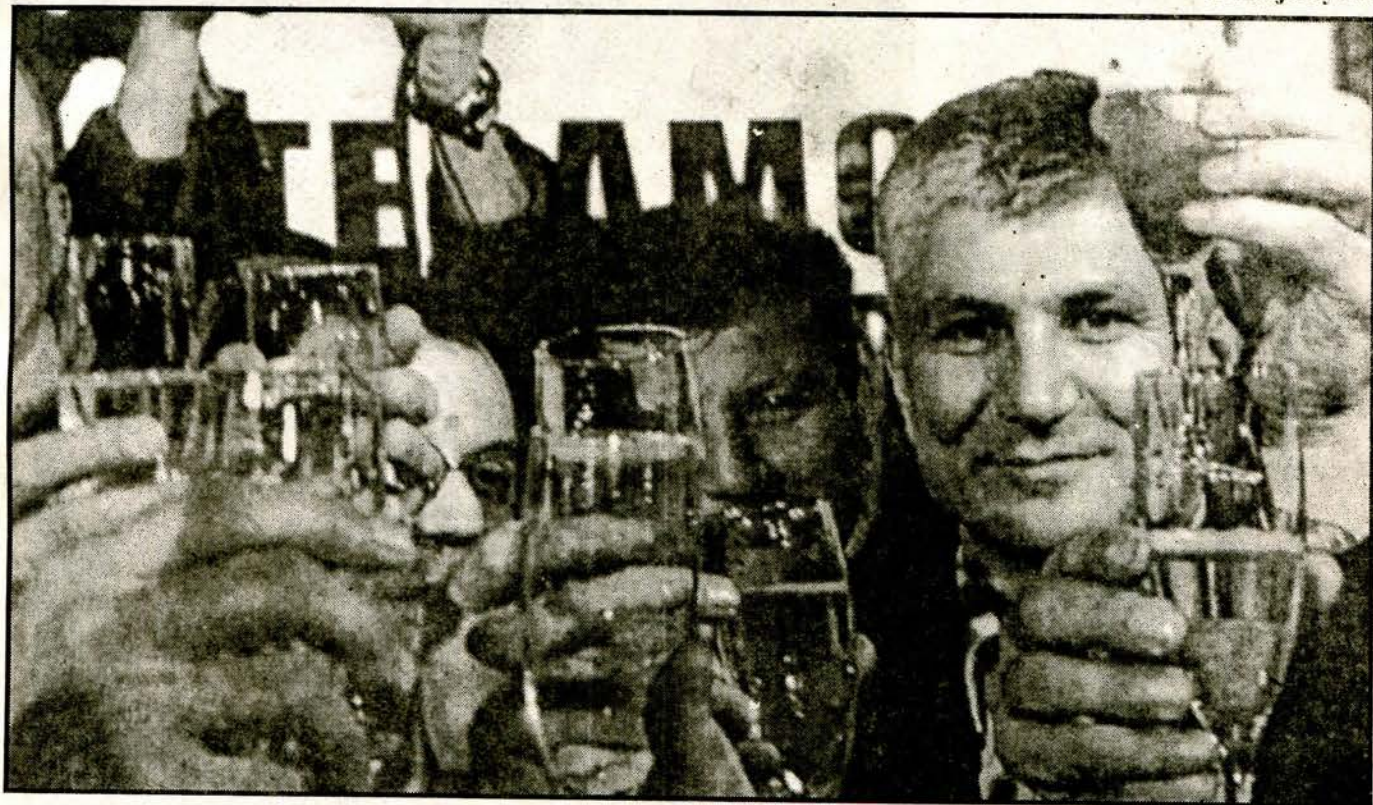
Уместо застареле и, Богу хвала, превазиђене форме слета којим се сваке године обележавао Брозев рођендан, а под смешним соц-реалистичким именом

„Дан младости“, под хитно увести „Дан багера“. Том приликом, на платоу испред Савезне скупштине окупили би се сви багери Србије, а симболичке ради, могло би се уприличити и ритуално рушење бар једног дела овог здања, сваке године. То чак може бити и један исти део, уштеде ради, а затим би се багери одвезли до зграде државне телевизије, где би поступак био поновљен. То јест, ако се у међувремену не уруши сама, пошто ни више од годину дана од „херојског“ паљења и рушења исте нове, демократске власти не показују ни назнаке жеље да је поправе и доведу у предреволуционарно стање. Воле ваљда људи да по угледу на своје претходнике из 1945. чије су све методе деловања усвојили, што више времена проводе у шуми, па им је зграда у Кошутњаку знатно подеснија као таква.

Затим, не би било лоше променити имена свим улицама, бар у главном граду, па тако Српских владара без проблема може постати Улица недостатка кворума (с обзиром на присуство Републичке скупштине у истој), а Трг Николе Пашића слободно може да се назове по згради која доминира тргом, а то је зграда Дома синдиката, с једном малом изменом - да се зове Трг само Миловановићевог синдиката. Зграда Албанија могла би да се назове Човићева задужбина, итд, итд.

Идеја је много, година кратка, требало би је што пре напунити празницима и нерадним данима. Тако би досовци, ако ништа друго, имали какво-тако оправдање за то што од када су они на власти, нико и ништа у Србији не ради.

Ксенија Вучић

ПРИМИТИВИЗАМ НА ДОСОВСКИ НАЧИН

Свакодневна демагогија, која се из дана у дан просипа из уста досових лидера о томе како су тобоже нови властодршци носиоци урбаног наступа на политичкој сцени Србије, а сви остали су дивљаци и примитивци, натерала ме је да као човек националне опредељености на адекватан начин одговорим и покушам да разбијем бесмисленост такве врсте кампање која се води против национално опредељених људи у овој земљи

„Они су ордење заслужили, животну школу изучили, они су нас нечим задужили...”. Сигурно препознајете стихове песме Боре Ђорђевића „Слушај сине, обриши слине” у којој се пева о томе како је омладина морала да се понаша у разговору са неким заслужним Тиговим комунистом. Тада су брозовићи покушавали да својим манирима у Србију унесу култни живот на Коминтернин начин, док данас на исти начин то раде досовци, само што су Коминтернине дресове заменили са онима које им је сашо Вилијам Монтгомери.

Е, оно што тренер Монтгомери каже да мора да буде култни живот у Србији, то морају да прихвате и грађани Србије, или ће у супротном бити проглашени за примитивце. У том Монтгомеријевом концепту, који досовци верно следе као кучићи, српски радикали су ти који су примитивни, а разлог томе је тај што ниједан српски радикал не жели да се одрекне свог наци-

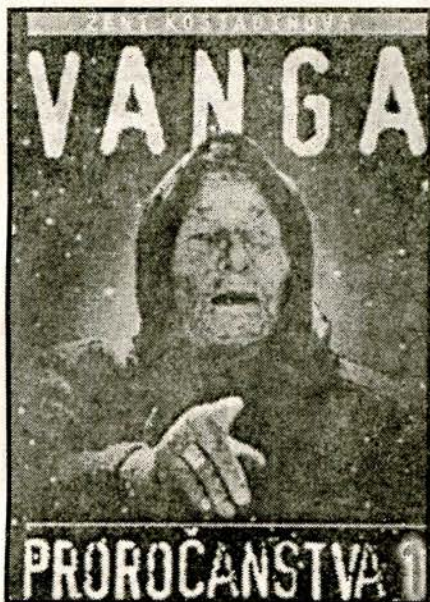

оналног идентитета, српске части и свега онога чиме би сваки Србин требало да се поноси.

Досовска „урбаност”

Читајући интервју Монтгомеријевог увлакача Зорана Ђинђића, који је дао једном београдском недељнику, схватио сам да је у Ђинђићевој глави дошло до једног великог померања и да није чудо што је у Србији морална криза сваким даном све већа. Додуше, то смо могли и раније да закључимо с обзиром да нам је он као декларисани атеиста на онакав начин увео и веронауку. Еј, земљо, отвори се! Ево Ђинђићевих размишљања о урбаном и примитивном понашању у Србији: „Примитивни људи се јако лако повежу, а урбани су отишли свако на своју страну и због тога важи мишљење да нас је мало. Није нас мало, у Србији је много више пристojног света, само што тај пристojан свет није добро организован. Примитиваца је мање, али они немају тај проблем”.

Морамо да се сложимо са Ђинђићем да су примитивци тренутно боље организовани, јер да није тако сигурно на власти не би били они који су петог октобра прошле године запалили зграду Савезне скупштине и државне телевизије. Но, додаћемо овој Ђинђићевој изјави и коментар његовог потпредседника странке Бориса Тадића, којег је изложио гостујући на Студију Б у дуелу са политичким истомислџеником Дејаном Михајловом из ДСС-а (тренутно су се мало споречкали), када је српским радикалима одредио место, како он вели, на „оној страни цивилизације”, вероватно мислећи да на тај начин једну партију са изразито националним предзнаком прикаже као примитивну.

Ми им само одговоримо да нам је та „страна цивилизације” много дража од оне на којој су они, јер нама никада не би пало на памет да линчујемо политичке противнике и палимо државне зграде. Одмах да им кажемо да нам је ту где јесмо супер. Нека се они преи-

спитају код психијатра ако им је лепо што уживају у сценама својих рушничких похода на политичке противнике.

Безидејност и безнађе – урбани начин живота на досовски начин

Урбаност и цивилизација у новим токовима које је ДОС зацртао су безидејна омладина и слушање музике, која више личи на дивљачко арлаукање неандерталаца из каменог доба. По њима само урбани можеће да будете ако сте авангардно обучени, ако конзумирате марихуану (мада је и то већ застарело, иде се на нешто јаче), ако на најбесомучнији начин пљујете по православљу, ако сте хомосексуалац. То је данас урабана Србија под ДОС-ом.

Пожељно је да сте члан секте, јер тобоже, само тако можете да се борите за верска права. Урбани сте и ако кажете да су српски хероји попут Радована Караџића и Ратка Младића дивљаци и кољачи. Ако одбијате да будете део досовог, пардон Монтгомеријевог, култног живота, е, онда сте дивљак. Не дај боже да се декларирате као националиста, одмах вас прогласе будалом.

Ваш аутор је имао прилику и да се увери како изгледа досовско урбано научно истраживање.

На сајму књига застао сам крај „Самиздатовог” штанда (сорошевска издавачка кућа) на ком сам угледао књигу под називом „Балкан 1804-1999” коју је написао тамо неки странац. Људи који су радили на штанду изгледали су баш онако урбано по досовској замисли (надувани као балони). У полусвесном стању кренули да ми објашњавају о књизи. Рекоше ми да је човек скупљао релевантне историјске чињенице по којима је написао књигу. Нећу будем лењ па отворим, кад оно, имам шта да видим.

Човек је комплетну историју Бал-

канског полуострва од 1804-1999, написао као причу. У фазону „Био једном један Карађорђе који је у Орашцу подигао устанак...”, он се ту нешто борио, тукао, Турци су секли кнезове...”. То се данас сматра озбиљним научним делом, прилагођеним за „урбане људе”. Са таквим делима они озбиљно планирају да нам образују омладину, да не постане примитивна, него да буде онако досовски урбана. Да не говорим о томе колико је цигандова којекаквих секти било на сајму књига (верујте, да ни би ми требали да их избројим). Но, то је урбано, зар не?

Сачувај Боже досовске урбаности

На нашу срећу, ми српски радикали смо по досовцима много „примитивни”. Зашто на срећу? Па докле год нас тамо неки наркомани, сектаиши, лезбејке и педери сматрају примитивцима, ми знамо да смо на правом путу, и да смо апсолутно нормални. Зато, увек када нас критикује рецимо Чедомир Јовановић, сваки члан Српске радикалне странке зна да је у потпуности здрав, да није шенуо и са поносом наставља своју политичку борбу. Желети српску државу у којој неће бити секти, сексуалних мањина, разарање породице и цркве као стубова једног друштва, наркоманије, убистава, ваљда је оно што је нормално. Самим тим сви у Српској радикалној странци се итекако политички културно понашају, јер захтевају нормалне ствари. Они који су палили и рушили све пред собом, који желе да нам уведу хомосексуалне бракове, имбецилну омладину, легализовање марихуане и томе слично, е ти се не понашају политички нормално, јер траже оно што би свакога морало бити стид. Зато нека ућуте и нека се покрију ушима.

Владимир Ђукановић

И КЊИГЕ ИМ СМЕТАЈУ

Полако али сигурно Србија ће ускоро постати земља у којој ће бити све забрањено осим онога што власт дозволи. Забраниће вам и да мислите. А и зашто би мислили, а тек писали, када је дошла демократија? У овој демократији није потребно да исказујете сопствено мишљење

Ако сте некад добијали инспирацију да можда напишете књигу, одмах баталите тај посао. Поготову ако ће књига имати национални предзнак. То је за досов режим анахрона прошлост и потпуна бесмислица. Шта ако случајно пишете о српству, историји свог народа, његовој традицији. Не помишљајте да напишете нешто против глобализације, америчког поробљавања света и томе слично. Истог момента када такво дело објавите гракнуће сорошевске агентуре (у којима углавном седе припадници једне мале, али финансијски веома моћне верске заједнице—погађајте које) и прогласиће вас за фашисту, непријатеља човечанства и све тако до терористе. Готово да ћете постати и један од организатора напада на зграде Светског трговинског центра.

Забрана свега што је српско

Бавити се писањем је један частан посао. Кроз писану реч човек има могућност да исказе своја осећања, знање које поседује и да остави нешто у аманет будућим нараштајима. Не каже се узалуд да је књига право благо. Међутим, данашњи властодршци сматрају да се творац писаног дела искључиво мора усмерити ка писању онога што је за власт подобно (вероватно им је то остало из Брозовог периода када су ведрили и облачили овом земљом). Ту не постоји никакав критеријум. Битно је да се хвале "демократске промене".

Све што је супротно томе неподобно је и забрањује се (од кога ли су то научили?). Аутор овог текста је имао прилику да у једној продавници књига у Београду угледа два тома књиге од по минимум 700 страна, која носи на-

зив "Демократске промене у Србији 2000. године". Еј, бре, на 1400 страна неко описује петоктобарске догађаје 2000. године! Па Маркс је био умеренији, па је написао "Капитал" на много мање страна. И да знате, с обзиром какав су удбеник историје за осми разред наменили основцима, верујем да ће ову књигу основцима уврстити у програм као обавезну лектуру.

Ако су некада деца као озбиљна књижевна дела морала да читају како су партизани јуришали на немачке бункере, и како је Броз организовао своје разбојнике да вијају четнике након 1945. године, данас ће деца морати да читају како је "храбра" гомила хулигана линчовала раднике РТС-а и притом спалила зграду где су исти радили, или како су неки нови партизани

јуришали, овога пута уместо на швапске бункере, на државна предузећа (и то све онако наоружани) и оснивали кризне штабове. То је данас књижевност у Србији. На те гране је пала.

Уосталом, зар чувени комунистички комесар за прогоне комунистичких дисидената, Горица Мојовић, (данашњи истакнути члан Демократске странке и градски секретар за културу) није једним делом, заједно са својим Сорос-пратиоцима, преотела Удружење књижевника Србије. Сва срећа па је велики део чланова Удружења књижевника Србије национално оријентисан, па није дозволио овој партизанки Мари да све преотме. Колико та комунистичко досовска дружина не може да смисли оне који пишу супротно њиховим схватањима, показује нам чиње-

КУЛА СТРАЖАРА

15. НОВЕМБАР 2000.

ОБЈАВЉУЈЕ ЈЕХОВИНО КРАЉЕВСТВО

Да ли МОЛИТВА ишта ПОМАЖЕ?

нича о планирању затварања књижаре "Никола Пашић".

Та књижара је иначе једина оаза у којој се могу купити и нека друга дела (посебно националног карактера), осим оних која издају "Самиздат", "Стубови културе", "Б92", "Плато" и њима слични. Једини речник досовских разбојника према неистомислићеницима је: удри, туци, затварај, забрањуј, хапси. Они даље од тога не виде, јер им је Броз годинама такво опхођење утвривао у мозак. Само се усуди да напишеш нешто против ових малих брозовића, па ћеш да видиш свог бога.

Досовим порезима јуриш на књиге

Поред невиђене антисрпске хистерије коју овај режим спроводи у сфери писане речи, Титови клонови су се на још један начин досетили да демотивишу писце. Увели су толике порезе на књиге, да човек нема шансе да плати све дажбине како би издао своје дело, а опет, са друге стране, да би се покрили трошкови око издавања књиге цена мора да буде прилично велика за буџет

просечног грађанина. Ко онда има у таквој ситуацији мотива и користи да нешто напише?

Поента оваквог потеза режима је онемогућавање писања дела оних писаца који би написали нешто у одбрану српског народа и о његовој историји, зато што такви писци једва да могу саставити крај са крајем, али се зато широм отварају врата писцима сорошевске оријентације, који имају новца на претек. Таквима ће бити омогућено да својим бљувотинама блате овај народ и његову часну борбу за голи опстанак. Таквих књига ће убудуће бити на кило. Свакој будали која ће да дрви и дува у тикву против национализма, Србије, српског народа, која ће да пише све најгоре против владике Николаја Велимировића, Радована Караџића, српске историје, сви ти ће без проблема, уз обилату помоћ невладиних организација и Министарства за културу, моћи да издају своја идиотска дела.

Чак и ако би неки писац националне опредељености успео да сакупи новац и изда своје дело, то ће се одмах забранити и једина шанса да га купите је, народски речено, "испод жита". Аутор овог текста је најбољи сведок тога, јер је такву једну књигу морао да купује на тај начин. Мајко Божија, згрануо сам се. Зар у рођеној земљи да књигу која говори о српству и делимично критикује актуелни режим морам да купујем "испод жита"? Зар си то српски народ доживео? Да књиге у којима се Срби оптужују за све и свашта, у којима се најбесомучније пљује по православу, можемо да купимо где пожељимо, а не можемо нормално да купимо књиге са националном тематиком.

Битно је да су измети "Фонда за хуманитарно право" којег води грешка природе Наташа Кандић, о лепоти Хашког трибунала и наводној српској кривици за све на овом свету (вероватно и за Вијетнам, Панаму, Сомалију) свуда изложени, и да се тим гадостима дичи садашња власт. Уосталом, о чему вам ја овде пишем када је сајам књига, којег је узред организовао "ГЕЈ 17+", више личио на секташки састанак, него на сајам. Штандове су имали и Трансцентнална медитација, и Шри Чин Мој, и учитељи јоге, и адвентисти, и Јеховини сведоци, ма ко ће их све знати.

Свакаких лудака је ту било. Е па, када такви слободно издају и публикују своје књиге, а озбиљни писци који би написали понешто и о свом народу, својој вери и историји, то не могу, онда сами закључите где се налазимо. Наше мишљење је да смо испод понора.

Владимир Ђукановић

Пробудите се!

22. септембар 1999.

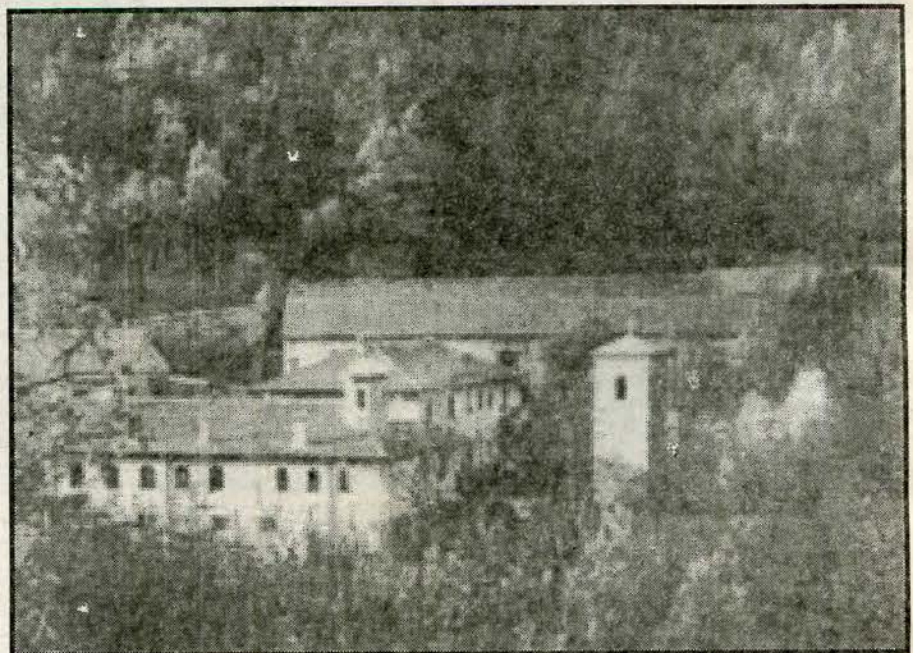
СУЈЕВЕРЈЕ ЗАШТО ЈЕ ТОЛИКО ОПАСНО?

СРПСКИ РАДИКАЛИ У ПОСЕТИ МАНАСТИРУ ДЕВИЧ

Не брините, браћо наша, никада нећемо заборавити Косово и Метохију. Ко је Србин и српскога рода, а уз то члан Српске радикалне странке, тај само живи за дан када ће ослободити свету земљу. Има, додуше, будала у овој држави, које ће глупим фразама попут оних: "Окренимо се будућности и не мислимо на прошлост, шта ће нам та митоманија када идемо у уједињену Европу...", покушати да вас исмејавају зато што мислите српски. Не обраћајте пажњу на њих. Обратите пажњу на хуманост и саосећајте са српским страдалницима на Косову и Метохији. Без Косова и Метохије ми смо као обогљени

Не заборавимо Косово и Метохију! Ову реченицу ће српски радикали понављати докле год буду постојали. Нема сумње да смо једина политичка опција на српској политичкој сцени која говори о окупираним српским земљама. Говоримо о томе како би нашем народу дали до знања шта је наше и шта нам је отето. Говоримо да би нашу земљу једног дана вратили. Циљ нам је да свест о постојању српског Косова и Метохије остане у главама нашег народа и да се као таква пренесе и на будуће нараштаје. Веома је битно за један народ да зна о својој прошлости,

јер без ње не може да гради будућност. Била је српска земља у првом светском рату потпуно окупирана. Међутим, национална свест коју је српски војник на Солунском фронту поседовао и неизмерна храброст коју је испољавао у биткама са непријатељем, довели су до тога да српска земља буде ослобођена од аустријског окупатора. Српски војник је вратио своју кућу, земљу и све оно што му је пре тога тамо неки Шваба отео. Ниједна окупација не може бити вечна. Неће ни ова. Окупатор Косово и Метохију једноставно не осећа као своју земљу.

Отићи ће сатане са свете земље

Зашто је Косово и Метохија света српска земља? Сама реч Метохија све говори. Манастирски посед. На том Косову и Метохији се налазе најлепши српски манастири, српске светиње, који су годинама одолевали свим окупаторима и пркосно наглашавали да је Косово земља Србинова, и да окупатор нема шта ту да тражи. Многе су војске од Србина отимале Косово и Метохију, али су по Божијој вољи, јер су као безбожници газиле свету земљу,

бежале главом без обзира са ње. И овај мондијалистички окупатор заједно ће са својим шиптарским слугама морати једног дана да оде са Косова и Метохије.

А српски манастири? У њиховим архивама биће забележено да су одолели још једном окупатору, а људи који су у њима збег нашли, од сељака до свештеника, причаће будућим нараштајима о страдању Срба под саганистичком чизмом новог светског поретка и његових слугу.

Храброст и хуманост вучитрнских радикала

Један од тих манастира сигурно је и манастир Девич, задужбина Светог Јањића, који се налази на територији општине Србица. Сетимо се само какве су борбе наши полицајци и војници водили са шиптарским бандитима на тој територији. Данас, на жалост, у општини Србица нема више српског живља. Једино што нам казује да је то српска земља управо је величанствени манастир Девич, као и име општине. Тај манастир је трн у оку разуларених Шиптара. На сву срећу манастир чувају војници из састава руског КФОР-а. Православна браћа не дозвољавају да се дира православна светиња, и често помажу Србима из осталих делова Косова и Метохије да дођу до манастира. Тако су се српски радикали, чланови општинског одбора Српске радикалне странке Вучитрн, уз помоћ руске браће, домогли манастира Девич, како би однели хуманитарну помоћ намењену овој српској енклави. Помоћ невелика по количини, али од срца дата, издвојена из скромних средстава ових хра-

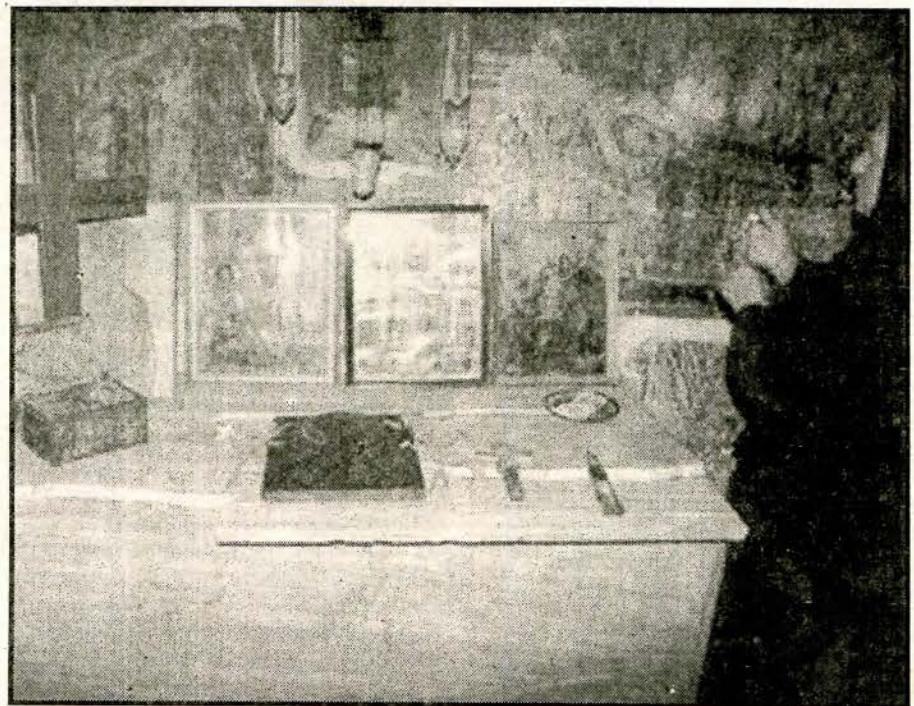
брих људи, обрадовала је видно утучене монахиње, које у Девичу преживљавају све могуће страхоте шиптарског вандализма. Српски радикали, на челу са председником Општинског одбора Вучитрн, господином Живорадом Аритоновичем сакупили су помоћ у вредности од седам тона жита, три тоне брашна, петсто килограма пасуља, пиринач, зејтин, мају, хигијенски материјал и новачани износ од 8.600 динара. Поводом ове хуманитарне акције изјаву за "Велику Србију" дао је и господин Љубомир Краговић, председник Косовскомитровачког окружног одбора Српске радикалне странке, и народни посланик у Скупштини Србије: "Српски радикали су свесни да ће се

Косово и Метохија кад-тад вратити у српске руке. У то име чланови наше странке, поготову они који су са територије Косова и Метохије, а сада се налазе расељени по Србији, наставиће са оваквим акцијама, како би овим УН-МНИК-овим окупаторима ставили до знања да је Косово и Метохија српска земља. Најважније је да тренутно сачувамо наше светиње, у којима се српски народ вековима моли Богу за свој опстанак и спасење. Те светиње су увек, кроз периоде разних окупација, биле симбол српског отпора према неправди која нам је наношена. Ја се надам да ће и убудуће српски радикали Косова и Метохије организовати сличне акције како би помогли српским енклавама и српском народу који живи у њима".

Позив свим људима добре воље

Гест вучитрнских радикала могао би уједно да буде и позив за све општинске одборе Српске радикалне странке у Србији, као и за све људе добре воље, да направе сличну акцију, како би помогли српском народу Косова и Метохије који живи у енклавама. Леп гест, по која топла реч, и знање да о њима неко мисли, сигурно ће, барем на тренутак, озарити унесрећена лица храброг српског народа који је остао у шиптарском окружењу. Тај народ није поклекао у овом периоду окупације и сигурни смо да и убудуће неће дати своје огњиште. Угледајте се на Вучитрнце, урадите нешто слично, и покажите окупатору да је то наша земља. Ако бог да, догодине ћемо можда да се шетамо слободним Косовом и Метохијом!

Владимир Ђукановић

КОМУНИСТИЧКИ НАПАД НА МАНАСТИР ОСТРОГ

Генерал Ђукановић и пуковник Станишић са 23 четника били су се склонили у манастиру Острогу, да би избјегли њемачко заробљавање. Пратња Ђукановића са неколико врло образованих омладинаца, повукла се у манастир прије њемачког продирања. Испред зграде Главног штаба четничких снага Црне Горе и Боке, код Доњег манастира 16. октобра почело је ужурбану окупљање бранилаца манастира. Са балкона говор држи пуковник Бајо Станишић

„Јунаци, соколови моји,” отпочео је високим и снажним гласом пуковник Станишић, „обавјештен сам са поуздане стране да ће манастир бити нападнут у току ноћи или најкасније сутра, од стране јаких партизанских снага, са циљем да нас потпуно униште и овладају манастиром. За овај напад комунисти су формирали нарочиту бригаду под командом Блажа Јовановића и Николе Поповића.

Њихове снаге су двадесетоструко веће и јаче од наших. Помоћи не можемо добити ни са једне стране, јер су све наше снаге заузеле борбом. У нашој славној прошлости војвода Мирко Петровић је са 24 своја најхрабрија војника у борби познатој у нашем народу под именом: Девет крвавих дана - бранио од Турака и одбранио манастир Острог. Ја сам спреман на најтеже жртве. Света ми дужност налаже да манастир браним до последње капи крви. Рјешно сам да се повучем у Горњи манастир и да га одатле браним упорно. Ко је од вас спреман да умре у одбрани манастира нека се одвоји на десну страну.”

Не преомишљајући се ни једног секунда, храбри браниоци манастира стали су на десну страну, на челу са командиром штабске чете Радивојем Војводићем, уз спонтане покличе Краљу, Дражи и свом команданту.

„Витезови моји”, наставио је пуковник Станишић, „ја сам се томе од вас и

Блажо Ђукановић (лево)
и Бајо Станишић у Острогу

надао. Целокупну муницију и храну што пре пребаците у Горњи манастир. Кад све буде готово известите ме.”

Пребацивање је завршено. Генерал Ђукановић и пуковник Станишић са 30 храбрих пратилаца затворили су се у Горњи манастир, док су остали постављени у заседу околу манастира. Све је спремно да се непријатељу да

најснажнији отпор. Бјелопавлићску равницу и острошке греде обавила је тајанствена ноћ. Поручник Радивоје у пратњи двојице четника обилази заседе. Ништа ново. Лавез паса чује се у даљини. Опрезност је већа. Заседа од стране Купинова извештава да се осећа неки прикривени покрет. Вероватно да се привлаче...

То је њихова стара тактика да нападају мучки, издајнички. Ено их, привлаче се, преноси се полугласно. Клокот тешких митраљеза и прасак ручних бомби објављује да је напад почео. Паклена ватра обасипа положаје браниоца манастира Острога. Стижу и први извештаји: Непријатељ је овладао Гредама... Две наше заседе су се морале повући.

Погинуо је Ђуро Бојовић, судија... Доносе прве рањенике. Ватра је све страшнија а непријатељ све ближе манастиру. Гвоздени обруч све се више стеже. Свака веза између спољних заседа и 30 бранилаца Горњег манастира је прекинута. На одстојању од непуних стотину метара води се страшна борба на смрт и живот. Звук острошких звона тешком клетвом у помоћ зове. Два дана и две ноћи води се крвава борба. Уверени да се кроз борбу, патње и страдање достиже чистота и величина живота, браниоци манастира Острога боре се дивовски. Храбро и мушки одбијају све комунистичке нападе. Комунисти покушавају са горње стране ма-

настира, да га запале са кантама напуњеним пепелом, натопљеним нафтом и гасом.

Покушаји остају без успеха. Са запенушеним бесом комунисти врше даноноћне нападе, али опет без успеха. Прибегавају преговорима. Архимандрит манастира Острога, Леонтије Митровић, спрема подло издајство, нож у леђа у часовима агоније и неколико пута у улози преговарача долази у Горњи манастир. Браниоци одбијају све.

„Никакве преговоре не примам. Никада жив међу изродима српског народа,” поручује пуковник Бајо Станишић. „Можемо разговарати само преко нишана од пушака и никако друкчије. Између њих и нас леже неколико десетина хиљада српскох гробо-

ва, наше браће, очева, кумова и осталих честитих Срба, које они побише и по јамама побацаше. Борба против њих је моја највећа, најсветија и најважнија заповест, којој се морам сав посветити.”

Осамнаестог октобра комунисти постављају тешку артиљерију испред Доњег манастира са намером да униште Горњи манастир. Појава артиљерије тешко утиче на браниоце манастира. „Срушиће га безбожници. Шта да радимо да се манастир очува?”

Стари генерал Блажо Ђукановић прима преговоре, пошто је добио гаранцију од архимандрита Митровића, да ће манастир бити сачуван и да се браниоцима манастира неће ништа слабо десити и одлази у Доњи манастир на преговоре.

Преко свога ранијег адвоката, Бошка Бојовића, Јовановић је дао часну ријеч, да се њиховим животима неће ништа догодити ако се предају. Јовановић је рекао: једино, кад се рат заврши можда ће неки од њих бити изведен пред суд; међутим слобода и грађанска права сваке особе биће потпуно загарантована! Пуковник Станишић, његова три синовца, Бора, Војин и Миленко, младић од непуних 17 година и Блажо Војводић, остају у Горњем манастиру и настављају борбу. У ноћи између 19. и 20. октобра, физички потпуно исцрпљен, изрешетан рафалом непријатељског пушкомитраљеца, пао је јуначки поред живота св. Василија Острошког, нови Обилић - пуковник Бајо Станишић. Његови синовци и Блажо Војводић да не би комунистима живи пали у руке, одузели су себи животе.

Поред пуковника Баја Станишића и његова три синовца Бора, Миленка и Војина, и Блажа Војводића, који херојском смрћу завршише своје животе у Горњем манастиру: комунистички зликовци, који немају части и морала, те исте ноћи, и поред даге часне речи, сасекли су секирама седог генерала Блажа Ђукановића, команданта националних трупа Црне Горе и Влада Дамјановића, председника општине, и стрељали: др Јова Тошковића и потпуковника Јанка Пајевића и његова два сина Бору и Бранка, студенте, адвоката Бошка Бојовића, Ђуру Бојовића, поручника Воју Вујовића, поручника Луку Радловића, чиновника Мила Вујовића, капетане Ђорђа Беџића и Радоја Ђетковића, чиновника Јована Стругара, студенте Љуба Радовића и Милутина Рајковића, председника општине Илију Поповића, чиновника Влада Павићевића, наредника Брајовића, и чиновнике: Петра Салају, Благоја Андрића, док је Светозар Грандић, невероватним случајем бегства са стрелишта успео да се спасе.

Цетиње, 12. 12. 1943. г.

**Привремени парох шобаићки
Милош Перовић, свештеник**

Комунистички напад на манастир Острог

Овај документ има велику историјску вриједност и биће незаобилазна грађа за све оне историчаре који ће се убудуће објективно бавити проучавањем Другог свјетског рата и братоубиштва у Црној Гори и у извјештају свештеника Милоша Перовића, привременог пароха шобаићког, који је и данас жив, и у бесједи митрополита Јованикија на четрдесетдневном парастосу страдалим националистима, који је одржан у Цетињском манастиру, види се да су комунисти за овај напад на

национални штаб у манастиру Острогу били обилато помогнути од стране Италијана. Митрополит Јоаникије је на то указао следећим ријечима: "Удружени са олошем из разних крајева и са италијанским војницима, који су их богато снабдјели најновијим оружјем и муницијом, они су дошли под Острог 12. октобра о. г. да потраже оне који су се против њих борили". Свештеник Милош Перовић на сарадњу Италијана и партизана указује ријечима да су Италијани били комунистичка авангарда. Очигледно је и јасно како је и на који начин извршен овај напад у коме су пале главе најбољих синова Црне Горе и Брда и то: ђенерала Блажа Букановића, пуковника Баја Станишића, Јанка Пајовића, Ђорђија Бецића, Радоја Петковића, Воја Вујовића, Душана Стругара, Јована Стругара, Љуба Радовића, Луке Радуловића, Бранислава Перовића, Мила Вујовића, Вида Петковића, Милутина Рајковића, Илије Поповића, Влада Павићевића, Јова Тошковића, Влада Дамјановића, Миленка Стани-

шића, Војина Станишића, Бора Станишића, Петра Шолаја, Блажа Војводића, Светозара Грандова, Бошка Бојовића и Ђура Бојовића. Поред многих других доказа и ово је доказ о великим револуционарима који су били вољни да се удруже и са црним ђаволом у борби против Бога, Свете Цркве, Светога Василија и српских јунака.

Једини преживели, неки Благоје из Васојевића, кад су их повели на стрељање, имао среће, не погоди га метак, он пане доле, правио се мртав и кад су му одело и цокуле скидали, бацили га у јаму, он искористи прилику кад су партизани били неопрезни, дигне се из "мртвих", баца се у бијег, пуцали сви за њим, опет га метак не погоди... Скривао се у шуми три дана, онда дође у наш штаб. Од њега сам чуо како је било. Ситуација безнадежна. Узалуд су звонила острошка звона, помоћ тражећи. Нико да крене опкољеним четницима.

Партизани понуде Бају Станишићу, не да се преда, него да пређе на њихову страну, даће му сектор да коман-

дује, само да призна њихов врховни штаб. Баја одбија. Онда обећају четницима да ће их пустиги кућама, само да се предају, да се не пролива братска крв. Изађу, мирно предају оружје, партизани их поведу у Доњи Острог. Саслушају их мирно, дају им вечеру... А онда у глуво доба ноћи, све их повежу, изведу – као морају да беже, долазе Њемци – и пострелјају их.

Ђенерал Букановић предао се, није желео да светиња острошка страда у борби у којој четници нису имали никакве шансе. Са њим се преда и Дражин изасланик, др. Тошковић над чијим лешом су се партизани највише церили.

"Дођите да видите Дражиног министра!"

А Баја Станишића метак погоди док је пуцао, погибе на прозору манастира. Три његова рођака не хтеше им живи у руке, изврше самоубиство...

Сведочење Благоја Јововића из књиге Тиха Бурзановића "Два метка за Павелића"

Ваше Високопреосвештенство!

У вези Ваше усмене наредбе од 12. новембра тек. год. част ми је поднијети следећи извјештај о разорном раду комуниста у подручној ми шобаићкој парохији и околини. Дана 13. октобра 1943. год. разбојничка комунистичка банда напада је највећу народну светињу Свети Манастир Острог, гдје се чувају свете мошти Острошког Чудотворца Св. Василија. Послије петодневне борбе комунисти су успјели да убију вођство Националног покрета и још 22 национална борца. Губитком тих Острошких бораца настала је страховита пометња у народу, тако да су комунистичке хорде уз мјестимични отпор само појединих породица, за непуних 15 дана успјеле да загосподаре лијевом обалом ријеке Зете. Највећу подршку комунистима дала је позадина, која се крила под видом националиста, а особито рђаву и подмуклу улогу одиграла је женска омладина.

Све националне породице, које се данас налазе под доминацијом партизанске власти комунисти пљачкају до голе коже, а ко им се успротиви одмах га убијају на лицу мјеста. За сада у парохији немогуће је пароху ма шта предузети, већ се повукао са групом националиста у Даниловград. Комунисти се служе свим средствима у борби противу народа и Светосавске Цркве, мобилишу принудно читав народ, али женска омладина много се брже опредељује него мушка. Интелектуалци су врло пасивни, неодлучни и са таквим радом стварају код народа врло рђаву слику. Њихов опортунизам је индиректно одобравање комунизма. Комунисти употребљавају Црквена гробља за шанчеве у борби против националиста. Свих националних жртава у борби у Острогу и ван Острога до данас било је 31 (тридесетједна). Националне жртве у Острогу закопане су у двије раке од стране комунистичке авангарде (Италијана) на њима својствен начин. Но и поред све тежине половина парохијана се држи добро и будно чека да им се помогне да стресу јарам комунистичких зликоваца. С помоћу Бога надамо се да ће опет доћи да се слободно принесу благодарне молитве за спас нашег напаћеног народа.

Текстови скинути са интернет сајта црногорских четника.

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло десет бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. годину 300 динара.

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

YU ISSN 1450-8753
UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

10

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II • БРОЈ 4 • БЕОГРАД, ЈУЛ-АВГУСТ 2001. ГОДИНЕ • ЦЕНА 300 ДИНАРА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ИЗЛАЗИ ДВОМЕСЕЧНО

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛ: 316 46 21

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

Све информације на телефон: 011/316-46-21